

КАТРИН ТЕЙЛЪР

Именieto
Дарингам

РЕШЕНИЕТО

РОМАН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ХЕРМЕС

КАТРИН ТЕЙЛЪР РЕШЕНИЕТО

Превод: Емилия Драганова

chitanka.info

Бен Стърлинг не може да си обясни промяната в живота си: след пристигането му в имението Дарингам вече нищо не е както преди. И това не се дължи само на факта, че семейство Камдън го приема неочаквано радушно. Чувствата му към красивата ветеринарна лекарка Кейт са противоречиви, объркващи и... изключително силни. Хладнокръвният бизнесмен осъзнава, че не може да се владее в нейно присъствие и е на път да се влюби. Непоколебимостта да отмъсти на фамилия Камдън заради майка си започва да отстъпва място на желанието да опознае роднините си и да бъде с Кейт.

Съдружникът му Питър обаче настоява да се върнат в Америка, за да се погрижат за бизнеса си, и Бен се съгласява. Наранена и разочарована, Кейт се опитва да го забрави.

Но когато разбира, че Ралф е тежко болен и му остават броени дни живот, Бен е изправен пред нелек избор. От решението му зависи не само връзката с биологичния му баща, но и съдбата на имението.

Той все още не подозира, че някой продължава да плете интриги зад гърба му...

Част от настоящия роман е преведена в Европейския преводачески дом в Щрален, Германия, благодарение на стипендия от Берлинер кюнстлерпрограм на Германската служба за академичен обмен ДААД.

Ha Грета

ПРОЛОГ

— О, Господи!

Кейт се взираше смаяно в книжата, които лежаха на изящното писалище пред нея. Беше хвърлила само бегъл поглед на съдържанието им, но онова, което държеше в ръце, не подлежеше на съмнение. Ето че всичко, което толкова време бе смятала за невъзможно, вече нямаше как да се отрече.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, когато плъзна връхчетата на пръстите си по fotografia на момчето, закрепена за един от документите. Как бяха успели да запазят тайната през всичките тези години?

Някъде в замъка се затръшна врата и шумът напомни на Кейт, че е влязла без разрешение в покоите на семейство Камдън. Набързо събра книжата и ги мушна обратно в избелелия кафяв плик. Намери го в едно от чекмеджетата на писалището, пъхнат под куп други документи, но не и скрит. Всеки би могъл да се натъкне случайно на плика и да разбули чудовищната истина. Или... Кейт преглътна с усилие. Може би всички я знаеха и въпреки това си мълчаха?

Взе плика и понечи да си тръгне, обаче се поколеба, защото изведнъж се замисли за евентуалните последици от постъпката си. Да, документите биха доказали извършената несправедливост, но да ги вземе просто ей така — това бе злоупотреба с доверието, която Камдънови навярно нямаше да ѝ простят. И която би съсипала завинаги взаимоотношенията им. Ами Бен? Как щеше да реагира, когато разбереше?

Ръцете на Кейт се разтрепериха, а страхът стегна сърцето ѝ в ледения си юмрук. Ала нямаше избор. Истината трябваше да излезе най-сетне наяве...

— Мис Хъкли?

Кейт се обърна стресната и видя, че една от прислужниците бе застанала в рамката на полуотворената врата и я гледаше учудено, защото — с пълно право — се питаше какво търси там докторката. Кейт притисна плика до гърдите си и се усмихна насила.

— О, здравей, Алис. Веднага си тръгвам. Аз... трябваше да взема набързо нещо оттук — излъга и се запъти към вратата, припряно се изниза покрай младата жена, за да избегне скептичния ѝ поглед.

След това се втурна по коридора към тясното стълбище за прислугата, по което бе дошла.

Често бе използвала този път, познаваше го не по-зле от всяко друго кътче в Дарингам Хол, където беше като у дома си. Ала сега, докато слизаше по стълбите, имаше чувството, че е крадла, която се измъква тихомълком от свят, който вече не е нейният.

На стълбищната площадка спря за миг-два, сетне се обърна надясно и пое направо към библиотеката.

В просторното обляно в светлина помещение, особено любимо на Кейт, обаче завари само седналия в едно от кожените кресла сър Рупърт, а снажният иконом Къркби, който сякаш всеки момент щеше да спуска по шевовите черно-бялата униформа с мускулестите си бицепси, тъкмо слагаше върху поднос празните чаени чаши. Двамата мъже вдигнаха изненадано глави, понеже Кейт — противно на навиците си — влезе, без да почука.

— Къде е Бен? — попита тя, твърде разстроена за любезности. — Беше ли тук?

Сър Рупърт кимна.

— Току-що си тръгна. Ако побързаш, ще го настигнеш. Мисля, че се канеше да отиде в градината.

Усмивката, пробягнала по лицето му, изчезна само след миг, а погледът му се зарея в празното пространство. Обикновено напетият, жизнен баронет седеше прегърбен в креслото си и изглеждаше съсипан от тревога.

Сърцето на Кейт се сви при вида му. Но нима всички не се чувстваха така? Тя самата все още не бе преодоляла шока, не проумяваше случилото се. Никой от тях не знаеше какво ще стане с Дарингам Хол. Само едно беше ясно: твърде много неща зависеха от Бен и от неговото решение...

— Кейт, всичко наред ли е? — попита сър Рупърт, а когато тя вдигна очи към него, я погледна загрижено. — Какво е това в ръцете ти?

Тя инстинктивно стисна още по-здраво плика.

— Аз... наистина трябва да поговоря спешно с Бен — отвърна уклончиво Кейт и само бегло кимна на сър Рупърт, преди да последва Къркби, който тъкмо изнасяше пълния поднос от библиотеката.

Използва страничния изход, тъй като реши, че и Бен е излязъл оттам, и се озова в разкошната градина, която приличаше по-скоро на парк. Днес обаче вниманието на Кейт бе насочено не към великолепно аранжираните цветни лехи и изкусно оформения жив плет от чимшир, а единствено към високия тъмнорус мъж, стигнал почти до края на градината. Мъжът не крачеше енергично, вървеше бавно, потънал в размисъл по алеята, водеща към стопанските постройки.

Сърцето на Кейт прескочи, както винаги щом го видеше. Сетне отново си спомни за какво иска да поговорят и се завтече след него.

— Бен!

Той я чу и се обърна, а когато погледите им се срещнаха, Кейт усети присвиване в гърдите, което за момент я остави без дъх. Разтреперана вътрешно, се приближи и застана пред него, толкова близо, че бе достатъчно да протегне ръка, за да го докосне. За което безумно копнееше.

— Накъде си тръгнал? — попита задъхано.

Той сви рамене.

— Трябва да повървя, за да си избистря главата — отвърна уклончиво Бен и нещо сякаш прободe Кейт, щом забеляза тъмните сенки под очите му. Явно вземаше всичко по-присърце, отколкото се стараяше да им внуши. — Ами ти какво правиш тук?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Аз... мисля, че трябва да прочетеш това — изрече и му подаде плика, а той го пое, смръщил чело.

— Какво е това?

Кейт не отговори, само безмълвно проследи с поглед ръката му, която извади документите. Лицето му се промени, докато четеше написаното, потъмня. От гняв. Когато най-сетне вдигна глава и сивите му очи я пронизаха, Кейт усети как леденият юмрук отново стегна сърцето ѝ.

Тъй като не бе сигурна дали някога ще изпита отново същите чувства към друг. И тъй като бе напълно възможно в момента да губи завинаги не само Дарингам Хол, но и него.

1.

Три седмици по-рано

Вратата тихо изскърца, когато Бен я дръпна, за да надникне през процепа в помещението. Само че се закашля от гъстия облак прах, който се завихри насреща му. Проклетата съборетина! Тук изобщо имаше ли нещо, което да не е праха...

Някакъв предмет го перна по рамото, преди да успее да се предпази. После се чу трясък, отекнал в дългия коридор, и подът пред нозете му се покри с чирепи.

Отне му миг, докато разбере какво се е случило. Зад вратата, която бе открил в стената на коридора — една от онези тапицирани тайни врати, които почти не се забелязваха от пръв поглед — се намираше малка стая. Беше празна — с изключение на подпряната с дръжката надолу старомодна метла от сорго, която беше паднала при отварянето. Вероятно нищо нямаше да се случи, ако не бе ударила Бен по рамото, но така той се разсея и събори голяма ваза от секцията до вратата. И ето че тя, истински мастодонт от синьо-бял порцелан, строшена на хиляди парчета, в момента лежеше до метлата върху изискания паркет рибена кост.

— Мам...

Бен все пак се сдържа да не произнесе думата, която му беше на езика, понеже дочу приближаващи се стъпки. Секунда по-късно снажният иконом на семейство Камдън се появи иззад ъгъла, последван от прислужница, която го гледаше с ококорени очи. Нищо чудно да не беше заради внезапния трясък — хората от персонала в Дарингам Хол по принцип го гледаха така.

— Всичко наред ли е, мистър Стърлинг? — попита Къркби с обичайния си спокоен, учтив тон. Върху широкото му чело обаче се бе образувала вертикална бръчка, която според Бен беше всичко друго, но не и добър знак. Навярно току-що бе съсипал безвъзвратно някоя скъпоценност на семейството и им беше станал още по-несимпатичен. Ако това изобщо беше възможно...

— С мен да, но се опасявам, че не можем да твърдим същото и за вазата — отговори Бен и направи гримаса.

Забележката му обаче не изкопчи усмивка от Къркби.

— Донеси лопатка — нареди вместо това на младата жена, която се завтече нанякъде и след минута-две се върна с лопатката и малка кофа.

Чевръсто засъбира чирепите около Бен и той се почувства още по-зле, макар да беше наясно, че това влиза в служебните ѝ задължения.

— Дайте на мен!

Посегна към лопатката, но прислужницата я дръпна и се вторачи неуверено в него.

— Джема ще го свърши, мистър Стърлинг — заяви Къркби с твърд, дори рязък тон и Бен се отказа от опита да отмени правилата в този дом. Отстъпи назад, за да направи място на Джема — вярно, че така се казваше младата жена. През главата ѝ погледна Къркби, който го наблюдаваше внимателно.

— Търсехте ли нещо, мистър Стърлинг?

Добър въпрос, рече си Бен. Разбира се, че търсеше нещо, поточно отговори. Само дето не бе очаквал да ги намери зад тази глупава тайна врата в един от дългите коридори на замъка. Беше я отворил от чисто любопитство — нещо, което явно бе като трън в очите на иконома. Но Бен нямаше да се откаже, щеше да издирва истината, докато беше тук. Затова измери Къркби с предизвикателен поглед.

— Е, във всеки случай не и метла — отвърна, защото не смяташе, че дължи обяснения на иконома, и посочи кофата, която прислужницата тъкмо изнасяше от стаята. — Естествено, ще заплатя щетата.

Колкото и скъпа да беше вазата, той разполагаше с достатъчно средства. И в никакъв случай нямаше да остане дължник на Камдънови.

Само че думите му май изобщо не успокоиха Къркби, понеже дълбоката бръчка отново проряза широкото му чело.

— Вазата беше наследствена вещ, притежание на лейди Илайза — поясни той и Бен изстена вътрешно.

Перспективата за сблъсък с грандамата на Дарингам Хол, и то заради този маловажен инцидент, не беше кой знае колко примамлива.

Откакто преди три дни реши да приеме предложението на Ралф Камдън и да остане за неопределено време в имението, членовете на семейството се отнасяха доста различно към него. Повечето като че ли не знаеха как да се държат, но поне се опитваха да спазват благоприличие. Не и лейди Илайза. Старата дама все така яростно отричаше, че Бен е най-големият ѝ внук, и при редките им срещи не криеше силната си неприязън към него. Но в крайна сметка Бен нямаше нищо против. Така поне знаеше какво да очаква. Много повече се затрудняваше в преценката си за другите.

— Което не променя факта, че наследствената вещ за жалост е строшена — отвърна на Къркби. — Тя просто трябва да назове сумата, която би компенсирала загубата на вазата.

Къркби поклати глава.

— Не е необходимо — изрече нечий глас зад двамата и когато се обърна, Бен видя приближаващата се Айви Картър-Андрюс, най-голямата дъщеря на Клер, сестрата на Ралф Камдън. Късата ѝ рижа коса грееше от лъчите на следобедното слънце, които проникваха през прозореца в дъното на коридора. Щом застана пред иконома, лицето ѝ доби познатото решително изражение.

— Понеже няма да споменем нито дума пред баба. Случват се такива неща, да не говорим, че това чудо беше грозно и тя вероятно няма и да забележи липсата му. Така че не е нужно да я тревожим излишно, нали, Къркби?

— Както кажете, мис Айви — отговори икономът с безизразна физиономия.

— А ако все пак забележи — продължи Айви и вдигна ръка, щом видя, че Бен се кани да протестира, — чисто и просто ще ѝ обясните, че съм била аз.

Ухили се, защото Бен я погледна недоумяващо — също като Къркби, и се наведе към метлата, сякаш унесена в спомени.

— Това беше моят капан за Кейт. Като малки често си играехме тук и много добре помня, че веднъж сложих метлата в стаичката. Подпрях я така, че да падне и да уплаши Кейт, когато отвори вратата. Само че тя явно не е открила стаичката, а в един момент пъкленият план е изхвъркнал от ума ми. — И извинително сви рамене. — С една дума: ако някой е виновен за счупената ваза, това съм аз.

Бен се загледа в откритото ѝ усмихнато лице и не съумя да остане верен на своята подозрителност. Трудно му беше да не капитулира пред обаянието на симпатичната Айви, пък и я чувстваше по-близка от другите. Може би защото наистина ѝ вярваше, че го приема като новопоявил се братовчед. И защото бе най-добрата приятелка на Кейт...

Кейт. Дори самото споменаване на името ѝ отново извика в душата му чувството, което просто не го напускаше, отново го изтласка на повърхността. Чувството, че е загубил нещо, че му липсва нещо, което доскоро е било правилно. А сега е погрешно. По дяволите, точно обратното беше!

— Не знаех, че си такава бандитка! Горката Кейт, направо да я оплачеш!

Усмихна се, макар и с усилие, и го хвана яд, задето умираше от желание да попита как е Кейт. А още повече го хвана яд, задето не знаеше как е, понеже не я беше виждал от онази вечер преди три дни.

— О, не я подценявай! Научила се е да се грижи добре за себе си — отвърна Айви, по-сериозно отпреди малко, и думите ѝ прозвучаха като предупреждение. Ала миг по-късно пак се усмихна и добави: — Между другото съм се запътила към нея. Ако желаеш да ѝ изкажеш лично съчувствието си, може да ме придружиш до конюшната.

Бен се изкуши. Адски много. Но после се сети, че няма как да отиде с нея.

— Имам уговорка с Ралф — каза и погледна часовника си, който показваше точно три и половина. — Сега.

— О! — Айви продължи да се усмихва, но Бен внезапно забеляза в очите ѝ тревога. — Това, разбира се, е по-важно.

— Да ви покажа ли къде е кабинетът на мистър Камдън? — попита Къркби, който все още стоеше до тях и явно знаеше отлично къде ще се проведе срещата.

Това изобщо не учуди Бен. От очите и ушите на иконома не убягваше абсолютно нищо от случващото се в замъка.

Той поклати глава.

— Не е нужно. Зная пътя.

Не беше съвсем вярно. Бен беше горе-долу сигурен, че стаята е в дъното на съседния коридор. Само че тази постройка беше ужасно голяма, пък и може би се заблуждаваше. Кое то съвсем не означаваше,

че ще приеме помощта на Къркби, който и бездруго току изникваше където и да се намираше Бен. Сякаш едва ли не му бяха възложили да го следи — мисъл, която не му се понрави и в която се вгълби, когато продължи по коридора.

Нима можеше да осъжда Камдънови, ако беше така? Вероятно му вярваха не повече, отколкото той на тях. Ситуацията бе твърде нова и необичайна за тях.

Бен тръсна глава, понеже понякога сам недоумяваше кое го е подтикнало към тази крачка. Преди близо месец, когато дойде тук, имаше една-едничка цел: отмъщение. Беше категоричен, че Камдънови заслужават омразата му. Сега обаче не беше вече сигурен, затова и замрази плана си — поне докато не се ориентираше дали може да вярва на това семейство. На своето семейство, въпреки че все му беше трудно да възприеме този факт. А най-вече на баща си, който за негова изненада го бе посрещнал толкова радушно.

Дали Ралф Камдън гледаше сериозно на предложението си и искаше да се сближат? Или всичко беше само номер, за да приспят бдителността му и да го отклонят от истинските му намерения? Може би предстоящият разговор щеше да внесе повече яснота.

Щом наближи стаята, която според него бе кабинетът на Ралф, Бен видя, че вратата е открехната. Някой говореше вътре, чу ясно гласа, позна, че е Ралф, и неволно се усмихна. Значи чувството за ориентация не го беше изоставило.

Ускори крачка, но току пред вратата се закова намясто.

— Ако този тип си въобразява, че може да ни сломи, жестоко се лъже — чу презрителната реплика на Ралф. — Просто си придава важност, това е всичко. Само че много скоро ще изпита на гърба си какво се случва с хората, които се захващат с нас.

2.

Бен присви очи. Частица от съществото му изпита удовлетворение. Пренебрегна болката, която го прониза след чутото, съсредоточи се върху гнева, надигнал се в гърдите му. Рязко блъсна вратата и влезе в кабинета.

Стените бяха запълнени с рафтове от полирано дърво, а пред облицованата камина имаше две масивни кресла с високи облегалки и ниска масичка. Над всичко обаче доминираше голямото писалище в центъра на стаята, зад което седеше Ралф Камдън. В момента говореше по телефона и щом видя Бен, на лицето му се изписа изненада.

— Тимъти, трябва да затварям. Ще се видим след малко, като се прибереш — каза и остави безжичния телефон върху писалището. Сетне се изправи и пресрещна Бен с усмивка.

Беше петдесет и три годишен, но леко приведените рамене и умореният поглед го правеха да изглежда по-възрастен, а тъмнорусите косми на слепоочията му бяха посребрени.

— Радвам се, че ми отдели време! — Протегна ръка на Бен. — Отдавна чаках удобен случай спокойно да...

— Спести си театъра! — прекъсна го Бен с леден глас. — Просто си придавам важност, така ли? — И повдигна вежди. — Ако наистина го смятате, боя се, че вие нямате и най-малка представа с кого сте се захванали.

Възрастният мъж се взря недоумяващо в него, след миг-два обаче схвана думите му.

— Но аз нямах предвид теб! — поясни припряно. — Говорех за Луис Бартън, съседа ни от Шоу Аби. Тимъти допреди малко беше при него да разговарят, защото този свадлив пуяк пак е подал жалба против нас. За жалост Бартън не проявил интерес към извънсъдебно споразумение. За това приказвахме. Няма нищо общо с тебе.

Бен продължи да гледа недоверчиво Ралф, но в очите му видя единствено искрено удивление. А Камдънови действително бяха в

постоянна схватка със заможния индустриалец и собственик на съседното имение, това вече беше стигнало до ушите му. Такава ли беше истината? Или Ралф Камдън чисто и просто беше изпечен лъжец?

— Бен, ти си важен за мене... даже много важен — увери го Ралф, тъй като явно разбра какво става в душата му. И за миг сякаш понечи да сложи ръка на рамото му, ала в последната секунда се отказа и вместо това нерешително се усмихна. — Онова, което казах, е сериозно. Искам да започна на чисто и да те опозная по-добре. — И кимна към двете кресла пред камината. — Няма ли да седнеш?

Бен прие поканата след кратко колебание, понеже едва сдържаше гнева си. Реши, че е по-добре да се върне към първоначалната си тактика на изчакване.

— Ще пийнеш ли чай? — Ралф посочи чайника и чашите, които бяха аранжирани върху ниската масичка, но после ръката му застина, като че ли се сети за нещо. — Или кафе? Мога да позвъня на Къркби и да ти поръчам едно.

— Няма нужда. — След като амнезията му отшумя, Бен си спомни, че обича силно еспreso. През изминалите седмици обаче свикна с любимата напитка на англичаните. — Нека да е чай.

Когато взеха чашите си, настъпи неловко мълчание. Известно време двамата се наблюдаваха изчаквателно, а най-накрая Ралф се прокашля.

— Надявам се, че си успял да се адаптираш поне донякъде — каза той. — Доволен ли си от условията?

Бен потвърди лаконично, макар да не беше вярно. Не беше доволен, той никога не беше доволен. Винаги искаше повече, нуждаеше се от нови предизвикателства, нови цели. Тогава не му оставаше много време да умува за онова, което не бе постигнал. Или което щеше да му липсва цял живот...

— А фирмата ти? — продължи да разпитва Ралф, очевидно решен да води диалог. — Предполагам, че си дал необходимите нареждания, така че евентуално да удължиш още престоя си?

Бен кимна повторно.

— Съдружникът ми също реши да остане тук. Устрои си временен офис в „Трите корони“, откъдето може да работим дистанционно. — На лицето му заигра лека усмивка, като се сети за

хаоса в стаята на Питър. Но вярваше на приятеля си; щом Пийт кажеше, че няма проблеми, значи наистина нямаше. — За известно време.

— Дано. — Ралф отпи глътка чай и отново се прокашля. — Отдавна ми се искаше да проведем този разговор, Бен.

В гласа му се долавяше по-скоро съжаление, а не упрек, но Бен въпреки това имаше чувството, че трябва да се защити. Тъй като именно той отлагаше срещата през последните три дни.

— Пътувах много, за да уредя всички формалности — поясни той.

Ралф издаде звук, нещо средно между въздишка и стон, и стана от креслото си, с тежки крачки отиде до полирания дървен глобус в ъгъла. Отвори капака, в полукупола се откри малък, но добре зареден бар. Той извади бутилка скоч и се върна с нея на мястото си.

— И аз трябваше да уредя едно-друго — каза Ралф и наля в чая си щедра доза от златистото питие. След това вдигна бутилката и погледна Бен. — Искаш ли?

Бен поклати глава и едва сега забеляза, че под окото на Ралф постоянно потрепва мускулче. Изглеждаше напрегнат и разсеян, нервно се засмя, прибирайки бутилката.

— Прояви снизхождение към стареца. Помага. — Отпи голяма глътка и се намръщи. После поклати глава, а когато наново подири погледа на Бен, очите му молеха за прошка. — В момента всичко е ужасно сложно.

Бен напълно го разбираше, в крайна сметка той не бе единственият проблем, пред който бе изправен Ралф Камдън. И все пак не знаеше дали да му съчувства. Всичко зависеше от това дали действително бе в неведение за съдбата на майка му, както твърдеше. Може пък да заслужаваше онова, което го бе сполетяло, понеже така жестоко бе потъпкал любовта на Джейн Стърлинг!

— Навремето не биваше да се отказвам тъй бързо — рече Ралф, сякаш прочел мислите му. — Длъжен бях да се поинтересувам какво е станало с майка ти след раздялата ни. Тогава много неща биха се развили другояче. — Усмихна се плахо. — Но сега поне имам шанс да те опозная. Искам да науча всичко за тебе. Как си живял, какво си правил през всичките тези години. Разбира се, ако си готов да ми разкажеш.

Бен не съумя да преодолее вътрешната си съпротива и да отвърне с усмивка.

— Все още не зная — заяви и с отговора си даде да се разбере, че ги разделят светове.

Видимо разочарован, Ралф остави чашата си на масичката и се облегна в креслото.

— Не ми вярваш.

Беше констатация, обаче Бен не възрази, а безмълвно се загледа във възрастния мъж, с когото визуално го свързваше кажи-речи само светлата коса.

Не, не вярваше на нищо.

Ала по някаква причина му се искаше да вярва.

Сам не знаеше откъде се бе появила тази внезапна потребност, но се чувстваше като попаднал в подмолно течение, в което с всеки изминал ден потъваше все повече и повече. Просто не можеше да мрази Ралф Камдън както в началото, когато бе завладян единствено от гняв.

Само че за да преодолее окончателно недоверието, се изискваше повече от няколко неубедителни извинения. Изискваха се факти. Доказателства, че действително се е заблудил по отношение на Камдънови и че баща му наистина иска да започнат отначало. Затова и Бен го изгледа с неумолимостта, която му бе служила вярно досега.

— Да допуснем, повярвам, че действително не си знаел нищо за съществуването ми... което все още ми е трудно. Но просто да допуснем, че го направя и изходя от хипотезата за огромно недоразумение. Докъде би стигнал, за да ме убедиш в това?

При първите думи на Бен погледът на Ралф се изпълни с надежда, ала сега изразяваше по-скоро безпомощност.

— Докъде би трябвало да стигна? — отвърна с въпрос, но след миг-два разбра какво е имал предвид Бен. Пак се прокашля. — Ако има нещо, което държиш да узнаеш, нещо, което мога да сторя, за да ти докажа, сподели го.

В сините му очи се четеше искреност, обаче Бен си рече, че не бива да се уповава на чувствата си. По-добре беше да ги подложи на тест.

— Бих искал да разгледам счетоводните книжа. Балансите. Всичко, свързано със замъка и с имението — изрече, наблюдавайки

Ралф, забеляза мимолетния страх, проблеснал в очите му. — Мисля, че като начало би трябвало да добия представа как живеете тук — добави, за да обясни желанието си, но Ралф, естествено, разбра какво всъщност се крие зад думите му... и че се намира в задънена улица.

Предоставеше ли на Бен достъп до толкова деликатни данни, ставаше уязвим и нямаше друг избор, освен да му се довери, че той няма да използва информацията срещу семейството.

Не, положително няма да се съгласи, помисли си Бен и се пребори с неочакваната вълна от разочарование.

Ралф обаче само сви рамене.

— Защо не?

Изправи се, отиде до писалището и написа нещо на компютъра, който, заобиколен от античните вещи в помещението, бе като същински мемориал на съвремието.

— Ето. — Отстъпи крачка встрани и посочи към монитора. — Всичко е запаметено в тази програма. Прегледай го, след като е толкова важно за теб.

Бен стана и се приближи до писалището, без да изпуска баща си от очи. Само че нищо в приветливото държане на Ралф не се промени, дори когато Бен седна зад голямото писалище и се вгледа в отворения файл. Беше остаряла програма, почти излязла от употреба, но той я познаваше, защото навремето беше работил с нея. Бързо кликна върху няколко страници и в общи линии се ориентира как се води счетоводството.

— Запознат си с тези неща, нали? — попита Ралф и Бен го изгледа с изненада, тъй като във въпроса прозвуча надежда. Сякаш той самият не се смяташе за експерт. Сякаш... се нуждаеше от помощ?

— Горе-долу — отговори Бен и пак се съсредоточи върху колонките от числа. Но само за кратко, защото след броени минути някой почука силно на вратата.

— Да, моля? — извика Ралф и се усмихна, когато по-малкият му брат Тимъти влезе в стаята. — О, вече си се върнал.

— Ами да — отвърна сърдито Тимъти. — И Къркби ми каза, че имаш среща с мистър Стърлинг. Мисля, че е по-добре да присъствам на този разговор...

И замлъкна, очевидно защото чак сега забеляза, че Бен седи зад писалището на Ралф. — Какво му показваш там?

— Бен изяви желание да прегледа счетоводните книги — осведоми го Ралф. — За да добие представа как...

— И ти му позволи? — прекъсна го изумен Тимъти. — Да не си полудял?

Отново насочи поглед към Бен и в очите му пролича студен гняв.

— Мистър Стърлинг, нямам представа как сте убедили брат ми, но в качеството си на юридически представител на семейството, съм принуден да ви помоля незабавно да преустановите подобно вмешателство в личните ни дела.

В гласа му отекна недвусмислена заплаха.

— Тимъти!

Възкликанието на Ралф прозвуча предупредително, но не успя да възпре Тимъти, който с едри крачки се приближи до писалището и се изправи пред Бен.

— А под „незабавно“ имам предвид веднага — заяви, за да отстрани всяко съмнение, въпреки че Бен бе разбрал посланието още първия път. Трябваше да освободи мястото пред компютъра, но силно се изкушаваше чисто и просто да игнорира искането и да види докъде би стигнал Тимъти, за да го принуди.

Високият юрист, по-слаб и доста по-подвижен от по-големия си брат, също демонстрираше враждебност, макар и не толкова явно като лейди Илайза. Но подобно на майка си още от самото начало не криеше, че вижда в лицето на Бен заплаха и иска да го прогони. Бен обаче не се изненада, беше свикнал с отрицателното отношение. А щом Тимъти търсеше конфронтация, щеше да си я получи. Така че той бавно се изправи, без да сваля очи от другия мъж.

— Зная, че ти е трудно да го признаеш, *чичо* — натърти на последната дума и предизвикателно повдигна вежди, — но сега съм част от това семейство. А онова, което баща ми обсъжда с мен или ми позволява, засяга само него и мен.

Очите на Тимъти проблеснаха злобно, а той самият леко се протегна, за да компенсира разликата в ръста на двамата.

— О, напротив, засяга ме — отвърна остро. — И за да станете член на това семейство, се изисква повече от ДНК тест, мистър Стърлинг. Тук сте гост, нищо повече. А сега бъдете така добър да ни извините, бих желал да поговоря с брат си. На четири очи.

Съмнението отново загложди Бен. Дали пък това тук не бе режисирано, някаква задкулисна игра? Дали единият брат не му подаваше парче бекон само и само другият веднага след това да му го вземе?

Обърна се към баща си, който все още не бе реагирал на изблика на Тимъти — и за миг забрави яда си, щом видя, че е пребледнял като смъртник. Челото му бе покрито с капчици студена пот, подпираше се на писалището, сякаш имаше нужда от подкрепа.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено Бен.

Ралф кимна.

— Ей сега ще ми мине — каза и изкриви уста в подобие на извинителна усмивка.

Въпреки това Бен го побутна към писалището и той седна на стола, видимо благодарен. След миг бузите му отново поруменияха, но напрегнатият и изтощен вид остана — което даде на Тимъти повод за нова атака.

— Разстройвате го — подхвърли на Бен и го стрелна с обвинителен поглед. — Мисля, че е по-добре да си вървите.

Бен се поколеба и наведе глава към Ралф, очаквайки баща му най-сетне да каже нещо. Да възрази на брат си.

Ала в погледа му прочете единствено съжаление и безпомощност, която го трогна и същевременно го отблъсна, запрати го в кошмара между тревога и новозараждащ се гняв. Дали Ралф нямаше сили да застане зад думите си, защото му беше зле? Или по принцип не бе достатъчно силен, за да защити онова, което бе важно за него?

Бен съзнаваше, че се движи по опасен терен, понеже и двете вероятности го разтревожиха неочаквано за него самия. В един момент се запита дали е взел правилното решение.

— Да, може би действително е по-добре — изръмжа сърдито и с големи крачки се запъти към вратата, а там замалко да се сблъска с Къркби, който както винаги явно усещаше кога е необходим.

— Бен! — чу възклицанието на баща си, но го игнорира, едва се размина с едрия иконом. Искаше просто да се махне от тази стара съборетина, бързешком слезе на партера, а оттам на терасата, пое си дълбоко дъх.

От това имаше нужда: от въздух. И от трезв ум. От трезвия ум, който май бе загубил, откакто беше в Англия. Или по-точно откакто Кейт Хъкли го беше цапардосала с цепеницата и за седмици го бе лишила от памет. Е, да, сега си спомняше всичко, но очевидно все пак бе забравил някои наистина важни неща. Като например че не е добре да допуска други хора твърде близо до себе си...

Мобилният му телефон иззвъня и Бен го извади от джоба на ризата си. Щом видя, че го търси Пийт, ядосано извъртя очи. Въпреки това се обади.

— Е? Приключи ли разговора с татенцето?

Питър говореше доста високо, за да надвика гласовете, които се чуваха зад него. Види се — както почти винаги през последните дни — седеше в крчмата „Трите корони“ в Салтърс Енд.

— Да. — Бен не си даде труда да прикрие нежеланието да разговаря по темата. Кое то обаче не стресна Питър.

— Е, тогава дано да е минал също така скапано, както звучиш, и най-накрая да си загреял, че нямаш работа тук. Защото наистина вече не издържам в тази затънтена провинция и на този прокълнат от бога остров. В най-скоро време ще превъртя, ако не...

— Да, знай — изпъшка Бен, защото тази тирада му беше омръзнала до смърт.

— Добре — констатира сухо Питър. — Тогава направи нещо, та най-сетне да се приберем.

Приятелят му така и не се отказваше и за миг-два Бен действително се поддаде на изкушението да отстъпи. Ако се върнеше в Ню Йорк, нещата положително щяха да се нормализират. Да тръгнат постарому. Тогава случилото се тук щеше да избледнее и да се превърне в спомен, който все някога щеше да забрави...

В един момент се спря, когато зад група дървета изникнаха стопанските постройки. Изобщо не се беше усетил, че е вървял толкова дълго. Едва ли не целенасочено, сякаш нозете му сами бяха избрали пътя.

Дали Кейт беше още в конюшната, както спомена Айви?

— Дявол да го вземе, Бен Стърлинг, отговори най-сетне! — Сега вече гласът на Питър прозвуча наистина ядосано. — Какво ще ми кажеш за Ню Йорк?

— Ще ти се обадя по-късно — отвърна уклончиво Бен и затвори.

Подир това решително закрачи към конюшната.

3.

Питър Адамс се взираше ядосано в смартфона си. Идваше му да го запрати в стената или да даде воля на раздразнението си по сходен драстичен начин. Само че не искаше да привлича погледите на посетителите, които и бездруго почти не се откъсваха от него.

Бяха останали по-малко клиенти, защото голямата група от англичанки на средна възраст, които допреди минути вдигаха доста силен шум, докато пиеха чай на събраните маси, се качиха в туристическия автобус и отпътуваха. Сега в кръчмата имаше само неколцина местни, които Питър беше виждал честичко тук. И беше кажи-речи сигурен, че го наблюдаваха много внимателно. Затова прибра телефона в джоба си и с дълбока въздишка се отпусна на стола, от който бе станал, докато говореше с Бен.

— Лоши новини?

Тили Флечър, която миеше чаши зад тезгяха, го погледна въпросително.

— По-скоро никакви новини — отвърна намръщено той. — Мислех си, че след разговора с баща си Бен най-сетне ще проумее, че няма работа тук. Само че той е дяволски твърдоглав! — Сви длани в юмруци и стисна зъби. — Ей Богу, понякога ми идва да го...

— Още една кола? — запита Тили и взе празната чаша пред Пийт. Той кимна и я проследи с поглед, докато я пълнеше наново. Вършеше всичко с чевръсти и обиграни движения, но така и трябваше, в края на краищата въртеше заведението най-често сам-самичка. Ето и преди малко я наблюдаваше с тайно възхищение как изпълнява многобройните поръчки на екскурзиантките. Въпреки че... Вгледа се по-внимателно и забеляза, че бузите ѝ са пламнали. Освен това няколко кичура от обикновено пригладената назад коса бяха паднали върху лицето ѝ. Кое то не може да се каже, че го загрозяваше...

— Значи приятелят ви е разговарял с Ралф Камдън? — продължи да подпитва Тили и сложи кока-колата пред него, а Питър за секунда се ядоса, че изобщо го е споменал.

По принцип не му беше присъщо да споделя лични неща с непознати. Обаче Тили беше една от малкото — освен Бен — с които изобщо му се приказваше. А тя и бездруго бе в течение на цялата история, понеже бе близка приятелка на ветеринарната докторка, по която си беше загубил ума Бен. Затова кимна.

— И как е минало? — поинтересува се тя.

— Нямам представа, не ми каза. Но ми се струва, че не много добре. — Питър отпи глътка от колата. — Поне се надявам. По-късно ще ми се обади и пак ще си поговорим. Може би най-накрая ще се вразуми и ще си тръгнем оттук.

Тили очевидно не беше съгласна с него, понеже се начумери, докато забърсваше с парцал тезгяха.

— Защо просто не оставите приятеля си на мира? Нали споменахте, че е на тридесет и четири? В такъв случай положително няма нужда от детегледачка, а е в състояние да решава сам какво му харесва и какво не.

Сините ѝ очи го стрелнаха предизвикателно, както винаги когато някоя негова дума я ядосаше, и Питър усети надигащия се в гърдите му гняв. Всъщност обичаше да се кара с нея — това бе като щипката сол в супата на принудителния му престой в това затънтено кътче, в което иначе отдавна би умрял от скука. По този въпрос обаче бе болезнено чувствителен.

— Но на Бен не му харесва тук.

— На него или на вас? — Нахаканата англичанка повдигна вежди и го изгледа иронично. — Знаете ли, ако не бях запозната толкова добре с историята, бих си помислила, че се смятате за негов сиамски близник. Само че вие двамата не сте сраснати. Ако непременно държите да се върнете в любимия си Ню Йорк, чисто и просто заминете без него.

— Не става.

— О, така ли, и защо?

— Защото... той има нужда от мен.

Питър се почувства като спипан на местопрестъплението. Всъщност беше точно обратното, понеже софтуерната фирма, която бяха основали и която бе целият живот на Питър, се развиваше толкова добре само защото Бен се грижеше за контактите и водеше преговорите с търговските им партньори. За целта се изискваше

обаятелност, а Бен я притежаваше. Той нямаше проблеми с хората — за разлика от Питър, който просто си падаше мизантроп, предпочиташе да работи с компютри и нямаше грам желание да се променя. Крайно време беше всичко да се върне постарому и затова в никакъв случай не биваше да изпуска от очи приятеля си. В края на краищата все някой трябваше да му напомня, че мястото му не е тук. Иначе този баронет Незнамкойси от Незнамкъдеси току-виж го убедил да остане завинаги — истински кошмар за Питър.

А най-неприятното бе, че Тили Флечър явно се досещаше, защото само се усмихна самодоволно. Кое то породило у него нова вълна от гняв. По дяволите, тази жена го...

Сепна се и за миг му се стори, че буквално е изпуснал от яд. После обаче забеляза тъничките струйки от дим, които се точеха изпод вратата зад Тили. Секунда по-късно му замириса на изгоряло.

— Тъъ, май...

Искаше да каже, че нещо загаря, но и тя долови миризмата и се обърна стресната.

— Божичко, сладкишът! — възкликна и разтвори вратата със замах.

В помещението нахлуха нови талози от пушек, затова Тили дръпна вратата подире си и я остави съвсем леко открехната. След миг се чуха гръмки и недопустими за дама ругатни, които разсмяха неколцина от посетителите.

— Ей, Тили, май е станала бая голяма бея! — провикна се мъжът, седнал в дъното на тезгяха, и се ухили на двамата си приятели. — По-добре да отворя прозореца, а?

Направи го, но тъй като не последва реакция от кухнята, тримата мъже, както и останалите посетители продължиха да си приказват.

Питър изчака още малко, обаче Тили не се върна. Затова стана и заобиколи тезгяха, насочи се към открехнатата врата. Колебливо я дръпна и влезе в задното помещение.

— Ехо?

Зад облаците, които бавно се изнизваха през широко отворения прозорец, мерна Тили. Сгушила глава в раменете си, тя стоеше пред готварската печка и се взираше в току-що извадената тава за печене. Когато се обърна към него, на лицето ѝ се четеше изумление.

— За пръв път ми се случва — каза и посочи странното творение в тавата.

Когато се приближи, Питър също се запита какво ли е това. Тили не спомена ли нещо за сладкиш? Онова, което виждаше, по-скоро наподобяваше изкусно изплетена мрежа от... мда, от какво ли? Тесто не беше, повече приличаше на стиропор. Поне на местата, които Тили бе разрязала с нож. Затова пък коричката беше черна, а цялата чудесия изглеждаше всякак, само не и годна за ядене. Кое то явно бе разстроило силно Тили.

— Поне да беше дошла Джаз! Просто не може да се разчита на нея! — избухна тя, а Питър предположи, че говори за момичето с лилавите коси, което от време на време ѝ помагаше. — Ама сама съм си виновна. Трябваше да изпробвам рецептата вкъщи, а не тук. Идеята и бездруго не беше добра. Така ми се пада.

Каза го, клатейки глава и с толкова нещастен вид, че Питър изведнъж изпита потребност да я ободри.

— Е, случва се, при целия този стрес. В края на краищата само допреди малко бяхте заета с огромната туристическа група. Човек не може да се сражава ефективно на всички фронтове едновременно.

Тили вдигна глава изненадано, сякаш чак сега го забеляза.

— Да, май сте прав — каза и се усмихна, макар и съвсем бегло.

Питър се озърна, за пръв път виждаше кухнята отвътре. Беше неголяма, но чиста и подредена, едва ли не примамлива. Всичко си беше на мястото, тенджерите и тиганите, многобройните сухи подправки на рафта и пресните, които растяха в саксии на перваза, като че ли чакаха да ги използват за приготвяне на ново вкусно ястие.

Това трябваше да ѝ се признае на Тили: знаеше си работата пред печката, въпреки неуспешния експеримент със сладкиша. Питър едва изтрайваше селото и цялата ситуация, но рядко му се беше случвало да се храни толкова добре както тук. Дори само при спомена за снощната вечеря устата му се напълни със слюнка.

— После ще може ли да получа още една порция яхния?

Тили вдигна за миг очи от тавата си и поклати глава.

— Не е в днешното меню — каза разсеяно, явно все още заета с мисли за несполучливия си сладкиш.

Питър въздъхна разочаровано.

— И не може да зарежете принципите и въпреки това да ми сготвите яхния? Да речем... — замълча за миг-два, — ако в замяна ви позволя да почистите стаята ми?

Сега вече привлече вниманието ѝ, тъй като го изгледа като втрещена, вероятно защото не можеше да проумее предложението му. Та нали досега отказваше категорично да я пусне в царството си, за да почисти — постоянен извор на спорове помежду им. Само веднъж, преди три дни, скърцайки със зъби, се съгласи на подобна сделка и ѝ позволи да се развихри на воля с прахосмукачката, защото го закара с колата си в Дарингам Хол. А след това волю-неволю си призна, че съвсем не е зле за разнообразие да спи в разтребена стая с чисто спално бельо. Ето защо реши пак да ѝ предложи същото. При всички положения яхнията ѝ си заслужаваше пазарлъка.

— Е? — попита, след като тя не му отговори. — Договорихме ли се?

Тя поклати глава, но не в знак на отказ, а невярващо. Лицето ѝ се разтегна в усмивка.

— Яхнията ми ви харесва толкова, че в замяна ще ме пуснете още веднъж във вашата светая светих?

Питър кимна, зарадван да я види пак с грейнало лице.

— Е, добре. Съгласна съм.

Очевидно примирила се с провала си, Тили посегна към тавата и я занесе на мивката, а остатъците от неподдаващото се на дефиниция образувание хвърли в кофата за смет.

— Всъщност какво трябваше да се получи? — запита Питър просто така от интерес, а и защото още не му се връщаше в голямото помещение.

— Целувчен топинг, така да се каже, черешката на тортата ми. — Тя въздъхна дълбоко. — Открих рецептата в интернет и отдавна се канех да я изпробвам, защото е по-сложна. Но само така тази година имам шанс срещу перфектната Бренда Джонсън. Този път искам най-сетне да я бия, макар че със сигурност няма да е лесно.

Питър смръщи чело.

— Да я биете?

— Да, на състезанието по печене на сладкиши — поясни тя, видимо въодушевена. — Организиран го всяка година по време на общинския празник и вече пет пъти оставам на второ място. Понякога

си мисля, че Бренда получава повече точки само защото е жена на клисаря. Този път обаче съдиите няма да подминат моята торта, наистина ще приготвя нещо изключително.

— Състезание по печене на сладкиши — повтори Питър с леко недоумение и плъзна поглед по Тили Флечър.

Беше няколко години по-възрастна от него, беше разбрал това от разговор с нея, но не би казал, че тази разлика си личеше. Ако човек игнорираше донякъде неугледните ѝ дрехи, беше даже доста привлекателна. Харесваше трапчинките на бузите ѝ, а и това, че бе закръглена точно там, където трябваше. Но когато споделяше неща от всекидневието си — както преди малко, нямаше как да не констатира, че животът ѝ е на светлинни години от неговия.

— Никога ли не ви доскучава тук?

Ей Богу, не разбираше как издържа в Салтърс Енд. Със същия успех би могла да работи в реномиран нюйоркски ресторант, шефовете на драго сърце биха назначили жена с нейните способности и опит. Вероятно не след дълго би станала управител на такъв ресторант. Или би могла да продава яхнията си в специализираните магазини за готова храна и да печели милиони от нея. А вместо това погубваше таланта си в това забутано селце, в което хората се знаеха по име и върховното събитие на годината, изглежда, бе това смехотворно състезание по печене на торти.

— На мен никога не ми е скучно! — Тили го стрелна с гневен поглед. — Харесва ми да живея тук, а и не виждам нищо лошо в това състезание.

Питър сви рамене и избегна погледа ѝ, който сякаш щеше да го прониже. Укорителен. Оскърбен.

— Няма нищо лошо — увери я припряно. — Аз... просто ми хрумна. — Изведнъж го обзе силно желание да се върне при компютрите си, с които се разбираше много по-добре, отколкото с ядосани жени. — Ще ми кажете ли, когато яхнията е готова?

Всъщност това не беше въпрос, затова и не изчака отговора, а тръгна към вратата. Кимна ѝ повторно и съжали за казаното преди малко. След това се качи по стълбите в стаята си.

Тили го изпрати с поглед, борейки се с безпомощния си гняв, породен от забележката му. Ама че тип, как само успя с един-единствен въпрос да постави под съмнение целия ѝ живот! Пък тя тъкмо си мислеше, че понякога може да се държи и любезно. Във всеки случай така ѝ се стори, когато я успокои за изгорелите целувки. И само половин минута по-късно отново ѝ даде да разбере, че е скучна селяндурка.

Тили погледна през прозореца, в който се отразяваше образът ѝ, и въздъхна дълбоко. А може би наистина беше такава.

За миг се опита да се види през неговите очи. Още няколко седмици и щеше да закръгли петдесетте и макар че фигурата ѝ още я биваше, естествено, не беше вече първа младост. Лакът се беше олющил, а с него бяха изчезнали и моминските ѝ мечти.

В представите за бъдещия си живот двадесетгодишната девойка не се виждаше да живее сама и да управлява кръчма. Не си се представяше и като префърцунена особа. Нямаше желание да стане актриса или нещо откачено, стигаше ѝ да създаде семейство. Рожби, които щеше да обича колкото четирите деца на Камдънови, за които се беше грижила години наред като гувернантка. Само че подходящият мъж за съжаление така и не се появи, времето отлетя и тя се примири с мисълта, че не ѝ е било писано. Беше доволна. До момента, в който изникна този Питър Адамс и я накара да се види в огледалото.

Никога ли не ви доскучава тук?

Още веднъж се втренчи в тавата, от която бе изгребала изгорелите целувки, и очите ѝ плувнаха в сълзи. Фактът, че от седмици с радост очакваше това абсолютно маловажно състезание, внезапно ѝ се стори жалък. Нищо чудно, че мъж като Питър Адамс я удостояваше само с вяла усмивка...

Припряно избърса очи и се ядоса на себе си. Защо позволи на този начумерен компютърен маниак да я извади от релси? Той беше гост и скоро щеше да си замине. А тя наистина си имаше достатъчно работа и не можеше да си позволи да виси цял ден в кухнята и да затъва в самосъжаление. Така че вдиша и издиша дълбоко и се върна в голямото помещение.

Миг по-късно обаче съжали, че не е останала още малко, понеже току-що влязлата Нанси Адлър се насочи право към нея.

— Здравей, Тили — каза весело, сякаш бяха стари приятелки, и додаде: — Как си? — макар Тили да беше кажи-речи сигурна, че това ѝ е абсолютно безразлично.

Нанси се интересуваеше само от едно: селските клюки. Обичаше да одумва хората и да си пъха носа в неща, които изобщо не я засягаха. А грейналата ѝ физиономия в момента означаваше само, че някоя гореща новина пареше на езика ѝ.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — осведоми се Тили, без да отговори на въпроса. Както и очакваше, Нанси не обърна внимание на реакцията ѝ.

— Не, благодаря, бързам. — Остави пълните си пазарски чанти на пода и се озърна, сякаш за да се увери, че не ги подслушват. След това се надвеси над тезгяха. — Чу ли вече?

— Какво да чуя?

В душата на Тили се прокрадна недобро предчувствие, тъй като заподозря, че новините пак са свързани с Камдънови. Както личеше, в селото вече нямаше друга тема за разговор и при всеки нов слух тя страдаше заедно със семейството, за което бе работила толкова години.

Бледосините очи на Нанси заблестяха, явно беше доволна, че първа ще съобщи новините на Тили.

— Оливия Камдън се среща с Луис Бартън, представи си само! Вчера Хариет Бичъм ги видяла в Кингс Лин. Влезли заедно в кафене и Хариет казва, че той дори я прегърнал през рамо. Абсолютно сигурна е, че между тях има нещо.

И Нанси засия триумфално, а Тили усети как сърцето ѝ натежа.

— Наистина ли?

Новината не беше добра — ако изобщо беше истина. Не, не можеше да си го представи. Защо ѝ беше на Оливия Камдън да започва връзка точно с най-големия враг на семейството, и то именно сега, когато бе във фокуса на общественото внимание след скандала около сина ѝ Дейвид? Та тя си имаше достатъчно проблеми. Виж, от Луис Бартън като нищо можеше да се очаква да прояви интерес към Оливия — собственикът на Шоу Аби, който беше в постоянна борба със съседите си от Дарингам Хол, непрекъснато търсеше възможности да сее интриги. И ако имаше начин да се намеси в брака на Ралф Камдън, вероятно би го сторил. Но пък може би всичко беше напълно безобидно и Нанси нарочно правеше от мухата слон.

— Най-вероятно са се срещнали там случайно.

— Нищо подобно! — Нанси тръсна енергично глава. — Но и така да е, защо този Бартън ще я прегръща? Нали мрази Камдънови, всеки го знае! — На лицето ѝ се изписа презрение. — А пък Оливия как се осмелява, след цялата каша, която забърка! Сякаш на горкия Ралф Камдън не му е достатъчно тежко. Хората разправят, че в момента изглеждал направо окаяно. Ама нищо чудно, след всичко, което бе принуден да понесе напоследък. Никаквицата май не се замисля особено и за сина си. Пък Дейвид трябва да преодолее шока, че не е потомък на Камдън, клетото момче!

Изговори го със съчувствен тон, по блясъка в очите ѝ обаче Тили разбра, че Нанси изобщо не съжалява Дейвид. Нито Ралф. Просто се наслаждаваше на скандала, радваше се, че в заспалото село се случва нещо, за което иначе четете единствено в жълтата преса. А че тези хора наистина страдаха, изобщо не я интересуваше. Това внезапно вбеси Тили и тя избухна:

— А вие още повече влошавате нещата с вашите сплетни за някаква си любовна афера, която по всяка вероятност не е истина! Не си ли давате сметка какво им причинявате с тях? Нали сама каза: ситуацията е тежка за Камдънови и последното, от което се нуждаят, са нови слухове.

Нанси отстъпи назад и сви устни в гримаса.

— Не съм си го изфабрикувала! В края на краищата Хариет знае какво е видяла. — Изпръхтя и опря ръце на хълбоците си. — Всички тук се притесняваме за семейство Камдън, Тили. Не си въобразявай, че си по-близка с тях само защото няколко години си била гувернантка на децата им.

След тази тирада грабна пазарските си чанти и се изнесе наперено от кръчмата.

— Мамка му!

Тили запрати парцала в мивката и проследи Нанси с поглед. Старата усойница сто на сто нямаше да вземе присърце думите ѝ, даже напротив. Може би с избухването си дори беше влошила нещата и сега цялата история щеше да се разнесе с бързината на мълния. А след това бе само въпрос навреме, докато стигне до Дарингам Хол и още повече обърка всичко.

Тили въздъхна дълбоко и мислите ѝ, както често напоследък, закръжиха около Дейвид Камдън.

Беше се надявала, че ще ѝ се обади. Обикновено го правеше, когато нещо му тежеше на сърцето, защото тя, като негова бивша детегледачка, все още му беше близка — а това означаваше много за нея. Обаче Дейвид не дойде, което можеше да се изтълкува само по един начин: цялата тази история го бе засегнала толкова дълбоко, че не му се говореше за нея.

Много добре го разбираше. Естествено, ситуацията беше сложна за всички, но как ли се чувстваше младият мъж, на когото бяха отнели всичко, което му бе принадлежало досега? Дейвид бе посветил живота си на Дарингам Хол, беше отраснал с мисълта, че един ден ще поеме ръководството на имението от баща си и все някога ще стане следващият баронет. И да узнае, че баща му всъщност не му е баща, а и че Бен ще заеме мястото му на първороден наследник — това сигурно бе разклатило душевното му равновесие. Е, да, Ралф му демонстрираше подкрепата си и го беше уверил, че нищо във взаимоотношенията им няма да се промени, но Тили не беше сигурна дали това бе достатъчно, за да успокои момчето. Сега Дейвид се нуждаеше най-вече от време и колкото по-грозни слухове се пускаха, толкова по-трудно щеше да свикне с новата си роля.

С поредната въздишка Тили посегна към таблата, за да събере чашите от масите и да ги измие. Силно се надяваше цялата история да приключи добре за Камдънови. Ала въпреки това не можеше да се отърси от мъчителното чувство, че семейството седи върху буре с барут, а фитилът вече е запален.

4.

— Дейвид? — Гласът ѝ отекна в дългия пуст коридор, след което Анна се ослуша напрегнато. Всъщност не очакваше да го заvari тук, в края на краищата това крило в замъка почти не се използваше, а в стаите нямаше нищо, освен прах и мебели, покрити с чаршафи. Обаче просто не знаеше къде другаде да го потърси, затова се поколеба миг-два и още веднъж го повика малко по-силно.

— Тук съм.

Отговорът прозвуча тихо, но Анна с облекчение позна гласа на Дейвид. Явно беше в едно от помещенията в дъното на коридора. Тя забърза натам и действително го откри зад най-широко отворената врата.

Посрещна я с мимолетна усмивка, от която пулсът ѝ се ускори.

— Какво правиш тук?

Изгаряща от любопитство, застана до Дейвид и впери поглед в картината, която той внимателно изучаваше. Веднага обаче разбра чий е портретът и уплашено си пое дъх.

— Приликата е поразителна, нали? — обади се Дейвид, който изтълкува погрешно уплахата ѝ, и в гласа му се долови силно огорчение, което болезнено прободe Анна.

Вече беше чула за платното, но досега не го беше виждала. На него бе изобразен един от предците ѝ и портретът всъщност беше не по-различен от десетките други портрети в Дарингам Хол. В момента обаче всички говореха за него, понеже лицето на въпросния Едуард Камдън, според месинговата табелка върху рамката — живял в средата на XIX век, фрапиращо приличаше на Бенедикт Стърлинг. Вярно, резултатът от генния тест вече беше налице, обаче тази картина доказваше още по-убедително, че той действително е Камдън.

За разлика от Дейвид, който с черната си коса и зелените очи изглеждаше съвсем различно от русите и синеоки мъже от рода Камдън. През всичките тези години никой не се беше запитал защо е така, ала сега разликата просто се набиваше на очи и по болезнен

начин разкриваше, че Дейвид не е роден син на Ралф. Нито братовчед на Анна. Не им беше роднина, а плод на любовна нощ, която майка му бе прекарала с друг мъж преди женитбата си с Ралф — мъж, когото бе срещнала на някакво вечерно парти и чието име бе забравила. Кое то допълнително съсипваше Дейвид.

Анна присъства на разговора с Оливия и отлично помнеше отчаянието в очите му, болката, която бе видяла в тях. Оттогава Дейвид се затвори още повече в себе си, отдръпна се дори от нея, въпреки че открай време бяха много близки.

— И какво от това? В крайна сметка е важно само онова, което е тук — каза тя и усмихнато го потупа по гърдите. А в това отношение Бен Стърлинг не може да се мери с теб.

Дейвид ѝ отвърна с усмивка, но Анна видя, че тя не стигна до очите му. *Думите ми не го утешиха*, рече си, и сърцето ѝ се сви.

— Твоето място е тук, Дейвид. Заслужаваш го много повече от него — увери го тя, защото страшно искаше да го види сияещ както преди. Винаги ѝ бе давал опора, беше най-добрият ѝ приятел и закрилник. Мисълта, че може да го загуби, бе непоносима и Анна усети как сълзите нахлуха в очите ѝ.

Щом Дейвид видя това, суровото изражение в очите му изчезна и той привлече Анна към себе си. Тя вдъхна познатия му мирис и се притисна към него. Можеше да остане вечно така, нуждаеше се от близостта му, ала той просто я целуна още веднъж леко по косите и я пусна, оттласна я енергично от себе си.

— Нещата са такива, каквито са, Анна — каза и гласът му прозвуча примирено. Сподавено. — Все някак ще се справя.

Тя не повярва на нито една негова дума, но тъй като очевидно не му беше до приказки, смени темата. Едно обаче беше ясно: висенето пред тази картина и виждането в нея не му действаше добре. Освен това и бездруго отдавна трябваше да е другаде.

— А какво ще кажеш за една вбесена баба? И с нея ли ще се справиш? Защото ако не си способен, по-добре да побързаме — рече и го улови за ръка.

Дейвид ѝ позволи да го потегли към вратата и по коридора, но му личеше, че няма представа за какво говори Анна. Затова тя потупа ръчния си часовник.

— Вече е четири и двадесет. Баба ще изживее, ако не се появим скоро.

Въпросителното изражение на лицето му внезапно изчезна, защото явно се сети, че баба им винаги ги чакаше за чая в четири.

Лейди Илайза спазваше този ритуал, откакто Анна се помнеше, и оценяваше по достойнство случаите, когато присъстваха повече членове на семейството. Всъщност дори го очакваше от тях и тъй като никой в Дарингам Хол не желаше да си навлече гнева ѝ, старата дама кажи-речи никога не пиеше чай сама.

Анна и двете ѝ сестри, както и Дейвид бяха отраснали с това задължение и толкова бяха свикнали с него, че когато си бяха вкъщи, се сещаха автоматично за него. Вчера обаче Дейвид не се появи, макар Анна да беше сигурна, че е имал достатъчно време. Ето и сега се спря и така принуди Анна, която още го държеше за ръка, да направи същото.

— Защо не идеш без мен, а?

Анна тръсна глава.

— Не става. Баба държи да те види. Специално ме изпрати да те потърся.

Той вдигна рамене.

— Просто ѝ кажи, че не си ме намерила.

Погледна я умоляващо, обаче Анна се опасяваше, че ако го остави сам, той ще продължи да си блъска главата. Малко компания нямаше да му навреди, затова го дръпна напред.

— Да, ама те намерих. Знаеш, че не ме бива в лъжите. Баба веднага ще се усети.

— Анна...

— Дейвид, Бен няма да дойде — увери го, защото изведнъж ѝ се стори, че се страхува от тази вероятност. И това май действително бе причината за нововъзникналата съпротива срещу следобедния ритуал на лейди Илайза, защото той се спря.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Одеве го видях да върви към конюшната. А и баба така му се ежи, че надали гори от желание да си бъбри с нея.

Този аргумент, изглежда, убеди Дейвид, понеже изражението му се смекчи.

— Само че този път баба ще се изежи на мен, ако се върна без теб — додаде Анна. — А ти не искаш да ми го причиниш, нали?

Ъгълчетата на устата му трепнаха и на лицето му най-сетне изгря сияйната усмивка, която през последните дни толкова бе липсвала на Анна, че при вида ѝ коленете ѝ се подкосиха.

— Е, то се знае, че не — каза Дейвид и се приближи към Анна, още веднъж стисна ръката ѝ и не я пусна, докато вървяха към Синия салон.

5.

Белият кастрат изпръхтя и хълбоците му потръпнаха, когато Кейт още веднъж внимателно прокара пръсти по левия му заден глезен. Но ѝ позволи. И пак натоварваше крака, което я успокои.

— Мисля, че нещата се подобряват — изрече полугласно тя и се изправи. Помощникът, който чистеше един от боксовете в отсрещния край на пътеката, бе твърде далече, за да чуе диагнозата ѝ. Но поне Честър наостри уши и я погледна с големите си одухотворени очи.

— Така ли е? — попита тя с усмивка и нежно го потупа по врата. — Вече не боли толкова, а, хубавецо? Още ден-два и ще си във форма да се върнеш на пасището.

Конят сложи муцуната си в шепата на Кейт, облъхна я с топлия си дъх. За момент Кейт облегна глава на врата му, тъй като я заля вълна от изтощение.

Просто напоследък спеше твърде малко. И определено работеше твърде много. Но поне за днес беше почти приключила, понеже Честър — ако междувременно не се появеше спешен случай — бе последният ѝ пациент. Всъщност приемните ѝ часове бяха до шест, но бе решила да не отваря кабинета, а да полегне на дивана вкъщи. Уикендът беше напрегнат, затова имаше нужда от малко спокойствие. Ако успееше да намери време за себе си...

— Това не е ли конят на Дейвид? — попита някой зад нея и Кейт отвори широко очи, понеже позна гласа.

Обърна се с разтуптяно до полуда сърце.

— Бен!

Стоеше облегнат на вратата на празен бокс само на няколко крачки от нея и я гледаше, което мигновено затрудни двойно повече дишането ѝ. Сякаш изпаднала в транс, Кейт попиваше с очи всеки детайл от външността му: тъмнорусата коса, сивите очи, изсеченото лице, широките рамене...

Боже, колко ѝ липсваше! Само че не биваше да му го показва, затова вдигна глава и се вкопчи в оглавника на Честър, стисна го

здро̀во.

— Стресна ме — каза укорително, ала в ума ѝ се въртеше само една мисъл: колко добре изглежда със светлосинята риза и бежовия панталон. Впрочем облеклото му нямаше никакво значение. Беше го виждала и в дрехи, които не му бяха по мярка или не му подходяха, но това не го правеше по-малко привлекателен.

— Съжалявам — отвърна Бен и по устните му заигра лека усмивка, от която стомахът ѝ тутакси се разбунтува. После посочи Честър. — Какво му е? — Оттласна се от вратата на бокса и тръгна към нея. — Контузен ли е?

Кейт кимна и се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Честър куца със задния си ляв крак. Сигурно го е навехнал вечерта, когато се подплаши и избяга с Бони.

Това бе и вечерта, когато Бен реши да остане в Дарингам Хол. И когато се целунаха за последен път. Нима наистина бяха минали само три дни?

— По всяка вероятност е разтежение — поясни тя. — Дейвид много се тревожи. Но...

Бен беше вече толкова близо, че Кейт долови познатото ухание на афършейва му. Все още използваше този, който му беше купила, когато се нанесе в дома ѝ, и това събуди спомени, доста вредни за концентрацията ѝ. Затова се прокашля.

— Но според мен вече се оправя — завърши изречението си и най-накрая съумя да откъсне погледа си от неговия. Нервно отстъпи крачка встрани и се наведе над лекарската си чанта, извади мехлема за Честър. Нямаше си доверие, когато ставаше въпрос за Бен Стърлинг, затова коленичи и се зае да маже обстойно контузения глезен на коня.

— Сама ли си? — попита Бен зад гърба ѝ, в гласа му се долови учудване. — Мислех, че Айви е с теб.

— Беше допреди малко. Предложи ми да я придружа до Кингс Лин. Само че трябваше да се погрижа за Честър — обясни Кейт и се озърна. Помощникът, когото видя преди малко, бе изчезнал. Което навярно означаваше, че в конюшната нямаше вече никого, освен нея и Бен.

Исправи се със свито сърце и хвърли мехлема в чантата си. Сетне се обърна към Бен, който все така стоеше до Честър.

— Ще посрещне на гарата французина, когото ангажира Ралф — продължи, за да прикрие нервността си. — Идва от лозарска изба в Дордон и ще остане няколко седмици, за да контролира гроздобера и да съветва професионално Камдънови.

— Да, зная. Айви ми разказа. — Бен повдигна вежди. — От време на време я срещам... за разлика от теб.

Кейт пламна от погледа му, затова насочи очи към ръката му, с която галеше Честър. Но това само влоши нещата, понеже я подсети как Бен прокарваше пръсти по кожата ѝ. Когато все още не подозираше колко ще се усложнят отношенията им. Когато все още мислеше, че ѝ е позволено да го обича...

— Къде беше през последните три дни, Кейт? Да не би да ме избягваш?

Въпросът му я върна грубо в реалността.

— Какво? Не! Аз... бях в Шоу Аби — обясни му. — Луис Бартън настоя да издам удостоверения за здравословното състояние на всичките му коне и тъй като те са повече от тридесет, ми се отвори доста работа.

Това беше дори меко казано. Бартън и дъщеря му Лайла, запалена ездачка, не само притежаваха маса коне, но и бяха доста неприятни. Този път разглезената Лайла почти не се мярна, затова пък баща ѝ не се отдели от Кейт и излишно удължи прегледите с непрекъснатите си въпроси.

Бен я изгледа скептично.

— Но вчера беше неделя.

Кейт се усмихна накриво.

— Точно това му напомних и аз, когато дойде при мен в петък. Все едно го казах на глух. Не го познаваш. Науми ли си нещо, трябва да стане на мига. Обаче плаща добре, затова и се съгласих.

Нямаше да признае пред Бен, че пое работата на драго сърце и защото иначе вероятно цял уикенд щеше да си блъска главата защо е останал в Дарингам Хол. Чувствата ѝ към него се люшкаха от крайност в крайност и може би наистина го отбягваше несъзнателно. Което беше умен ход, защото сърцето ѝ определено биеше до пръсване, когато той бе близо до нея както сега.

Бен като че ли все още не схващаше намеренията на Бартън.

— И за какво му са толкова спешно тези удостоверения?

Тя вдигна рамене.

— Твърди, че се канел да продаде част от конете. Но мен, ако питаш, цялата акция има нещо общо с разнеслия се слух, че се отнасял зле с животните си. Кое то не е вярно. Чисто и просто хората го недолюбват и предполагам, че някой иска да му погоди номер с тази история. — И с въздишка поклати глава. — А той, разбира се, пак подозира Камдънови въпреки многократните ми уверения, че това е абсурдно.

Бен скръсти ръце пред гърди.

— Доколкото разбрах, те наистина не гледат на него с добро око.

— Имат си основания. Но това далеч не значи, че пускат слухове за него.

Кейт се пресегна през Бен, хвана оглавника на Честър, разкопча ремъка, за който беше вързан, и поведе коня към бокса му.

Бен я последва и се облегна на вратата на бокса.

— Възхитително е как вечно ги защитаваш. В твоите очи господата от Дарингам Хол май са неспособни да грешат.

Прозвуча иронично и някак укорително, което ядоса Кейт.

— Щом като не си променил лошото си мнение за тях, защо все още си тук?

Именно това бе въпросът, който не ѝ даваше мира през цялото време. Тъй като отговорът му щеше да определи дали да приеме чувствата си към Бен, или и занапред да се пази от него.

— Още ли възнамеряваш да си отмъстиш на семейство Камдън?

Бен замълча за миг, после изпусна въздуха от гърдите си и сви рамене.

— Да го кажем така: възнамерявам да открия дали го заслужават.

Кейт усети как сърцето ѝ болезнено се сви, защото това не бе отговорът, на който се надяваше.

— Камдънови не са ти врагове, Бен, те са твоето семейство. На твоето място бих се възползвала от шанса да ги опозная, вместо да се вманиачавам в някаква фикс идея.

Тя свали оглавника на Честър и понечи да се върне на пътеката, ала Бен протегна ръце и се хвана за решетката на бокса, така че ѝ препречи пътя.

— Ами ако не е фикс идея, а истината? Ако навремето все пак са заплашили и изгонили майка ми, макар да са знаели, че е бременна? —

В очите му проблеснаха гневни пламъчета. — Откъде, по дяволите, си толкова сигурна, че тези хора заслужават лоялността ти?

Кейт издържа погледа му и се помъчи да игнорира съмненията, които посяха думите му. Дължеше толкова много на Камдънови и не искаше да се разочарова от тях. През изминалите дни беше мислила дълго и дори тя самата кажи-речи не вярваше, че всичко е било просто едно недоразумение. Дали бяха отритнали майката на Бен, защото бяха сметнали, че не е достатъчно добра за тях?

Дори само това, че си задаваше този въпрос, й се видя като предателство. Просто не знаеше какво да мисли и как да реагира на въпроса му.

— Трябва да си тръгвам.

Повторно се опита да мине покрай Бен и остана без дъх от уплаха, когато той я улови за раменете и я дръпна обратно в бокса. Миг по-късно се прилепи до стената, а лицето на Бен се озова току пред нейното.

— Защо вярваш на тях, а не на мен, Кейт?

Гласът му прозвуча дрезгаво, изискваше отговор, ала Кейт нямаше сили за нищо друго, освен да се взира в сивите му очи. Понечи да се откопчи, понеже ръцете му я стискаха болезнено за раменете, но тялото й не я послуша, вместо това реагира инстинктивно на близостта му. Полазиха я тръпки, гърдите й се повдигаха и спускаха, докато погледът й се плъзгаше по устните му, които бяха само на сантиметри от нейните...

— Кейт?

Гласът на Айви прокънтя в конюшната, дочуха се приближаващи се крачки, което за щастие отрезви Кейт. Тя припряно се отдръпна от Бен, който не се опита да я задържи, и излезе от бокса.

— А, ето те и тебе! — каза Айви и се приближи към нея, съпроводена от мъж с пригладени кестеняви коси. — Видях колата и си рекох, сега ще я запозная... О! — Изненадано млъкна, когато Бен излезе от бокса след Кейт, но бързо се окопити. — Тъъ, да, тъкмо развеждам нашия гост, за да добие представа за имението. И си помислих, че може да използвам случая и да те... да ви запозная с него.

И посочи мъжа, който според Кейт бе малко над тридесетгодишен.

— Това е Жан-Пиер Маре, току-що пристигнал от Франция, за да подобри виното на Дарингам Хол — заяви ухилено. — А това е Кейт Хъкли, нашата ветеринарна лекарка и най-добрата ми приятелка. А това е... — и след миг-два колебание продължи: — ... моят братовчед Бен Стърлинг.

— Радвам се да се запозная с вас — каза френцузинът с едва доловим акцент, но на изключително правилен английски, и подаде ръка първо на Кейт. Имаше открита, очарователна усмивка, която при други обстоятелства със сигурност би й харесала, и лъчезарни зелени очи. — Моля, наричайте ме Жан. Много по-лесно е, *n'est-ce-pas*^[1]?

— Аз съм Кейт — отвърна тя, надявайки се, че усмивката ще прикрие силното й вълнение.

Всъщност си беше чист късмет, че Айви се върна и осуети онова, което щеше да се случи между нея и Бен. Само дето тя не го възприемаше като късмет, понеже напрежението в стомаха ѝ не искаше да изчезне. Освен това я притесняваше и бдителният поглед, с който ги следеше Айви. Вероятно щеше да се наложи да отговори на някой и друг въпрос, щом останеше насаме с приятелката си.

— И аз се радвам — додаде Кейт и пусна ръката на Жан.

Дали просто ѝ се стори, или той задържа ръката ѝ необичайно дълго? Е, сега се здрависа и с Бен, след това обаче пак се обърна към Кейт.

— Хубаво животно — посочи Честър. — Ваше ли е?

— Не, на Дейвид, братовчеда на Айви.

Отговорът явно не обезкуражи френцузина и той продължи неангажиращия разговор.

— Но положително яздите много добре.

— Не съвсем. Да речем, че се задържам на седлото — отговори Кейт и се усмихна при спомена за уроците по езда, които шефът на конюшната Грег даваше на децата в Дарингам Хол — включително и на Кейт. Вуйна ѝ в никакъв случай не би ѝ разрешила да се занимава с толкова скъп спорт, затова тя умираше от радост, задето ѝ позволяваха да присъства на занятията на децата от семейство Камдън. Оказа се, че има талант, поне що се отнася до общуването с конете. Знаеше, че обича много животните, но едва с помощта на Грег откри, че има и много верен усет за това от какво се нуждаят или как се чувстват. Грег винаги го наричаше „шестото чувство на Кейт“, а похвалите и

внимателните му напътствия всъщност събудиха у нея желанието да стане ветеринарен лекар. В крайна сметка се научи да язди съвсем прилично, но откакто започна работа в кабинета на д-р Сандхърст, който междувременно вече бе поела почти изцяло, нямаше време за хобито си.

— И вие ли яздите? — поинтересува се тя, защото имаше чувството, че французинът очаква този въпрос.

— Не, за съжаление никога не съм имал тази възможност. Но с удоволствие бих опитал. Може би вие ще ми покажете?

И отново погледна Кейт със светнали очи, а тя чак сега осъзна, че той флиртува с нея — факт, който при нормални обстоятелства би я поласкал, тъй като французинът наистина изглеждаше добре. Проблемът обаче беше, че не бе единственият привлекателен мъж в конюшната и че преди няколко мига тя почти бе целунала другия. Затова се усмихна неангажиращо.

— Не съм сигурна, че ме бива за учителка — поясни. — Но все ще се намери някой, който да ви предаде няколко урока, нали, Айви?

— Разбира се — потвърди приятелката ѝ и погледна ръчния си часовник. — О, сега вече наистина трябва да продължим към лозята. Иначе няма да успея да ги покажа на Жан преди обяда с мама.

На Кейт ѝ прималя при мисълта, че след минута ще остане насаме с Бен. Плашеше се от силата, с която я привличаше, и от слабостта си, когато бе близо до него както преди малко. В тези ситуации я обземаше желание да прати по дяволите всяка предпазливост и да се люби страстно с него както по времето, когато живееше в дома ѝ. Тогава имаше чувството, че го познава, а той ѝ се закле, че няма да я изостави, когато възвърне паметта си. Но когато това стана, ѝ обърна гръб без секунда колебание и се затвори изцяло в себе си, така че тя загуби всякаква представа кой е той всъщност. Частица от нея все още се надяваше да открие отново Бен, в когото се беше влюбила така безпаметно. Ала по-голямата част от съществото ѝ се боеше какво би ѝ причинил, ако тя установеше, че онзи Бен вече го няма...

— Може да дойдете с нас — предложи някак ни в клин, ни в ръкав Жан-Пиер Маре и пак се усмихна лъчезарно на Кейт. — Ако имате време?

— О!

Изненадана от предложението, Кейт погледна първо Айви, която само сви рамене, а след това Бен. За което съжали, понеже видя бурята, бушуваща в сивите му очи. Нямаше представа откъде бе дошла тази внезапна злоба, но бе твърде уплашена, за да понесе още веднъж гнева му.

— Да, приключих тук — каза, зарадвана на този изход от ситуацията. — На драго сърце ще дойда с вас.

Айви явно също хареса идеята, обаче се поколеба.

— А ти, Бен? Няма ли да ни придружиш?

Останала без дъх, Кейт зачака отговора му, който всъщност не закъсна.

— Не, благодаря. Имам още работа.

Гласът му прозвуча студено и въпреки че би трябвало Кейт да изпита облекчение, думите му пронизаха сърцето ѝ.

— Е — Айви сви рамене, — тогава до скоро.

Кейт се насили да не се обърне, но можеше да се закълне, че усещаше как погледът му изгаряше гърба ѝ. Мислите ѝ кръжаха единствено около него, докато напразно се опитваше да слуша разговора на другите двама, затова и чак когато стигнаха до колата на Айви, се сети, че е забравила нещо важно.

— Лекарската ми чанта! Остана пред бокса на Честър!

— Ще я донеса — предложи веднага Жан и се затича към конюшната, преди Айви или Кейт да го спрат.

— Тоя направо си загуби ума по тебе — отбеляза развеселено Айви, когато Жан вече не можеше да ги чуе, и сръга Кейт в ребрата. — Какво, харесва ли ти?

Кейт сви рамене.

— Хубав е. И изглежда много приятен.

— Но това няма да му помогне, нали? — Айви повдигна вежди, когато Кейт я погледна боязливо. — Кейт, не съм сляпа. Та ти беше олицетворение на гузната съвест, когато излезе с Бен от бокса. А в неговите очи проблесна неподправено желание за убийство, когато Жан флиртуваше с теб. — Погледът ѝ стана сериозен. — Да не сте подновили връзката си?

— Не — увери я припряно Кейт и изтласка от съзнанието си мисълта, че май не би могла да го каже, ако Айви бе дошла малко по-късно. — Ние... се скарахме. Той все още е против вас, Айви.

Този факт очевидно тревожеше Айви по-малко, отколкото нея самата.

— Ами то се очакваше, че нещата няма да се променят моментално само защото сега живее у нас. Според мен му трябва време.

Кейт я изгледа с изненада.

— Значи искаш да остане?

Айви вдигна рамене.

— Най-малкото няма да го изгоня, както явно възнамеряват баба и Тимъти. Бен е син на вуйчо Ралф и това е факт, който няма как да се промени. Така че трябва да погледнем всичко от добрата му страна, как мислиш? — И се усмихна. — Пък и мога да си представя, че и ти имаш нещо общо с решението му да остане тук.

Кейт поклати глава. Същата надежда бе хранила и тя в мигове на слабост, ала така и не повярва напълно в нея.

— Той е толкова непроницаем, Айви. Никога не знаеш какво мисли за теб.

— Май си права. — Приятелката ѝ се ухили и незабележимо посочи с брадичка към французина, който се връщаше с лекарската чанта на Кейт в ръка. — Ако държиш да няма загадки, вгледай се малко по-внимателно в новодошлия ни гост — рече сухо, а Кейт се усмихна против волята си.

— Невъзможна си — скастри я тихичко, но Айви само се засмя и отвори шофьорската врата на миникупъра.

— Окей, да потегляме — заяви развеселено. — Напред към лозята.

На Бен му идваше да ритне нещо. Или пък да го използва като боксова круша. Само че нямаше нищо подръка, върху което да излее гнева си, затова зарови юмруци още по-дълбоко в джобовете на панталона си и продължи по пътя за замъка.

Точно водеше вътрешна борба дали да занесе на Кейт забравената чанта, когато оня французин се върна и му отне възможността да реши — както и чантата. Бен усети как стомахът му се сви на топка, щом си спомни доволната усмивка, с която си тръгна въпросният Жан-Пиер. Сякаш чантата бе трофей, гаранция за

вниманието на Кейт. Беше повече от ясно, че я харесва — как само прехласнато я зяпаше и явно си мислеше, че може да я покори. Което нищо чудно да беше вярно, понеже Кейт прие поканата му, без да се поколебае, и то въпреки че броени мигове преди това едва не целуна Бен.

Стисна зъби и ускори крачка. Лицето на Кейт беше още пред погледа му: полуотворените устни и желанието в кафявите ѝ очи, когато се бяха доближили един до друг в бокса. Беше се опитал да се пребори с чувствата си, ала потребността да я привлече в обятията си и да я целува, докато сломи съпротивата ѝ и тя се притисне към него, бе по-силна и той щеше да загуби борбата, ако не бяха дошли Айви и този френски нахалник. Щеше да я целуне и беше кажи-речи сигурен, че тя искаше именно това. Защо обаче тръгна с такава готовност с този тип, все едно бързаше час по-скоро да се махне от него?

Отново го завладя чувството, от което стомахът му се сви на топка. Ти пък какво очакваше, рече си сърдито — че ще ти се хвърли на врата само защото си решил да останеш тук ли?

Изведнъж Бен се ядоса, задето бе отишъл в конюшната, тъй като разумът му напълно блокираше, щом станеше въпрос за Кейт Хъкли. А тя бе показала съвсем недвусмислено на чия страна е, така че докато нещата между Камдънови и него не се изясняха, по-добре беше да стои далече от нея. Нека си се забавлява с французина!

Мисълта, че тя може би наистина ще го направи, отново разпали желанието му да ритне нещо. За предпочитане пиццала на зализания чаровник от Дордон. Но още преди да си представи картинката, мобилният му телефон иззвъня.

Бен го извади от джоба си и спря, видял върху дисплея номера на замъка.

— Бен? — Беше Ралф и звучеше угрижено. — Още ли си тук? Не си ли заминал?

В първия момент Бен се изненада от въпроса, но после се сети, че одеде бе излязъл вбесен от кабинета на Ралф и беше дал доста категорично да се разбере, че ще направи нещо повече от това да напусне помещението.

Само че нямаше да го направи. Не можеше да си тръгне, макар да се чувстваше в Дарингам Хол чужденец и не на мястото си.

Насочи поглед към замъка, разположен в края на градината, и видя как лъчите на ниското септемврийско слънце се отразяваха в безбройните прозорци. Неволно се запита дали някога щеше да нарече това място свой дом. Може би ако беше израсъл тук. Ако баща му не бе изгонил майка му — или каквото там се беше случило. Животът му безспорно би се развил другояче и при представата как биха изглеждали тогава детството и юношеството му, Бен усети странна тежест в гърдите.

Ето затова бе останал: защото бяха отнели на него и майка му възможността да живеят тук и защото държеше да научи причината. Нямаше да намери покой и после, чувстваше го, но това нямаше нищо общо с факта, че издирваше корените си. Не. Нямаше нищо общо и с Кейт Хъкли, по дяволите!

— Не, няма да замина — отговори и чу как Ралф въздъхна с облекчение.

— Добре. Това... ме радва. Понеже ми се иска да продължим разговора си отпреди малко.

— Сега ли? — изненада се Бен.

— Ако имаш време. Бихме могли да се срещнем в библиотеката.

Аха, рече си Бен, отново обзет от съмнения. Значи не в кабинета му, където рискуваше Бен пак да види счетоводните книги. Но не разпитва повече, тъй като пред очите му изплува бледото лице на Ралф и в един момент загуби желание да го притиска. Повторната покана за разговор бе поне начало, а той нямаше да открие нищо за семейството, ако търсеше конфронтация. Много по-ефективно беше само да наблюдава и да събере информация, както бе постъпвал често в професионалния си живот.

— Защо не? — каза и продължи пътя си, не откъсвайки поглед от замъка. — Идвам след няколко минути.

[1] Нали (фр.). — Б.пр. ↑

6.

Дейвид седеше като препариран в креслото си в Синия салон и слушаше с половин ухо разговора на другите. Открай време възприемаше следобедния чай при лейди Илайза като задължение и рядко му беше приятно да присъства на този ритуал. В момента обаче изпитваше едва ли не физическа болка от това да седи в кръга на хората, които толкова дълго бе смятал за свои роднини, и да слуша ожесточената им караница за мъжа, виновен за неочаквания хаос в живота му.

— Ралф просто е твърде лекомислен! — избухна Тимъти, който бе скочил от креслото си и сега стоеше до камината. После, видимо напрегнат, заснова из помещението, жестикулирайки. — Ей Богу, мислех, че осъзнава каква заплаха представлява Стърлинг. Но днес едва успях да го възпра да не покаже на този тип цялата ни счетоводна документация. Използвах всичкото красноречие, на което съм способен, за да го откажа поне временно от тази безумна идея.

— Според мен това не е погрешно — възрази му сър Рупърт, който седеше в креслото до Дейвид и за разлика от сина си изглеждаше спокоен и сдържан. — Ако искаме да интегрираме Бенедикт Стърлинг в семейството, трябва да му подадем ръка и да му дадем шанс да ни опознае по-добре. Трябва да се почувства желан и тогава може би ще съумее да превъзмогне отрицателното си отношение. Само така ще можем да се споразумеем без скандали.

— Е, не, това е вече прекалено! — Тимъти отново смени позата си, застана с гръб към една от остъклените врати, водещи към терасата. — Забравихте ли думите му, когато си спомни кой е? Че имал неуредени сметки с нас. Ето защо е тук — за да ни унищожи. А Ралф какъвто е наивен, му доставя и боеприпаси за целта.

Дейвид видя неодобрителното изражение на сър Рупърт.

— Не знаех, че имаме нещо за криене — заяви с нескрито възмущение.

— Не е там въпросът, тате — вметна в подкрепа на брат си Клер, която седеше на елегантното канапе до лейди Илайза. — Разбира се, че Ралф трябваше да предприеме някаква стъпка. Обаче и Тим е прав. Чисто и просто знаем твърде малко за него...

Клер продължи да говори, но Дейвид престана да слуша, защото погледът му падна върху Анна, която бе в креслото до него. Тя явно усети, защото се обърна към него и Дейвид забрави да диша, докато я съзерцаваше.

Дългата ѝ червеникаворуса коса, която най-често носеше пусната, блестеше, а светлата кожа — с изключение на няколкото лунички на носа — бе почти безупречна. А щом се усмихнеше както сега, сините ѝ очи излъчваха сияние, което го пленяваше.

И преди, естествено, беше забелязвал колко е хубава, беше регистрирал погледите, които ѝ хвърляха други младежи, когато ходеха заедно на празненства. Ала сега бе различно, сега това му правеше впечатление. Всеки път. Просто не можеше да ѝ се нагледа и мисълта, че едва ли някога ще я има друг, пораждаше в гърдите му тъпа болка, която все по-трудно успяваше да игнорира...

— Край, повече не искам да ви слушам! — Бурният изблик на лейди Илайза стресна Дейвид. Уплашено се взря в старата дама, която фиксираше мъжа си с гневен поглед. — Рупърт, нима не забелязваш какво прави този тип? Настройва ни едни срещу други. Ето това цели — да съсипе семейството ни.

Сър Рупърт поклати глава.

— Илайза, моля те! Преувеличаваш. Ще изясним ситуацията.

— Ами, ще я изясните! — изсумтя лейди Илайза. — Какво ще изясниш със сина на тази довякла се незнайно откъде келнерка? Ралф изобщо не биваше да се жени за нея. Длъжен беше да знае как ще приключи всичко. И сега нямаше да имаме тези проблеми.

Дейвид смръщи чело. Защо баба му говореше толкова пренебрежително за майката на Бен?

— Джейн Стърлинг не ти е била кой знае колко симпатична, нали?

Лейди Илайза пак изсумтя, но преди да каже нещо, сър Рупърт се намеси с думите:

— Просто донякъде се изненадахме от скоростта, с която се развиха нещата между двамата. Само че още преди да се замислим

сериозно за ситуацията, Джейн напусна Ралф и ние така и не чухме нищо повече за нея.

— Тази негодница беше коварна и алчна! — избухна лейди Илайза. — Не беше за Ралф!

— Илайза! — предупреди я сър Рупърт. — Не я познавахме достатъчно добре, за да даваме такива оценки. За съжаление същото важи и за Бен. Затова трябва...

Чаената чаша на лейди Илайза издрънча върху масичката.

— Нищо не трябва, Рупърт! Този тип е господин Никой и няма да носи титлата баронет. Какво си въобразява? Че просто така ще нахълта тук и ще отнеме на Дейвид онова, което му се полага?

Мълчанието, последвало думите ѝ, бе за Дейвид още по-непоносимо от смутените и съчувствени погледи, които му хвърлиха сър Рупърт, Клер и Тимъти.

Тъй като нищо не му се полагаше. Вече не. Всички те го знаеха, макар лейди Илайза упорито да отричаше. Вече нямаше никакви права, за които да настоява, и въпреки че другите със сигурност бяха добронамерени, уверявайки го непрекъснато, че нищо не се е променило, Дейвид не смяташе така. Сега много неща бяха различни, а той все още изпитваше затруднения да свикне с това.

Едва ли не машинално се обърна към Анна, подири погледа ѝ.

— Трябва да вразумим Ралф — продължи гневната си тирада лейди Илайза и в един миг се озърна озадачена. — Но къде е той всъщност?

Същият въпрос зададе и когато Дейвид и Анна влязоха в Синия салон, и Тимъти ѝ отговори. Сега обаче старата дама отново поклати възмутено глава.

— Нали знае колко държа на присъствието му.

— Моли те за извинение, мамо — повтори Тимъти и размени учудени погледи с другите. — Не се чувства добре... нали вече ти казах.

Озадаченото изражение изчезна от лицето на лейди Илайза.

— А, да, разбира се — каза тя и за да замаскира грешката си, се обърна към Къркби, който както винаги стоеше ненатрапчиво в ъгъла, и му подаде чашата си да ѝ долее чай.

Въпреки това Дейвид се притесни, защото тя не за пръв път се държеше странно. Преди известно време се появи в библиотеката

доста дезориентирана. Взе го за сър Рупърт, а няколко дни по-късно, когато я срещна в градината, си спомни името му едва след няколко опита. Дали паметта започваше да ѝ изневерява и затова губеше връзка с реалността? Нищо чудно, като се имаше предвид колко упорито отричаше истината за произхода на Бен и Дейвид.

— Благодаря, Къркби. — Лейди Илайза пое чашата и посочи към вратата. — А сега бъдете така любезен да потърсите Ралф. Щом не е добре, някой трябва да се погрижи за него. А не мисля, че в това отношение можем да разчитаме на Оливия.

Стомахът на Дейвид се сви при споменаването на майка му. В последните дни тя почти не се виждаше в Дарингам Хол, упорито отбягваше не само семейството, но и сина си, защото по всяка вероятност бе наясно, че в този момент никой — включително Дейвид — не гледаше с добро око на нея. Въпреки всичко обаче не му се слушаше изпълнената с омраза тирада, която лейди Илайза явно се канеше да започне.

— Оставете, Къркби, аз ще го потърся — каза, преди икономът да изпълни молбата, и стана от мястото си, запъти се към вратата.

— Ще дойда с теб.

Анна скочи и понечи да го последва, но Клер я спря с думите:

— Не може, Анна, имам нужда от помощта ти. Трябва да подготвим всичко за френския ни гост.

Което очевидно не се понрави на дъщеря ѝ, защото Анна се върна на мястото си с крайно неудоволствие.

Дейвид ѝ се усмихна още веднъж. Нямаше нищо против компанията ѝ, но може би беше по-добре да отиде сам. И бездруго искаше пак да поговори с Ралф за всичко, което го тревожеше в момента.

Само че Ралф не беше нито в стаята си на горния етаж, нито в кабинета, затова Дейвид спря една от камериерките.

— Алис, да сте виждали... баща ми?

Поколеба се за миг-два, докато го изрече. Някак си вече не можеше да произнесе неспринудено тази дума. Не се получава.

Младата жена кимна.

— В библиотеката е.

Каза го тихо и както обикновено се отдръпна от пътя му. Алис си беше стеснителна, но днес сякаш бе още по-зле от друг път, защото се

държеше така, сякаш ѝ бе неприятно да сподели каквато и да било информация.

Е, значи надали му е толкова лошо, помисли си с облекчение Дейвид и ускори крачка. Щом стигна до библиотеката, почука само веднъж и влезе усмихнат. Отвори уста да каже нещо, но не можа да произнесе и тон, застина на вратата.

— Дейвид!

Ралф го погледна изненадан от мястото си на дивана. Както и Бен, който седеше в кресло до него.

Двамата явно бяха потънали в разговор. Не се бяха карали, напротив, бяха спокойни и в добро настроение. И двамата. И си приличаха. Във всеки случай много повече, отколкото Дейвид приличаше на човека, когото цял живот бе смятал за свой баща.

За момент и тримата замълчаха, после Ралф се прокашля.

— Е, какво има? — попита и на Дейвид му стана ясно, че пречи. Естествено.

— Нищо — продума сподавено и усети как го полазиха студени тръпки. — Аз... просто исках да видя как си. Тимъти каза, че не се чувстваш добре.

Ралф се усмихна.

— Вече се пооправих.

Пак замълчаха, сетне Ралф посочи едно от незаетите кресла.

— Искаш ли да седнеш при нас?

Дейвид отстъпи крачка назад.

— Не. Трябва да вървя. Аз... имам уговорка с Джеймс — излъга и понечи да си тръгне.

— Дейвид?

— Хмм? — обърна се още веднъж с нежелание и погледна Бен, който го бе извикал.

— Преди малко бях в конюшната при Кейт. Каза, че конят ти е по-добре.

Дейвид кимна, обаче не съумя да се усмихне.

— Благодаря. Това е хубаво. Е... аз тръгвам.

Такова бе желанието на Ралф, Дейвид го прочете по изражението му, едновременно облекчено и извинително. Искаше да разговаря с Бен. Беше му по-важен в момента. Естествено.

С гложещо усещане в стомаха Дейвид дръпна вратата на библиотеката подире си и се върна по същия път. Спря чак в големия двор пред замъка, където имаше паркирани коли.

Спортният му роувър кабриолет, който бе между зеленото бентли на сър Рупърт и черната лимузина мерцедес на Ралф, внезапно му се стори много малък. Сякаш изпаднал в транс, отвори вратата и запали двигателя, потегли толкова рязко на заден ход, че изпод гумите се разхвърчаха камъчета.

Толкова искаше да намрази Бен, но не му се удаваше. От самото начало му беше симпатичен, още когато никой не подозираше кой е мъжът без спомени, когато Кейт бе прибрала в дома си след онази бурна нощ преди месец. А и нямаше чувството, че Бен го мрази.

Само че как щеше да продължи всичко? Как щеше да превъзмогне факта, че сега Ралф имаше нов, истински син, когато държеше да опознае? Ралф беше блед, значи казаното от Тимъти беше истина: не му беше добре. Но въпреки това се беше срещнал с Бен, което показваше, че той означава много за него — и Дейвид не можа да потисне парливото чувство на завист.

Тъй като с Бен всъщност бяха в едно и също положение. И двамата не познаваха бащите си, с тази разлика, че за Бен нещата щяха да се променят. А Дейвид продължаваше да е в неведение за мъжа, който го бе създал. В пълно неведение.

Колата се разклати и Дейвид изведнъж си даде сметка, че кара твърде бързо. Припряно натисна спирачката и спря накрай пътя, вдиша и издиша дълбоко, за да се успокои.

В края на краищата нищо не можеше да се промени. И не Бен беше виновен, че майка му дори не можеше да се сети за името на мъжа, от когото бе забременяла по невнимание, въпреки че е била сгодена за друг. Беше го нарекла „гаф“, нещо твърде маловажно, за да си спомни подробностите, които сега биха помогнали на Дейвид да намери родния си баща. Но може би така беше най-добре, тъй като може би и този баща не го искаше също като Ралф...

Удари с юмрук по волана, усети в ръката си болка, която за миг се наслои в гърдите му. После се стегна. Баронетите от Дарингам Хол носеха отговорност и не се отпускаха, така го учеха сър Рупърт и Ралф, откакто се помнеше. И макар да нямаше повече шансове за титлата баронет, Дейвид се вкопчи в тази максима. Може би Ралф полагаше

толкова усилия само за да изясни ситуацията с Бен. И това изобщо не бе свързано с отношението му към Дейвид. Нещата щяха да се оправят, просто всички трябваше да свикнат с новите обстоятелства.

С дълбока въздишка Дейвид запали пак двигателя, обърна колата и потегли обратно към замъка.

7.

— Значи е вярно? Бен има разрешение да кара автомобила на сър Рупърт? — Тили насочи старичкото си комби към двора пред голямата плевня, издигната допълнително до старите стопански постройки. — Направо не повярвах, като чух. Мислех, че автомобилът е свещен за стария ни баронет и никой, освен него и Къркби, няма право да сяда зад волана му.

Кейт пусна крива усмивчица.

— Това е само предложение и доколкото зная, Бен почти не го е използвал. Все още държи колата под наем. Но сър Рупърт му даде ключ за бентлито. За огромно съжаление на лейди Илайза, която май доста се е ядосала. Разправят, че буквално изпаднала в бяс.

— Мога да си представя. — Тили паркира комбито до дългата редица от коли, които вече бяха спрени там, и дръпна ръчната спирачка силно. — Приятелят му Питър също не е във възторг. Вика, че Камдънови целели да приспят бдителността му. Ама той си пада малко истеричен по този въпрос. — След това се вгледа изпитателно в приятелката си. — Апропо, как е положението с Бен? Има ли нещо ново? Сега го виждаш по-често, нали?

Кейт усети вече познатото присвиване в стомаха.

— Често е силно казано. От време на време се срещаме, това е всичко.

Всъщност много точно си спомняше всички срещи с Бен. Бяха кратки, по-скоро се разминаваха в кухнята на замъка или по коридорите и винаги в присъствие на други. Почти не бяха разменили и дума, с изключение на лаконични поздравявания, и това явно беше добре дошло за Бен. Във всеки случай Кейт нямаше чувството, че той държи да си говори с нея. По-скоро обратното: ако погледите можеха да убиват, тя навярно вече щеше да е под земята.

— Мисля, че ме мрази — призна отчаяно на Тили. — Само да видиш как ме гледа. Сърдито, сякаш не може да ме понася.

Тили изсумтя, понеже това явно беше абсурдно.

— Извинявай, но и при най-добро желание не мога да си го представя. Въобразяваш си, миличка. — И се наведе напред. — Според Питър Адамс си една от главните причини за оставането на Бен тук. Заради което впрочем не си му особено симпатична.

И се ухили, но Кейт не съумя да направи същото. Неволно се сети за думите на Айви преди време, малко след разправията ѝ с Бен в конюшната. Твърдеше нещо подобно, само дето държането на Бен през последните десет дни сочеше друго.

В началото Кейт си внушаваше, че с това всъщност я улеснява. В крайна сметка не знаеше какви са намеренията му и докога ще остане в Дарингам Хол, така че колкото по-далеч от него, толкова по-добре. Ала в действителност с всеки изминал ден страдаше все повече от неприязненото му отношение, макар че се стараяше да не ѝ личи.

С другите не се държеше така враждебно както с нея, даже напротив. По думите на Айви атмосферата в Дарингам Хол се беше поразведрила. Тимъти, който в началото следеше със зорко око всяка крачка на Бен, междувременно се беше върнал в лондонската си кантора, а и останалите като че ли полека-лека бяха свикнали с него. Бен се срещаше с Ралф или караше Джеймс да го развежда из имението, но според информацията от Тили прекарваше и доста време в „Трите корони“, където се усамотяваше с Питър в стаята му и движеше нийоркските си сделки. Извън това, изглежда, просто наблюдаваше и изчакаше.

— Според мен всички искаме да узнаем какво се върти в главата на Бен Стърлинг — каза Тили и откопча предпазния си колан. — Как смяташ, дали с Питър ще поостанат още тук?

Въпросът ѝ прозвуча така, сякаш се надяваше на това, Кейт обаче само сви рамене.

— Не зная.

Не знаеше даже дали да си го пожелае, понеже фактът, че постоянно срещаше Бен, за жалост означаваше и че не може да го прогони от мислите си. Затова издиша шумно.

— Наистина не зная.

Тили я погледна изкосо, но не задълба повече и слезе. Кейт потрепери от хладния утринен въздух, който нахлу в колата. Дръпна ципа на тъмносинята си пухена грейка, която носеше с джинси и карирана риза, и отвори вратата си. По всяка вероятност нямаше да я

носи още дълго, защото слънцето тъкмо се издигаше иззад стопанските постройки, така че май се очертаваше топъл септемврийски ден — идеален за гроздобера, който трябваше да започне днес.

— Това с бентлито при всички положения е доста показателен жест — отбеляза Тили, очевидно този факт не ѝ излизаше от ума. — Сър Рупърт не би могъл да демонстрира по-ясно, че вече смята Бен за част от семейството. Кое то обаче не се одобрява от всички. В „Трите корони“ дочувам едно-друго и мнозина все още се отнасят доста скептично към появата на Бен. Така че нещата не са се променили кой знае колко. Вуйна ти Нанси например веднага заподозря, че Бен е изнудил стария баронет да му даде бентлито.

Кейт направи гримаса.

— Толкова типично за нея, във всички хора вижда само лошото... с изключение на семейството си, разбира се. Е, нали знаеш: истинското си семейство — добави, след като Тили повдигна вежди.

На теория Кейт бе също от семейството, понеже след смъртта на родителите си отрасна при вуйчо си и вуйна си.

Нанси обаче се отнасяше към племенницата на мъжа си като към досаден придатък и Кейт много страдаше от това. Затова Камдънови открай време бяха нейното семейство — и Тили, която сега я погали съчувствено по рамото.

— Тази жена е същински кошмар — каза тя и извъртя очи. После обаче пак стана сериозна. — Ами Дейвид? Той справя ли се с новата ситуация?

Кейт повторно сви рамене.

— Наглед си е все същият. Във всеки случай не се издава — рече и забеляза притеснението в очите на Тили. — Споделил ли е нещо с теб?

Тили поклати тъжно глава.

— Толкова ми се иска да бяхме поговорили. Сигурно му е тежко и не е никак добре да таи всичко в себе си. — И въздъхна дълбоко. — Може пък днес да ни се удаде случай — додаде и хвана Кейт под ръка. — Хайде, сигурно вече ни чакат.

Заедно влязоха през широко отворените врати в голямата плевня, в която бе монтирана новата инсталация. Въпреки ранния час вътре беше пълно с помагачи, които очакваха първите ремаркета с грозде,

набрано от сезонните работници под надзора на Джеймс и Айви. На дългата транспортна лента, минаваща по цялото помещение и водеща към огромните съдове на пресата, щяха да сортират плодовете, а за целта се изискваше много работна ръка. Беше трудоемък процес и повечето големи винарски изби се отказваха от него. Камдънови обаче бяха решили да зложат на качество, а не на масово производство. Инсталацията от блестяща благородна стомана с пресата, огромните резервоари и различните контролни табла имаше супермодерен вид и Кейт се загледа в нея със смесица от любопитство и респект.

— Тили! Кейт! Добре че дойдохте! — възкликна Клер, щом ги зърна, и се приближи до тях. Въпреки усмивката на лицето ѝ бе изписано напрежение. — Имаме нужда от всеки допълнителен чифт ръце!

После погледна към Жан-Пиер Маре, който заедно с Дейвид бе застанал пред големия команден пулт и регулираше нещо.

— Може би все пак трябваше да ни предупреди малко по-рано, че иска да избърза с гроздобера, тогава нямаше да се наложат такива импровизации — добави малко по-тихо и въздъхна. — От друга страна, той е експерт, нали затова го и повикахме!

— На драго сърце ще помогнем — увери я Кейт и се огледа наоколо. Забеляза Анна и още няколко познати лица. Бен обаче го нямаше и този факт я прободеше като нож. Някак си беше очаквала, че и той ще бъде тук и против волята си изпита разочарование. — Е, събраха ли се достатъчно хора?

Клер приглади назад късата си руса коса и също плъзна поглед по присъстващите, като че ли ги преброи наум.

— Така мисля. Вземете си по една манта, за да запазите дрехите си. Жан сигурно ей сега ще ви обясни какво да правите... О, първата партида май пристига. Извинете ме.

И забързано излезе от плевнята, пред която току-що бе пристигнал камион с ремарке.

— Кейт! Моля ви, елате насам! — провикна се някой от другата страна и Кейт видя Жан, който ѝ махаше над главите на хората.

— Радвам се да ви видя — заяви с очарователна усмивка и разцелува Кейт по двете бузи. Винаги правеше така, по думите му поздравът бил обичаен за Франция, а Кейт нямаше нищо против.

Жан ѝ беше станал много симпатичен. През последните дни го срещаше често, тъй като, за разлика от Бен, той търсеше близостта ѝ и обичаше да разговарят, разказваше ѝ доста неща за винарската изба, откъдето идваше, или за състоянието на гроздето в Дарингам, което тази година узряло по-рано заради хубавото време и трябвало да бъде обрано, преди да изгние от следващия дъждовен фронт. И, естествено, за плановите си за оптимизиране на преработката на грозде. Тук плуваше в свои води, гореше в работата си и ентусиазмът му бе толкова заразителен, че Кейт го слушаше с удоволствие. Преди всичко обаче се наслаждаваше на вниманието му и факта, че е толкова непосредствен.

— Какво трябва да направим? — попита тя и се загледа в командния пулт с множеството индикатори, с които той боравеше с впечатляваща лекота.

— Ей сега ще ви обясня — каза Жан и плесна с ръце, за да привлече вниманието на присъстващите. — Моля всички да идат до транспортната лента и да застанат на равномерно разстояние от двете ѝ страни — извика и разпреди хората. След това описа за какво да следят, когато дойде гроздето.

— Отстранявайте листата и клонките и внимавайте най-вече за загнили зърна — предупреди ги неколккратно. — Трябва да ги отстранявате, това е много важно, за да се разгърне напълно букетът на виното!

Налагаше се да дава указанията си на висок тон, защото в същия миг камионът вкара на заден ход ремаркетото с големия чебър, пълен с грозде. После в плевнята вкараха веригите на полиспаста, с чиято помощ разтовариха съда и така го позиционираха пред фунията в края на лентата, че чепките да падат върху нея и да се движат напред.

— Ей, хора, не сме ли малко? — провикна се Тили, която стоеше срещу Кейт, но Кейт бе вперила поглед над раменете ѝ и се взираше в двамата мъже, които тъкмо бяха влезли през отворената врата.

— Какво има? — Тили се обърна озадачена и изпръхтя от изненада. — Не може да бъде! Той пък какво търси тук?

Кейт предположи, че говори за Питър Адамс, но тя самата имаше очи само за Бен, който бе застанал до приятеля си и се озърташе.

Явно бе дошъл да помогне, понеже бе облечен с джинси и груба карирана риза с навити ръкави. Кейт я позна, беше едно от нещата,

които му купи, докато живееше при нея. Ризата беше сред любимите му дрехи и я носеше често. За миг в съзнанието на Кейт нахлуха картини — Бен в жилището ѝ, на трапезата, пред компютъра ѝ, на верандата с кучетата...

Той обърна глава в нейната посока и Кейт му даде гръб миг преди погледите им да се засекат.

Значи още пазеше ризата? Беше я пъхнала заедно с другите неща в чантата, която гневно тикна в ръцете му последния път в дома ѝ. Нито веднъж оттогава не го беше виждала с някоя от онези дрехи.

Сигурно има само дрехи, които го е страх да не изцапа тук, рече си тя и рискува да погледне крадешком в неговата посока, видя, че Клер е застанала до него и Питър и им подава две манти.

— Кой би си помислил! — Тили все още не можеше да асимилира, че Питър Адамс е тук. — Снощи му разказах, че днес ще помагам в сортирането, но той и дума не обели.

— Може да му е домъчняло за теб — подкачи я Кейт и същевременно усети как нервността ѝ се засилва. Тъй като с крайчеца на окото си мерна, че Клер и двамата мъже идват към нея.

— ... започваме веднага. Най-добре да застанете до Тили и Кейт — заръча им Клер, щом стигнаха до лентата. — От двете страни трябва да има еднакъв брой хора, така че единият да застане до Кейт — добави и се усмихна на Кейт и Тили. — Може ли да им покажете какво да правят? — помоли след това, но не изчака отговора, а отмина забързано.

Стомахът на Кейт се разбърка, когато видя, че Бен изпълни заръката на Клер и извървя целия транспортър, за да мине от нейната страна, а Питър Адамс застана до Тили.

— Да не сте паднали от леглото? — поинтересува се Тили с леко ироничен тон, но и с усмивка, и то направо лъчезарна. — По това време обикновено спите дълбоко и непробудно.

Питър наистина не изглеждаше напълно буден, понеже бе заровил ръце в джобовете на панталона си и нямаше вид на силно мотивиран помощник.

— Идеята беше на Бен — измърмори той, а сърдитият поглед, който хвърли на приятеля си, подсказа, че са се сдърпали по този повод. — Настоя, че тук имали нужда от нас. — И сви рамене. — Е, какво трябва да правя?

Тили започна да му обяснява, обаче в същия момент транспортната лента се задвижи със силно бръмчение и Кейт не разбра думите ѝ. Впрочем тя и бездруго се бе концентрирала изцяло върху Бен, който застана до нея. За последен път бяха толкова близо един до друг в конюшната, когато се скараха, и сега Кейт не може да овладее сърцето си, което биеше до пръсване. И това внезапно я ядоса. Този тип я пренебрегваше от дни, пък тялото ѝ си нямаше друга работа, а мигновено я предаваше!

— Сигурен ли си, че мястото ти е тук? — попита тя и го стрелна с предизвикателен поглед.

Той повдигна вежди.

— Нали Клер каза, че единият трябва да мине от другата страна.

— Но и двете страни помагат на Камдънови — отвърна Кейт. — Не е зле, преди да си изцапаш ръцете, да размислиш дали това отговаря на убежденията ти.

Решително изпъна брадичка и издържа погледа му.

Бен се наведе напред.

— Не се безпокой. Зная какво да правя.

— Не, не знаеш! — възрази му Кейт. — Във всеки случай не и преди да съм ти обяснила!

За миг двамата се спогледаха безмълвно, после суровият израз изчезна от очите му и върху устните му заигра весела усмивка.

— Окей, ами тогава побързай. — Посочи първите чепки, които се движеха по лентата към тях. — Иначе накрая, без да искам, ще навредя на Камдънови.

Едва сега Кейт забеляза, че се е изправила наежена пред него и че Тили и Питър Адамс от отсрещната страна ги наблюдават с жив интерес.

С пламнали бузи тя отстъпи назад, вбесена на себе си и на Бен, понеже с една-единствена усмивка успя да я извади от релси. Може би беше по-лесно, когато ме игнорираше, помисли си, втрещена в транспортъора.

— Трябва да отстраним всичко, което не бива да влиза в пресата — заяви Кейт и изрови клонче с листа измежду кехлибарените зърна, които минаваха покрай тях. — Например това. Или... — Посегна към чепка с няколко загнили зърна, обаче Бен я изпревари. За секунда-две

ръцете им се докоснаха и тя се дръпна като опарена, погледна го уплашено.

— Или това? — попита Бен и отново се усмихна, докато хвърляше гнилите зърна в кофата, която бе зад тях.

— Точно така.

Кейт преглътна. Ако продължава така, денят ще се проточи, рече си с леко отчаяние и се опита да се съсредоточи върху работата си.

8.

— Ако знаех, никога нямаше да се съглася на тази тъпотия. — С изкривено от болка лице Питър разтърка ставите на китките си, докато заедно с другите помагачи вървеше към задната част на замъка. — Не си усещам ръцете и всичко ме боли.

И с Бен беше така. Сам се изненада колко изтощително беше да стои часове наред до този транспортър и да сортира зърната, чувстваше се толкова изцеден, че нямаше търпение да седне на дългата маса, която бе сложена върху терасата за помагачите и сезонните работници. И все пак умората беше приятна, доставяше му необичайно удовлетворение.

— Не съм знаел, че си такова мрънкало. — И се ухили на приятеля си. — Глътка чист селски въздух няма да ти навреди. Поне ще хванеш малко тен.

Питър изсумтя възмутено.

— Ако искам да почернея, ще отлетя за Карибите и ще се излегна на плажа — озъби се в отговор, но Бен само се засмя.

— Никъде няма да заминеш, Пийт. Още по-малко пък на Карибите. Ти си заклет домашар.

— Като го знаеш, за какъв дявол ме насилваш да се занимавам с такива неща?

Питър се спря пред голям камък на пътеката, само че Бен не се заблуди. Познаваше приятеля си — изобщо не беше толкова капризен, на какъвто се правеше.

— Не се наложи да те насилвам, сам реши да дойдеш — внесе яснота той.

Питър дори настоя да го придружи, когато Бен му се обади късно снощи и му съобщи, че ще помага при сортиране на гроздето. Само дето доста се затрудни да го вдигне от леглото, когато отиде да го вземе от „Трите корони“.

— Пък и ми се струва, че си прекара много приятно с тази Тили Флечър. Мислех, че не ти е симпатична.

Питър погледна към Тили, която заедно с Кейт вървеше на няколко метра пред тях. Двете бяха улисани в разговор, но Тили сякаш усети погледа му и се обърна — и им се усмихна.

— Е, не е чак толкова зле — отбеляза той и сви рамене, но щом видя изненаданото лице на Бен, се ядоса. — Какво си ме зяпнал! Обичам яхнията ѝ, ясно ли е? И точно ти пък нямаш право да говориш така. — И поклати глава. — Нали реши да стоиш настрана от Кейт Хъкли? Допреди малко нещата определено не изглеждаха по този начин.

Усмивката на Бен угасна, когато си даде сметка, че приятелят му има право. Действително каза така на Питър вечерта след разправията си с Кейт в конюшната. Понеже ѝ беше ядосан. А и удържа на думата си, избягваше я и кажи-речи не разговаряше с нея, когато все пак се засичаха. Беше дори почти сигурен, че е преодолял чувствата си. Но одева, щом застана плътно пред нея и видя гневните искрици в красивите ѝ кафяви очи, осъзна, че това няма да е толкова лесно. Не само че не я беше забравил, но и Кейт му липсваше. Липсваха му усмивката ѝ, времето, прекарано в дома ѝ. По дяволите, липсваха му дори кучетата и старата къщичка. И макар да нямаше идея докъде би довело това там, в плевнята, му идваше да я целуне пред всички.

Кейт обаче явно бе загубила интерес към него, тъй като отвърна доста колебливо на усмивката му и целия предобед едва ли не демонстративно бе съсредоточила вниманието си върху сортирането. И за разлика от Тили и сега не се обърна към него, а се заприказва с две жени. Дали го пренебрегваше умишлено?

Е, да, през изминалата седмица и той направи същото с нея. Но сега, когато тя постъпи така, се подразни. Даже прекадено много...

— ... да си го позволим! Бен, слушаш ли ме изобщо?

Питър простена от нерви, защото явно прочете отговора на въпроса си върху лицето на Бен.

— Извини ме. Какво каза?

— Казах, че е крайно време да вземеш решение. Ако продължаваш да си лъкатушиш с това бентли по алеите на парка и да се правиш на провинциален лорд, ще стане напечено. Работата със Станфорд е на кантар. Трябва да сме настоятелни, ако държим да сключим сделката, а за целта трябва да бъдем в Ню Йорк.

Бен съзнаваше това. Действително ставаше все по-трудно да ръководи фирмата оттук и асистентката му Сиена Уокър, която удържаше фронта в офиса им, всеки ден се сблъскваше с нови предизвикателства. Вършеше необходимото, организираше видеоконференции с Бен и успокояваше клиентите, залъгваше ги с извинения. Кое то обаче бе само временно решение, все някога Бен трябваше отново да поеме сделките и да води преговорите. Пък и Питър работеше тук при усложнени условия, което спъваше работата върху нови проекти. Нещата не можеха да продължават по този начин. Така че както и да го мислеха, дните им в Англия бяха преброени.

А взаимоотношенията му с Камдънови все още бяха несигурни. Точно бе започнал да добива представа за живота в имението, да опознава Ралф и другите, които — с малки изключения — се държаха по-открито с него. Да речем, Клер, отначало скептична към него, беше взела пример от дъщеря си Айви и сега бе приветлива. Дали защото наистина ѝ беше симпатичен, или по тактически причини, не можеше да каже, но това правеше престоя му тук по-приятен. Ето и днес Клер се поинтересува дали всичко е наред, а сега стоеше на терасата и им махаше да се приближат.

— Бен! Питър! Седнете при нас! — извика тя и сложи ръце върху облегалките на два стола в края на дългата, празнична маса, отрупана с храна и напитки. Мнозина помагачи вече бяха насядали и си вземаха сандвичи от сребърните подноси или поръчваха гореща супа на прислужниците, които сновяха около масата.

Едно не може да се отрече на Камдънови — правят ли нещо, правят го със стил, рече си Бен, докато прекосяваше терасата. Понеже гостите бяха капнали от умора и неподходящо облечени, този обяд приличаше по-скоро на банкет, отколкото на междинна закуска. Върху тежките бели покривки имаше вази с цветя, фин порцелан и сребърни прибори, които блестяха на слънцето. Освен това наред с другите напитки имаше и високи кристални чаши с пенливо вино собствено производство. Когато всички си взеха по една чаша, Клер се изправи и вдигна своята.

— Едва за трети път сме заедно на терасата по време на гроздобера, но вече възприемам събирането като много хубава традиция. Затова и днес както всяка година бих искала да пия за

всички, които ни помогнаха с толкова енергия и съпричастност. За всички вас и за поредната добра реколта вино от Дарингам Хол!

Бен погледна към Кейт. Тя също седеше в „семеиния край“ на масата, между Тили и Анна, но въпреки това бе твърде далеч, за да я заговори. Ето защо той вдигна с усмивка чашата си и задържа погледа ѝ за дълъг момент, стори му се, че долови в него някакъв проблясък. След това обаче вниманието ѝ бе обсебено от онзи французин, който внезапно изникна до нея и я заприказва. Тя вдигна очи към него, засмя се на нещо, което каза той, и очевидно съвсем забрави за Бен.

Той допря чашата до устните си и изпи виното на екс, после така я тресна на масата, че Питър го изгледа учудено.

— Не знаех, че толкова си падаш по семейната пиячка. — Погледна към Кейт, която все още си говореше с въпросния Маре. — Или причината за повишената ти потребност от консумация на алкохол се дължи на тази гледка?

Безцеремонно се ухили и бръкна за мобилния си телефон, който се обади с пронизително изписукване.

— Във всеки случай няма защо да се притесняваш за мис Хъкли. Както личи, няма да ѝ липсваш много-много след заминаването си.

— Затваряй си устата — сопна му се Бен. — И ако обичаш, не се меси...

Спря наред изречението, защото до слуха му долетя шум, който не се връзваше със следобедната тишина наоколо. Неколцина от другите помагачи явно също го чува, понеже извърнаха глави, за да потърсят източника. Повечето обаче продължиха да си приказват.

— Чу ли това? — попита Бен, но Питър се вторачи в мобилния си телефон и вместо да отговори, произнесе на доста висок глас:

— Мамка му!

— Пийт! — възкликна предупредително Бен, тъй като неколцина погледнаха изненадано приятеля му. Но Питър изобщо не се трогна, а тикна смартфона си под носа на Бен.

— Ето, прочети! Съобщение от Сиена. Станфорд иска да избърза с представянето на новия проект. Насрочил е среща за петък и ни очаква на нея. Ако не се появим, щял да възложи поръчката на хората от „Рубън технолоджис“. Петък — това е след два дни! Бен, чуваш ли? Вдругиден трябва да сме в Ню Йорк!

Бен, естествено, го чу, не беше глух. Но въпреки това не свали поглед от ниската закръглена жена, която току-що бе излязла на терасата. Познаваше я, беше Меган, готвачката на семейство Камдън, а видът ѝ наистина предвещавахе лоши новини.

Сигурно беше тичала насам, защото беше останала направо без дъх, потърси масата с поглед и забърза към местата, където седяха Бен и останалите.

— Меган! — извика Дейвид, зад чийто стол застана готвачката, и я изгледа с изненада. — Случило ли се е нещо?

Тя кимна.

— Майка ти! — промълви и се хвана за кръста, пое си дъх, преди да продължи.

— Пред замъка стана злополука!

9.

Дейвид не помнеше как пробяга разстоянието от терасата до голямото фоайе. Входната врата беше отворена, но щом излезе през нея, микробусът на фирмата, доставяща цветя, му препречи гледката. Бързо заобиколи голямата кола и шумно вдиша, когато с очите си видя онова, което му бе описала накратко Меган.

Сребристият мерцедес на Оливия се беше врязал в задницата на червеното мини на Айви и го беше блъснал в каменен стълб. Сигурно се беше ударила в колата с доста висока скорост, понеже предницата на мерцедеса беше силно смачкана, също като задницата на минито и капака на двигателя му, който се беше извил нагоре от сблъсъка със стълба. Щетите бяха сериозни — нищо чудно, че бяха чули трясъка чак в градината!

Завладян от страх, Дейвид си проправи път през градинарите и прислужниците, които се бяха скупчили около мерцедеса, стигна до Къркби, застанал до отворената шофьорска врата. Щом го зърна, високият иконом отстъпи встрани и Дейвид видя Оливия. Седеше накриво на шофьорското място, с пуснати върху чакъла крака, пребледняла и явно шокирана. За негово голямо облекчение обаче не изглеждаше ранена, а това навярно се дължеше на издутата въздушна възглавница, която бе предотвратила удара.

— Мамо! — Дейвид клекна пред нея и сложи ръка на рамото ѝ — Добре ли си?

Оливия кимна с широко отворени очи и обърна глава, погледна през предното стъкло към пострадалото мини.

— Без да искам — измънка завалено, а Дейвид неволно се отдръпна, защото дъхът ѝ вонеше на алкохол. — Натиснах спирачката, но... — Изведнъж очите ѝ плувнаха в сълзи и Оливия се разплака. — Не зная как се случи — изхленчи, разтърсена от ридания.

Аз обаче зная, помисли си Дейвид и усети как стомахът му се сви на топка. Ако беше толкова пияна, колкото предполагаше, си беше чист късмет, че е причинила само материални щети. Които все пак не бяха

за подценяване — минито на Айви беше доста старичко, но мерцедесът на Оливия бе сравнително нов. А застрахователят вероятно нямаше да поеме разходите по ремонта, ако се докажеше, че тя изобщо не е бивало да шофира в това състояние.

Дейвид се загледа в небрежната ѝ външност. Обикновено грижливо поддържаната ѝ коса стърчеше от едната страна, изпод фондъотена бяха избили петна, а тушът за мигли се беше разтекъл, а и коприненият шал, който носеше към елегантния си костюм от сако и панталон, висеше накриво. Тя се опитваше да запази лустрото, но фасадата все повече се рушеше и въпреки че ѝ беше ядосан, го прониза болка, като я гледаше такава.

— Боли ли те нещо?

Измина миг, докато въпросът стигне до съзнанието ѝ.

— Рамото — каза и го покри с длан.

— Дай да погледна, става ли? — помоли го Кейт зад гърба му и Дейвид ѝ отстъпи мястото си и се изправи, остави я да прегледа по-обстойно Оливия.

Чак сега се обърна за пръв път и усети как го обля студена пот при вида на множеството помощници и служители, които се бяха насъбрали на двора и любопитно се взираха в пострадалите коли.

— Къркби, отпратете хората! — нареди Дейвид на иконома.

Беше вбесен на Оливия и се срамуваше от нея, но тя му беше майка, затова не желаше да я зяпат така — макар че не можеше да спре приказките, които със сигурност щяха да се разнесат из селото. Хората я одумваха от седмици, сега дори твърдяха, че имала връзка с Луис Бартън, така че автомобилната злополука щеше да им дойде като манна небесна.

Къркби кимна и се зае да изтласка назад сеирджиите. Затрудняваше се да се справи сам, затова Клер и Анна му помогнаха: влязоха в замъка и помолиха всички да ги последват. Повечето ги послушаха и дворът бързо опустя. Никой обаче не спря лейди Илайза, която изскочи навън с ужасена физиономия.

— Боже Господи! — извика тя и плесна с ръце. След това се озърна трескаво. — Рупърт? Рупърт, трябва да видиш това!

— Дядо го няма — напомни ѝ Дейвид. — Сутринта замина за Кеймбридж заедно с Ралф... забрави ли?

За миг лейди Илайза впи в него празни очи, после погледът ѝ отново се избистри.

— А, да, разбира се — каза. — Изчезна ми от главата.

Както доста неща напоследък, рече си Дейвид. Но нямаше възможност да размишлява повече за прогресиращите проблеми с паметта на старата дама, понеже Кейт приключи с прегледа на Оливия и се изправи.

— Възможно е да има фрактура на ключицата. Често срещана травма при автомобилна злополука, предизвикана от натиска на предпазния колан. Иначе мисля, че е извадила късмет. Но за всеки случай трябва да си направи рентгенова снимка в болницата.

Оливия тръсна глава.

— Добре съм — заяви, леко провлачвайки думите, и понечи да стане, но се почувства несигурна и отново се свлече на седалката. — Аз... просто трябва да си полегна — добави полугласно.

Най-сетне и лейди Илайза проумя, че снаха ѝ се олюлява не само заради злополуката, и сви устни в гримаса.

— Придружи я до горе, Дейвид. Ще се обадя на доктор Уолвъртън. Той ще се погрижи за нея.

— Не — възрази Кейт. — Оливия при всички положения трябва да отиде в болница. Иначе...

— Мисля, че би трябвало да предоставим това решение на домашния ни лекар — рязко я прекъсна лейди Илайза и ѝ метна поглед, ясно показващ, че не смята за меродавна диагнозата на някаква си ветеринарна лекарка.

— Добре, постъпете така. Но той ще ви даде същия съвет — настоя Кейт. — Касае се за силен удар, а множество травми не могат да се диагностицират само чрез опипване. В най-лошия случай може да има вътрешни кръвоизливи. Това трябва да се уточни.

Дейвид видя, че Оливия се хвана за главата, очевидно я болеше, и се притесни.

— Кейт е права. Трябва да отиде в болница.

Озърна се за колата си и едва след като не я откри никъде, се сети, че я е оставил долу, пред плевнята. Както и повечето хора.

— Не! — Лейди Илайза протестира енергично. — Не е нужно! Да полежи горе, докато дойде доктор Уолвъртън. Не се налага да ходи в болница! По-добре да...

— Мога да ви закарам.

И тримата се обърнаха изненадани и впиха очи в Бен, който внезапно се бе озовал зад Кейт. Никой не го беше забелязал.

Бен бръкна в джоба си и извади ключ със сребърен ключодържател. Дейвид веднага го позна — беше от бентлитото на сър Рупърт.

— Вие не се месете! — отрязва го лейди Илайза, после се приближи до Дейвид, вкопчи пръсти в мишницата му и го привлече към себе си. — Дейвид, не може да я водиш в болницата в това състояние! Помисли за слуховете, които ще плъзнат!

Погледът ѝ бе суров, настойчив, нетърпящ възражение и Дейвид осъзна, че тя всъщност изобщо не се интересува кое е най-доброто за Оливия. За нея най-важна бе репутацията на семейството, която искаше да спаси на всяка цена, и за целта очевидно бе готова да рискува здравето на снаха си.

Дейвид знаеше колко безкомпромисна може да бъде, винаги го беше приемал като нейна особеност, без да си задава въпроси. Сега тази черта на характера ѝ изведнъж му се стори чужда и го отблъсна.

Освободи се от ръката ѝ и кимна на Бен.

— Окей, да тръгваме.

— Дейвид! — извика лейди Илайза, само че той пренебрегна предупредителния тон и отиде при майка си, помогна ѝ да стане и я подкрепи, за да стигнат до големия автомобил, паркиран на запазеното си място пред замъка.

Кейт, която не бе продумала след предложението на Бен, сякаш се съвзе от вцепенението си и застана от другата страна на Оливия, хвана я под ръка.

— Добре съм. Наистина — повтори Оливия, обаче междувременно бе пребледняла като платно и не се възпротиви, когато Дейвид с помощта на Кейт я настани на задната седалка.

— Да дойда ли с вас? — попита Кейт.

Дейвид се замисли, но след миг-два поклати глава.

— Не, няма нужда.

Би бил по-спокоен, ако тя го придружеше, но не искаше да внася още по-голям смут. Достатъчно неприятно беше, че злополуката стана тъкмо днес, когато всички бяха заети с гроздобера. Освен това Оливия му беше майка, тоест негова грижа.

Качи се при нея и видя, че се беше облегнала назад и затворила очи. Тихичко простенваше и все така се държеше за главата. Дейвид не можеше да прецени дали причината бе в алкохола, или в злополуката, но при всички положения Оливия не беше добре. Решението му беше правилно. Само дето тъй бързата му реализация не бе негова заслуга.

Обърна глава към Бен, който точно палеше двигателя.

— Благодаря.

Бен кимна, когато очите им се срещнаха в огледалото, усмихнаха се един на друг — за пръв път, откакто научиха истината. След това Бен даде на заден и миг по-късно потеглиха и оставиха Дарингам Хол зад гърба си.

Лейди Илайза стоеше като вкаменена, изпращайки с поглед бентлито. Едва когато автомобилът изчезна от полезрението ѝ, се обърна към Кейт. Очевидно беше смаяна, че Дейвид бе заминал с Бен. А изражението ѝ недвусмислено показваше кого смята за виновен за цялата ситуация.

— Следващия път бъдете така любезна и не се бъркайте в работите ни, разбрахте ли? — Гласът ѝ прозвуча леденостудено, но очите ѝ мяхаха мълнии. — Не стига, че доведохте тук този... копелдак. — Избълва думата с отвращение. — Само не си въобразявайте, че ще допусна да се напъхате заедно с него в семейството ни. Вие двамата няма да заграбите всичко. Ще се погрижа за това, чухте ли? Ще ви попреча!

Обърна се някак сковано и влезе наперено в замъка, оставяйки уплашената Кейт на двора. Тя отдавна знаеше, че лейди Илайза не може да я понася. Старата дама открай време ѝ внушаваше, че е Пепеляшка, която просто бива търпяна и е подходяща единствено за работа в кухнята или конюшната — но не и да танцува на бал с господарите. Другите от семейството не се отнасяха така с нея, затова Кейт приемаше това държане като проява на арогантност и не му обръщаше внимание. Чисто и просто избягваше лейди Илайза, за да не влиза в конфликти с нея. Досега. Тъй като старата дама, изглежда, бе прехвърлила върху нея явната омраза, изпитвана към Бен. И макар да проявяваше разбиране, че появата му е била шок за лейди Илайза, Кейт не можеше да си обясни екстремната ѝ реакция. Какво я беше

прихванало, та нали доскоро беше царица на самообладанието и фините намеци!

От края на алеята се зададе джип. Кейт го позна, автомобилът обикновено се караше от шефа на конюшната, но когато наближи, се видя, че зад волана е Айви, Сети се, че приятелката ѝ беше от сутринта заедно с баща си в лозята. Навярно бе научила за злополуката, тъй като слезе от колата с угрижено лице.

— Меган ми се обади. Какво е положението? — попита и притича до мястото на катастрофата.

Кейт я последва и в продължение на дълъг миг двете се взираха в ударените коли.

Тази гледка потисна Кейт повече, отколкото ѝ се искаше да признае, може би защото смачканата ламарина и множеството парченца стъкло бяха сякаш външен белег на разрухата в семейството.

За разлика от нея Айви както винаги погледна по-скоро прагматично на нещата.

— Мда. Е, май за известно време ще се наложи да се придвижвам пеша — каза сухо. — Ами Оливия? Вярно ли е, че е била пияна?

И извъртя очи, когато Кейт кимна.

— Е, супер. Ранена ли е?

— Мисля, че има фрактура на ключицата, но иначе май е извадила късмет — поясни Кейт. — Бен и Дейвид в момента я карат в болницата, за да я прегледат.

— Бен и Дейвид? Я виж ти! — възкликна учудено Айви и Кейт не можеше да я упрекне. И тя самата се изненада, че именно Бен предложи помощта си на Дейвид, защото откакто бяха разкрити фактите около произхода им, се държаха много резервирано един с друг.

Но може би Бен направи това, само и само да провокира лейди Илайза. Или пък...? Кейт преглътна, замисляйки се за третия вариант. Дали не го направи заради нея — да ѝ даде рамо срещу лейди Илайза? С разтуптяно сърце се сети как я погледна, преди да се качи в бентлитото. Или преди това на терасата. Познаваше този поглед и той ѝ действаше все така силно, разбъркваше стомаха ѝ и изстрелваше пулса ѝ в небесата. Тъй като напомняше за другия Бен. Решителен. Силен. И неустоим.

Но ако пак се повлияеше от този поглед, отново би попаднала под властта на Бен. И би се озовала безпомощна под напора на чувствата си, които се люшкаха между две крайности: той можеше или да я направи много щастлива, или силно да я нарани. А все още не беше сигурна дали първият вариант има някакъв шанс.

— Трябва да вървя — каза Айви. — Би ли предала на Къркби да уреди изтеглянето на колите, ако вече не го е направил? Колкото по-бързо влязат в сервиза, толкова по-скоро ще ги ремонтират.

— Разбира се — увери я Кейт и ѝ помаха, когато приятелката ѝ потегли с джипа. След това влезе в замъка.

— Идва ми да го убия! — избухна Питър Адамс, докато заедно с Тили вървяха към стопанските постройки. — Можеше поне да ми каже.

— Явно не е имал време за това — отвърна тя и хвърли поглед назад към терасата, където останалите се бяха отърсили от вълнението около злополуката и продължаваха да се радват на почивката си. Би си хапнала още една порция крем супа, но Питър я помоли да го закара в „Трите корони“, тъй като неочаквано му изникнала спешна работа, а пък Бен заминал за болницата в Кингс Лайън с ключа от колата под наем в джоба си.

— Точно така — изръмжа навъсено Питър. — Нямам време: ето я ключовата фраза. Ами да, Бен никога няма време, защото се прави на добрия самарянин. А всъщност трябва да прекара следващите часове заедно с мен пред компютъра и да изглади детайлите около представянето, което ни предстои в петък в Ню Йорк.

Тили се закова на място.

— Ню Йорк? — попита смаяна. — Значи... се прибирате?

Питър Адамс, който бе продължил напред, спря и се обърна към нея.

— Силно се надявам... в противен случай ще ни се изплъзне солидна поръчка, която подготвяме вече повече от половин година.

— Но... — Тили търсеше трескаво някакъв аргумент. — Вашият приятел има ли изобщо лични документи, за да напусне Англия?

— Естествено — отвърна Питър. — Още щом разбра кой е, Бен веднага подаде заявление за нов паспорт. Можеше да се тръгне във

всеки момент, само че не искаше. Но сега няма друг избор.

Сетне се обърна и продължи пътя си и чак след няколко метра забеляза, че Тили не го следва.

— Какво има? Идвате ли?

Тили тръгна, изравни се с него. Но буцата в гърлото ѝ не изчезна. Боже мой, та то си беше ясно, че все някога ще си заминат, рече си, ядосана на самата себе си. Просто всичко ѝ дойде като... гръм от ясно небе.

— Откога знаете, че трябва да се приберете? — попита тя, когато достигнаха двора пред плевнята и Питър изригна нова тирада против Бен.

— Отпреди малко. Получих есемес от асистентката ни в Ню Йорк и му го показах. И какво направи той? Чисто и просто тръгна с колата, вместо да се погрижи за работата. — Поклати глава. — Никога не е постъпвал така. За него фирмата винаги е стояла на първо място.

Тили отключи комбито.

— А ще се върнете ли?

Питър изсумтя.

— О, не! В никакъв случай! — заяви категорично и понечи да се качи, но спря, понеже видя изражението на Тили.

— Какво? — Вдигна длани и сви рамене. — Та това са добри новини за вас. Ще можете пак да си чистите, варите и печете на спокойствие и няма да берете ядове с мен!

Усмихна се и явно очакваше същото от нея, така че тя изкриви лице в подобие на усмивка.

— Направо горя от нетърпение — отвърна му, надявайки се, че гласът ѝ ще прозвучи достатъчно равнодушно. Сетне припряно се качи в колата, за да избегне озадачения му поглед.

10.

Дейвид лежеше и се взираше в гипсовите розетки на тавана. Единственият източник на светлина в стаята бе нощната лампа, чието топло сияние не стигаше до ъглите на голямото и високо помещение, за да прогони сенките оттам. Дейвид се усмихна тъжно, когато се сети, че като малък понякога се страхуваше от тях. Колко детинско, че такива маловажни неща бяха в състояние да го уплашат. Само че тогава дори не подозираше колко по-черни сенки могат да надвиснат над живота му.

Изправи се в леглото и погледна светещите цифри на будилника върху нощното шкафче. Беше вече късно, почти полунощ, но той знаеше, че няма да заспи. Затова даже не бе направил опит да се съблече, а си легна по джинси и риза.

С въздишка стана, нахлузи маратонките и се запъти към вратата. В коридора светеше, което означаваше, че някой от семейството е още буден. Къркби гасеше лампите чак на лягане, а това по принцип ставаше, след като всички Камдънови се бяха прибрали да спят — от загриженост, че на някого може да му потрябва нещо. Ето защо Дейвид не се учуди, когато минавайки покрай полуотворената врата на кабинета, видя Ралф, седнал зад писалището.

Ралф вдигна глава, но мислите му явно бяха в документите, разпръснати пред него, защото се откъсна от тях едва след миг-два и се усмихна.

— Дейвид! При мен ли идваш?

— Не, исках да проверя набързо как е мама.

Откакто вчера следобед се върнаха от болницата, Оливия не бе напускала стаята си, понеже лекарят ѝ предписа режим на легло заради потвърдената фрактура на ключицата и лекото сътресение от удара. Травмите ѝ не бяха сериозни, скоро щяха да отшумят, но тя не се чувстваше добре. Упрекваше се за злополуката, караше я на плач и беше в ужасно настроение — може би защото Дейвид бе прибрал целия алкохол от обсега ѝ. А тъй като не беше сигурен, че тя няма да се

опита да си набави нещо за пиене, той през целия ден току се отбиваше при нея и проверяваше дали е трезва.

Ралф свали очилата си и се облегна на стола, отново възвърнал сериозното си изражение.

— Много мило от твоя страна. Кажи ми, ако имаш нужда от нещо или от помощта ми.

Усмихна се бегло, после пак насочи поглед към екрана на компютъра, сравни написаното с документите пред себе си.

Дейвид пак усети камъка в стомаха си, който го измъчваше от няколко дни.

— Изобщо ли не се притесняваш за нея?

Ралф вдигна изненадано глава.

— Разбира се, че се притеснявам. Но си мислех, че като изключим фрактурата, е добре. Ти нали така каза.

— Имах предвид не ключицата, а очевидния ѝ проблем с алкохола — отвърна остро Дейвид.

Не беше успял да разговаря с Ралф за това. Напоследък се бяха виждали само край леглото на Оливия, където не можеха да приказват открито. Иначе Ралф или беше извън имението, или водеше някакви тайни разговори със сър Рупърт в библиотеката, на които Дейвид нямаше право да присъства. Не знаеше за какво става въпрос, а и в момента за него имаше по-важни неща.

— Така не може да продължава — каза. — Тя се нуждае от помощ.

— Зная. — Ралф въздъхна и потърка с два пръста гърбицата на носа си, където обикновено бяха кацнали очилата му. — Ще си поприказвам с нея.

Прозвуча отпаднало и примирено, сякаш това бе само точка от дълъг списък, която трябваше да отметне. Кое то май си беше така, понеже си записа нещо и посочи документите върху писалището.

— Извини ме, но трябва спешно да довърша това тук. Утре ще поговорим на спокойствие, става ли?

Дейвид стисна зъби и събра сили да кимне и да си тръгне, въпреки парливата горчивина в гърлото си. Направо не проумяваше безразличието на Ралф. Оливия го беше измамила и му беше натресла дете, което не бе от него. Беше го обидила и изложила публично, а сега отново даваше храна за клюки. Ралф обаче нито веднъж не ѝ се

развика или не я упрекна в присъствие на Дейвид. Изглежда, изобщо не беше ядосан, а просто продължаваше живота си, все едно нищо не се беше случило — като се изключеше присъствието на Бен. Грижеше се за него, а всичко останало оставяше на самотек, сякаш то ни най-малко не го интересувахе.

Тази мисъл причини болка на Дейвид и той се опита да избяга от нея, докато прекосяваше с бързи крачки частната всекидневна, която бе предоставена на него, Ралф и Оливия. Спалнята на майка му беше в съседство и той отвори внимателно вратата.

Всъщност предполагаше, че тя спи, понеже ѝ бяха предписали болкоуспокояващи. Лампата обаче беше светната, а Оливия седеше с гръб към него на леглото — лакирана в бяло модерна дизайнерска вещ, която Дейвид открай време ненавиждаше, защото смяташе, че е в разрез с добрия стил, типичен за този старинен дом. Заради фрактурата дясната ѝ ръка беше в шина, но в лявата държеше мобилен телефон и говореше с някого.

Дейвид не искаше да я безпокои и понечи да затвори вратата, обаче дочул името си, спря.

— Луис, не мога да кажа на Дейвид. — Гласът на Оливия прозвуча настойчиво. Отчаяно. — Това би влошило много повече всичко. Другите и бездруго вече почти не ми говорят. Ако научат, сигурно ще ме изгонят. — И въздъхна дълбоко. — Не, нищо не можеш да направиш. Никой не бива да знае, че говоря с теб.

Дейвид усети неприятен сърбеж по кожата на главата си, а сърцето му запрепуска лудо, докато се мъчеше да изтълкува чутото. Само че всъщност имаше един-единствен вариант.

Отвори нацяло вратата и влезе в стаята, което стресна Оливия. Тя се обърна и припряно натисна клавиша за приключване на разговора.

— Значи знаеш кой е баща ми, така ли? — Гласът на Дейвид потрепери, толкова беше разстроен. — Той... — Нямаше сили да го произнесе. — Луис Бартън ли е?

— Какво? Не! — възрази мигновено тя.

— Но току-що говори с Луис Бартън, нали? — настоя Дейвид и усети как му се догади при мисълта, че е роднина на този ужасен холерик.

— Не! — Оливия го произнесе възмутено, обаче избегна погледа на Дейвид. — Грещиш. Беше...

— Естествено, че е той — пресече я Дейвид, понеже лъжите й му бяха втръснали.

Сети се за слуховете, които се носеха из селото. Нито за миг не му беше хрумнало, че тя действително се среща със заклетия враг на Камдънови. Но от току-що чутото по телефона излизаше, че го прави отдавна.

— Той ли е баща ми? — повтори и не успя да прикрие отвращението си от тази мисъл.

Уплашена, Оливия вдигна дясната си ръка, сякаш за да се защити от обвинението.

— Не, Дейвид, не! Разбрал си го напълно погрешно. Луис и аз... нямаме връзка. И никога не сме имали.

— Тогава защо говориш с него по телефона?

Раменете й се приведоха напред, после Оливия извади носна кърпичка от кутията на нощното си шкафче и изтри сълзите, които бяха нахлули в очите й.

— Защото е единственият, който в момента проявява разбиране към мен — изхълца тя. — Срещнах го случайно във Фейкхам малко след лятното празненство и се заприказвахме. Той не е толкова ужасен, колкото твърдят Тим и Ралф. Поне с мен беше много любезен и оттогава се срещаме често. Защото най-малкото ме изслушва, разбираш ли? — Изсекна се и продължи: — Нямах представа какво е всички да се настроят срещу теб! Лорд Уелинг не ме покани на тазгодишния бал на ловците, а от години го посещавам. Жена му пък ми телефонира сутринта и отмени срещата ни за следобеден чай. Вече за трети път. Тъй като уж й „изникнало“ нещо и нямала време. В селото и без това ме гледат като прокажена. Осъждат ме, Дейвид, от седмици, и вече не издържам. — И вдигна към него мокрото си от сълзи лице. — Не би ли поговорил с Илайза? Теб те слуша. Кажи й, че съжалявам. Кажи й, че...

— Престани! — извика Дейвид, понеже не му се слушаше повече. Интересуваше го само едно. — Щом не е Луис Бартън, тогава кой е? Кой е баща ми?

Оливия отново избегна погледа му.

— Но това не е важно, миличък, та ние можем...

— Разбира се, че е важно! Така че изплюй най-сетне камъчето! — кресна Дейвид и за момент едва не загуби самообладание. Никога досега не бе проявявал насилие, но в този момент му идваше да сграбчи и разтърси майка си. И тя, изглежда, го усети, понеже пребледня.

— Дрейк Съливан — промълви задъхано. — Казва се Дрейк Съливан.

Дейвид сви длани в юмруци. Името не му казваше нищо.

— И кой е той?

— Аз... нали ти разказах. Запознах се с него в Норич, на парти — изрече на пресекулки Оливия. — Сама не зная защо се поддадох, просто се случи. Беше луда глава и съвсем различен от Ралф, който винаги е толкова коректен, толкова спокоен и разсъдлив. — Поклати глава и добави: — Но не продължи дълго, само няколко седмици, после скъсах с него, защото се уплаших, че Ралф ще ме разкрие.

Дейвид се вторачи ужасен в нея, тъй като лъжата ѝ бе много по-голяма, отколкото бе предполагал.

— Значи не е била авантюра за една нощ? Имала си връзка с този Съливан?

Оливия кимна, видимо притеснена.

— Но само за кратко, наистина. Никога не съм го искала колкото Ралф. Може би е било от страх да не пропусна нещо в живота, не зная. С Дрейк всичко беше толкова просто, исках да се позабавявам за последно. Докато не осъзнах какво рискувам. Родителите ми бяха тъй щастливи от близостта ми с Камдънови, щяха да ме убият, ако бяха научили. — Очите ѝ пак плувнаха в сълзи, преди да продължи: — Но дни преди сватбата разбрах, че съм бременна. Дадох си сметка, че е възможно детето да е и от Дрейк, обаче изтласках мисълта от съзнанието си. Отказвах да я приема, докато ти не поотрасна и взе да приличаш на Дрейк, а не на Ралф. Все едно си му одрал кожата, Дейвид! — Оливия изхлипа тихо. — Не можах да кажа на Ралф... нито на теб. Толкова се срамувах и не исках да ви причиня болка.

Дейвид изсумтя и изкриви лице в презрителна гримаса.

— О, не думай! Тогава защо не продължи да си мълчиш? Защо на пролетния бал внезапно промени намеренията си и го разтърби пред всички гости?

Оливия си замълча, забила поглед в ръцете си, явно неспособна да обясни поведението си.

Всъщност Дейвид ѝ повярва, че не е искала да разкрие тайната. Но омразата към Ралф очевидно се беше оказала по-силна от необходимостта да предпази себе си и сина си от последствията. Достатъчно бе да си припомни изражението ѝ, когато се нахвърли върху Ралф пред всички гости на терасата.

— Всъщност обичала ли си някога татко?

Едва след като го произнесе, си даде сметка, че за пръв път от дни насам пак е нарекъл Ралф „татко“, което дълбоко го натъжи.

По лицето на Оливия пробягна мимолетна усмивка.

— Естествено, че го обичах. Искях непременно да му стана жена и денят, в който се оженихме, беше най-щастливият в живота ми. После обаче, с годините... — Тя поклати глава. — Не си представях, че семейният живот ще е толкова труден. Много работа, имението, замъкът... всичко се въртеше единствено около тях. В един момент имах чувството, че се задушавам.

Дейвид не сваляше очи от нея и се опитваше да асимилира цялата тази информация.

— Виждала ли си го след това?

— Дрейк ли? — Оливия тръсна глава. — Не, никога. Постарах се да го забравя. Но ми беше трудно, защото толкова приличаш на него. Всеки божи ден ми напомняше каква груба грешка съм допуснала.

От вратата долетя някакъв шум и двамата се сепнаха.

На прага стоеше Ралф.

— Чух, че се карате, и реших да проверя дали всичко е наред — каза той и Дейвид прочете по погледа му, че е чул почти всичко.

— Ралф, аз... — Оливия потърси верните думи. — Толкова съжалявам. Не исках да стане така.

Беше вдигнала завивката до гърдите си и сякаш очакваше той да ѝ се развика или да ѝ направи сцена. Дейвид дори се надяваше да стане така. Просто нямаше начин да остане пасивен след наученото току-що.

Само че лицето на Ралф дори не трепна, когато погледна Оливия.

— Това вече няма значение — каза след пауза и за миг Дейвид си помисли, че има предвид развод.

Сетне обаче се вгледа по-внимателно в баща си и в очите му забеляза същото примирение, което видя оде в кабинета, и осъзна, че Ралф не говори за раздяла. Думите му трябваше да се приемат буквално: явно не желаше да се задълбочава, а предпочиташе да остави нещата така.

— Няма значение ли?

Дейвид се взря изумен в баща си. Внезапно му стана все едно дали всичко ще отиде по дяволите или не — Ралф трябваше да поиска сметка на майка му за стореното, най-сетне трябваше да покаже реакция, да даде знак, че не му е безразлично и че страда също като сина си. Само че очевидно не беше така и тази мисъл го нарани много по-силно, отколкото предполагаше.

— Как можеш да...

Ралф вдигна отбранително ръка, прекъсна го.

— Дейвид, недей. Не сега. Оливия трябва да се щади и по-добре да поспи. Може да поговорим утре.

Утре, рече си Дейвид, а стомахът му се сви. Или никога. Изглежда, не съм толкова важен, че да ми отдели внимание.

Отведнъж всичко му дойде в повече, така че безмълвно профуча покрай Ралф и изскочи от стаята.

— Дейвид! — извика Оливия подире му, но той не спря, премина тичешком коридора, стигна до крилото, обитавано от Анна и родителите ѝ. Спря пред нейната врата.

Знаеше, че е късно и че тя може би вече спи, въпреки това изпитваше непреодолимо желание да поговори с нея, затова почука предпазливо.

— Анна?

В първия момент отвътре не се чу нищо, после обаче Дейвид долови шумолене и стъпки, които се приближаваха до вратата. Секунда по-късно Анна отвори. Явно си беше легнала или се канеше да го направи, понеже бе облечена в широка светлосиня тениска до коленете. Изглежда го с удивление.

— Случило ли се е нещо?

Той кимна.

— Може ли да поговорим?

— То се знае.

Отдръпна се от вратата и го пусна в стаята си. Познаваше я не по-зле от своята, но никога досега не бе усещал по-силна потребност от уюта, излъчван от светлата стая. Всички предмети — изящните реставрирани с любов мебели, рисунките с молив по стените, някои от които нейно дело, книгите и всички големи и малки сувенири върху лавиците и шкафовете отразяваха същността на Анна, приветливия ѝ и открит характер. И Дейвид мигновено се почувства малко по-леко, не толкова нещастен.

Анна седна на леглото с все още отметната завивка и премести встрани книгата, която четеше преди идването му. Потупа мястото до себе си и той изпълни поканата ѝ.

— Е? — запита и сложи длан върху неговата. — Казвай какво е станало!

За секунда Дейвид се поколеба, изведнъж се уплаши да произнесе онова, което щеше да го отдели още повече от нея. Ала усети допира ѝ и той сякаш отвори сърцето му.

— Вече зная — каза. — Вече зная кой е баща ми.

И тогава думите просто избликнаха от устата му, разказа ѝ всичко, което бе научил за Дрейк Съливан. И колко бе разочарован от майка си, която толкова дълго бе крила истината от него. И от Ралф, който изведнъж му се видял толкова уморен и все имал по-важна работа, отколкото да се погрижи за Дейвид.

— О, Дейвид! — промълви Анна, когато свърши.

Очите ѝ бяха насълзени, беше разбрала какво става в душата му.

— Не плачи — каза той и изкриви лице в едва доловима усмивка, за да сподави сълзите си. — Ако някой трябва да плаче, това съм аз.

Анна си избърса очите.

— Ами тогава дай да се нарежем заедно — отвърна и Дейвид усети едва ли не болезнено близостта ѝ. Инстинктивно протегна ръце към нея, а тя се отзова, сгуши се в него. За миг просто я задържа в обятията си, както бе правил вече стотици пъти. Ала днес бе различно, даваше си все по-ясна сметка за това. Близостта с Анна бе плод на нещо повече от благодарност. И повече от симпатията между братовчеди, която ги беше свързвала досега. Много повече. Ето защо трябваше да прекъсне прегръдката.

Само че не можеше. Нуждаеше се от Анна, наслаждаваше се на допира от пръстите ѝ върху гърба си, аромата на косата ѝ и меката

кожа на тила, когато пхна ръка под косата ѝ и я привлече малко поплътено към себе си. Тя вдигна глава, без да го пуска, а когато погледите им се срещнаха, Дейвид забрави да диша и да разсъждава, виждаше единствено големите ѝ сини очи, потъна в тях...

— Дейвид?

Гласът на Клер го запрати отново в действителността. Веднага пусна Анна и се изправи, обърна се към леля си.

Тя стоеше на прага, все още с ръка върху дръжката, и изненаданото изражение отпреди секунди се смени с намръщена физиономия.

— Аз... не исках да ви преча — изрече колебливо, после се обърна към Анна. — Миличка, не си забравила, че утре сутринта заминаваме за Кеймбридж, нали? Впрочем много рано — добави с поглед към Дейвид, който схвана намека.

— И бездруго тъкмо се канех да си тръгвам — каза той и усети как лицето му пламна. Погледна бегло Анна, чиито бузи също се бяха зачервили, сетне наведе глава, промърмори „Лека нощ“ и се изниза покрай Клер.

По пътя за стаята си напразно се опита да се успокои и да нормализира ударите на сърцето си.

Сигурен беше, че преди две седмици Клер не би се запитала какво търси по това време в стаята на Анна. Сега обаче изглеждаше силно озадачена — сякаш смяташе, че е прекрачил определена граница.

А дали не беше?

Щом се върна в стаята си, спря като вкаменен в средата на помещението и се вторачи в леглото си, изведнъж съжали, че е станал от него.

Ала това, което знаеше сега, не можеше да се изтрие с гумичка, също както и онова, което изпитваше към Анна. И двете неща го подтикнаха да вземе решение.

Ето защо с новопридобита решителност отиде до бюрото си и отвори капака на лаптопа, изчака го да зареди. След това въведе „Дрейк Съливан“ в полето на търсачката и натисна „Enter“.

11.

— Така, готово.

Кейт избърса чело с опакото на ръката си и огледа шева, с който бе затворила раната след операцията. Изглеждаше добре и тя беше довольна, най-вече защото Норис, сиамският котарак на мисис Суон, явно бе понесъл безпроблемно упойката въпреки напредналата си възраст. Освен това опасението ѝ, че напипаната подкожна бучка е тумор, не се оправда. Оказа се просто липом, безобидно мастно образувание, и ако не настъпеха усложнения, старата дама щеше съвсем скоро да прибере любимия си Норис у дома.

— Всичко приключи благополучно.

— Да се надяваме, и за нас.

Шарлот, медицинската сестра на Кейт, пълничка дама, прехвърлила петдесетте, изхвърли кървавите марли и изми инструментите. Навремето беше работила за д-р Сандхърст и Кейт много я ценеше.

— Беше последният за днес, нали?

— Освен ако не дойде още някой — уточни Кейт, с което си навлече критичен поглед и поклащане на глава от страна на Шарлот.

— Казваш го, сякаш гориш от желание да стане така. В петък следобед нямаме приеман час, Кейт.

— Зная. Но ако се появи спешен случай, не мога да го отпратя.

Шарлот изсумтя.

— Не ти ли стигат четири поредни операции? Мислех, че ще се зарадваш най-сетне да привършиш работния ден.

Кейт сви рамене и предпочете да не отговаря, вместо това посочи вратата за съседното помещение, където бяха боксовете с оперираните пациенти.

— Ще занесеш ли Норис там?

— Разбира се.

Шарлот отиде до операционната маса и извади от устата на спящия котарак тръбичката, която му помагаше да диша по време на

наркозата. След това внимателно го отнесе в стаята, а Кейт почисти масата и сложи инструментите в стерилизатора.

— Ей сега ще се обадя на мисис Суон и ще ѝ кажа как стоят нещата — рече Шарлот, щом се върна. — Но след това трябва да потеглям. Нали знаеш, заради Джули.

Кейт се сети чак след миг-два, че Шарлот я беше помолила да си тръгне по-рано, понеже дъщеря ѝ е пристигнала за няколко дни от Девън.

— И аз мога да го свърша — отвърна тя. — Не се безпокой, отивай си, ако искаш.

— Благодаря! — Шарлот напусна манипулационната с щастлива усмивка и малко по-късно се върна с чанта и палто в ръка. — Е, аз изчезвам.

Кейт кимна.

— Поздрави Джули от мен!

— Непременно! Хубав уикенд! — извика Шарлот на тръгване и Кейт отново усети познатото напрежение в стомаха, както всеки път, когато ѝ напомняха, че е петък.

Със свито сърце погледна към стенния часовник над вратата. Беше пет и петнадесет, значи Бен и Питър сигурно отдавна вече бяха кацнали в Ню Йорк.

Все още не ѝ се вярваше, че двамата са заминали. Но очевидно имаха важна делова среща, на която непременно трябваше да присъстват. И според Тили поне Питър нямаше никакво намерение да се връща тук.

А Бен? Той наистина каза, че смята да остане още известно време в Англия, но дали можеше да си го позволи, без да навреди на фирмата си? Вероятно не. А щом се върнеше в града, в който беше у дома и както изглежда, имаха нужда от него, Дарингам Хол и жителите му сто на сто щяха да останат на заден план. Също като плановите му за отмъщение, ако все още не се бе отказал от тях. Може би отдавна се беше примирил със ситуацията и ги беше зачеркнал?

Кейт въздъхна дълбоко и се запъти към приемната, където беше телефонът. Ако Бен действително не се върнеше, това би трябвало само да я радва. В края на краищата нали това искаше: да няма разправии между него и Камдънови и всичко пак да си е постарому.

Само дето не се радваше. Дори не изпитваше облекчение.

Унило посегна към телефона и се обади на мисис Суон. Помоли я да прибере Норис. За щастие старата дама живееше на няколко преки и след петнадесет минути вече бе пред вратата на кабинета. Благодарил прекомерно и взе котарака с блажена усмивка, която напомни на Кейт защо толкова обичаше професията си.

Щом остана сама, тя се отпусна на стола зад бюрото, където иначе седеше Шарлот, и се замисли какво още има за вършене. Но не се сети за нищо, поне що се отнасяше до кабинета. Така че сега щеше да затвори и да се прибере в къщата в другия край на вътрешния двор. И да пусне кучетата навън. И да ги нахрани. И да седне зад писалището и да приключи с изостаналата документация. Просто щеше да направи всичко необходимо, за да запълни празнотата, завладяла душата ѝ...

Вратата на кабинета се отвори с познатото изщракване — достатъчно бе да се натисне, когато не бе заключена — и Кейт вдигна глава, предполагайки, че все пак има спешен случай, за който да се погрижи. Само че влезе не нов пациент, а разлютеният донемайкъде Луис Бартън. Изненадана, тя стана и го пресрещна.

— Мистър Бартън...

— Какво си въобразявате? — кресна ѝ той и размаха някакви хартии в ръката си. — Оправете това тук, и то незабавно!

Кейт вдиша и издиша дълбоко.

— За какво става въпрос? — попита колкото се може спокойно, въпреки че не хранеше големи надежди да го усмири.

Луис Бартън беше доста впечатляващ и когато не беше ядосан, дори само заради физическото си присъствие. Имаше здрав кръст и яки мишници, които свидетелстваха, че преди да основе фирмата си и благодарение на силната си амбиция да я превърне в строителен концерн, в продължение на петнадесет години бе работил по строежите. Днес, на около петдесет и пет години, беше богат и ако пожелаеше да се пораздвижи, най-много да отидеше на голф с делови партньори. Също и външно бе оставил работника зад гърба си, обличаше се с костюми по поръчка и винаги изглеждаше изискано. Стига да поискаше, умееше да бъде изключително чаровен — но за жалост и адски груб, ако нещо не се развиваше според представите му. Тогава изпод лакираната фасада наяве излизаше бригадирът, който раздаваше на висок тон команди относно строежа и изискваше

незабавното им изпълнение. Тази страна от характера на Луис Бартън беше неприятна на Кейт, ала по всичко личеше, че сега щеше да се сблъска с нея.

— Става въпрос за това, че zlepоставяте конете ми — избоботи той и тикна хартиите под носа ѝ. От близкото разстояние Кейт видя, че са част от удостоверенията, които бе изготвила за конете му.

— Тук сте написали, че Рейни дей... — Луис Бартън дръпна рязко ръката си, потърси съответното място в текста — „...има насочени назад предни крака“ и че... — извади друг лист: — „Тъндърболд е кривокрак“. Горедолу същото пише и за още три коня. Ето! — След кратко търсене откри примерите, за които говореше. — „... събрани“, „изкривени навътре задни крака“. — Изстреля термините с отвращение. — Показах това на мой приятел от развъдник на коне и той каза, че това били дефекти, които понижавали цената на животните. А конете са супер! Никой не куца, много добре го знаете, и когато бяхте при мен, говорихме надълго и нашироко, че този факт трябва да се посочи изрично в удостоверенията. Така че сега ще седнете и ще промените текста! Животните са здрави като кремък и аз настоявам да го видя черно на бяло!

С изкривено от гняв лице подаде хартиите на Кейт, обаче тя нямаше никакво намерение да се впуска в спорове.

— Мистър Бартън, нищо не мога да променя, понеже написаното отговаря на истината. Някои от конете ви имат вродени дефекти. Не са нищо необичайно, срещат се често и ги споменах само защото са много ясно изразени. Което не означава, че животните са куци. Всеки добър ковач може да отстрани тези проблеми. И именно затова подобни неща трябва да се записват в удостоверенията...

— Моите коне са си мой проблем! — изкрещя Луис Бартън и тръшна документите върху бюрото. — Искате да ми навредите, затова сте го написали. Искате да ме направите на глупак. — Приблжи се и се изправи заплашително пред Кейт. — Така че ще напишете всичко наново.

Кейт не помръдна и на сантиметър от мястото си и не избегна погледа му.

— Не, няма. Както вече казах...

Той пак не ѝ позволи да се доизкаже.

— Не сме се уговаряли така, мис Хъкли. Платих ви много добре за прегледите, даже допълнително. За парите си очаквам от вас безупречна работа.

— Ах, и под това разбирате да наглася резултатите, както ви изнася? — Деспотичният му маниер направо я вбеси. — Не се продавам, мистър Бартън. Тези експертизи трябва да са неутрални и да дават максимално обективна оценка на коня. И точно това съм...

В следващия миг се стресна, защото той я хвана за лактите.

— Дявол да го вземе, момиче, не ми излизай с тия номера!

— Пуснете ме! — настоя Кейт с възможно най-твърд глас и се опита да се освободи, но той не я остави, вкопчи пръсти в мишниците ѝ.

— Не обичам да ме вземат за глупак, мис Хъкли! Стига ми, че Камдънови го правят от години — и че винаги излизат прави. Тимъти Камдън и днес успя да обори един от исковете ми пред съда. Обвиненията били безпочвени! *Безпочвени!* Брей! Онова, което изисквам, ми се полага, с лихвите и лихви върху лихвите!

Лицето му беше станало моравочервено и Кейт осъзна, че въпросът не е само в удостоверенията. Те просто бяха последното камъче, прекатурило колата — а тя бе човекът, върху когото Бартън изля гнева си.

— Мистър Бартън, моля, успокойте се и дайте да проявим разум...

— Ще се успокоя, след като поправите експертизите! — прекъсна я отново гръмогласно той. — Не съм ви платил да давате фалшиви данни за конете ми. Това вреди на репутацията ми и аз няма да го позволя!

Кейт пак чу изщракването на вратата зад гърба си и се обърна, зарадвана, че няма да остане насаме с ядосания Луис Бартън. Но щом видя кой влиза в кабинета, направо не повярва на очите си.

— Бен!

Луис Бартън бе не по-малко изненадан и тутакси пусна Кейт. Въпреки това Бен стигна с няколко крачки до нея, полу я прикри с тялото си и фиксира Бартън с яростно изражение.

— Този мъж да не те тормози? — попита, а езикът на тялото му ясно показва какво ще се случи, ако Бартън още веднъж се опита да я притесни.

Бартън обаче явно бе възвърнал контрола над себе си и на лицето му се изписа смайване, сякаш едва чрез появата на Бен си даде сметка, че е отишъл твърде далеч. Само че нямаше да е Луис Бартън, ако просто признаеше грешката си. Още в следващия момент смаяното изражение бе заменено от студена усмивка.

— Я виж ти, негова милост новият баронет — заяви, защото очевидно знаеше с кого си има работа. — Вече се питах кога ще се срещна лично с вас, за да ви честитя успешния удар. Моите уважения, ей Богу, тази кражба на титла си е впечатляващ номер. И Камдънови напълно си го заслужават, сега поне знаят какво е да си имаш работа с мошеник от класа.

Кейт видя, че Бен смръщи чело, но явно нямаше намерение да се поддаде на провокацията, понеже не реагира на подмятанията.

— Мисля, че е по-добре да си вървите — каза и посочи вратата, за което Кейт му благодари наум. Нейната ръка би се разтреперила, гласът ѝ — навярно също.

Луис Бартън остана на мястото си още секунда, види се, водеше вътрешна борба как да реагира. Сетне действително си тръгна и затръшна вратата подире си. Кейт въздъхна с облекчение.

— По дяволите, какво беше това? — запита Бен, след като стъпките на Бартън заглъхнаха в двора и двамата вече бяха сигурни, че няма да се върне. Когато Кейт му обясни, поклати глава.

— Сега май разбирам малко по-добре защо Камдънови не могат да понасят този тип. — Замълча, сякаш прехвърляше мислено срещата с Бартън. След миг-два я погледна загрижено. — Да не ти е причинил болка?

— Не — отговори Кейт, въпреки че местата, където я бяха стиснали пръстите на Бартън, още я наболяваха. — Но ме уплаши.

Едва сега, след като всичко бе отминало, си го призна наистина. Бартън беше силен, не би могла да му се противопостави физически. Ако Бен не беше дошъл...

— Благодаря — добави с известно закъснение и му се усмихна с облекчение, ала веднага след това се намръщи, давайки си сметка, че той всъщност не би трябвало да е тук. — Защо не си в Ню Йорк?

В очите на Бен заиграха весели пламъчета.

— Толкова ли бързаш да се отървеш от мен? Уж допреди минути ти бях полезен.

— Да, така е, но... Мислех си... — И млъкна, понеже внезапно осъзна, че не знае какво да си мисли.

Щом беше тук въпреки важността на деловата среща, значи всичко, което се бе въртяло в главата ѝ през отминалите часове, се оказа безпредметно. Значи може би все пак не се бе отказал от плановите си. И засега нямаше да...

Подирѝ в очите му индикация за това какво става в душата му. Ала колкото по-продължително се взираше в очите му, толкова повече усилия ѝ костваше да не се загуби в тях. Или в усмивката, в която като че ли забеляза и облекчение. След това обаче Бен изведнъж стана отново сериозен, сякаш пак се беше сетил за нещо.

— Нося ти нещо — каза и посегна към ръката ѝ, потегли я навън.

Ами да, рече си Кейт и се помъчи да пренебрегне познатото присвиване в стомаха, провокирано от допира на пръстите им. Положително не се беше отбил случайно, а искаше нещо от нея. Само че какво?

Докато вървяха към бентлито, паркирано във вътрешния двор, през мозъка ѝ се стрелнаха всевъзможни предположения. Но наистина не се сещаше какво иска да ѝ даде толкова спешно.

Бен отвори багажника, обаче слънцето беше толкова ниско, че Кейт не можа да види какво има в него. Със затаен дъх направи крачка напред и надникна.

— О — промълви и изпусна въздуха в гърдите си.

12.

Дейвид се беше запътил за кухнята, когато смартфонът в джоба на панталона му се обади тихичко. Есемес. Знаеше от кого е, понеже тази специална мелодия бе резервирана за Анна. Извади телефона и отвори съобщението.

Още съм в Кеймбридж. Мама пазарува като за последно. Добре ли си?

Дейвид усети как гърлото му се сви. Загрижеността на Анна го трогна. Копнееше да ѝ отговори, след снощната случка в стаята ѝ обаче чувстваше, че трябва да се дистанцира от нея. Затова затвори прозорчето и продължи към кухнята.

Беше минало пет и половина, така че очакваше Меган да е пред готварската печка, за да приготвя вечерята, която обикновено се сервираше точно в седем — още нещо, на което лейди Илайза държеше. Само че готвачката я нямаше, а и по нищо не личеше, че някой възнамерява да готви в близките часове, понеже кухнята беше чиста и разтребена.

Но не беше празна. Джеймс, бащата на Анна, беше седнал на голямата маса и четеше *Ийст англиан дейли таймс*, а пред него димеше чаша чай.

— Дейвид! — каза Джеймс и отпусна вестника. Усмихна се, обаче по-сдържано от обикновено. — Искаш ли чаша чай?

Дейвид кимна.

— С удоволствие. Но всъщност най-вече ми се хапваше нещо. Днес съм обядвал само един сандвич.

— Извън имението ли беше? — поинтересува се Джеймс, а Дейвид се замисли какво да каже, докато вадеше от старинния кухненски бюфет фаянсова чаша и си наливаше чай.

— Да, бях в Норич — отвърна след кратко колебание с надеждата, че Джеймс няма да попита какво е търсил там. Волю-неволю трябваше да излъже, понеже не искаше да каже на вуйчо си, че е ходил до родния дом на Дрейк Съливан. Оказа се напразно, понеже там отдавна вече живееха други хора и името Съливан не им говореше нищо. Затова пък издирването, което след връщането си започна онлайн и продължи по телефона, му донесе нова информация. Само че Джеймс бе последният човек, с когото да я сподели.

— А къде е Меган? — попита вуйчо си, за да смени темата, и си взе ябълка от кошницата с плодове, преди да се върне до масата с чашата в ръка и да седне.

Джеймс сгъна вестника и го остави настрана.

— Болна е. Сутринта се обади. И тъй като Джема днес почива, а Алис няма нужния опит, можем само да се надяваме, че Клер ще се върне навреме от Кеймбридж, за да се заеме с готвенето. Иначе вероятно ще имаме студена вечеря.

Дейвид му отвърна с бегла усмивка и пак се вторачи в чая си. Внезапно съжали, че е приел поканата на Джеймс. Всъщност се разбираше много добре с бащата на Анна, двамата открай време работеха рамо до рамо в имението, а всичко, което знаеше за селското стопанство, бе научил от него. Само че в момента атмосферата помежду им бе някак различна. Заредена с напрежение.

Джеймс се прокашля и приглади косата си, чийто риж цвят бе предал по наследство на две от дъщерите си.

— Впрочем по-добре е, че сме сами. И бездруго исках да си поговорим — започна той, но се запъна, очевидно търсейки подходящите думи. А сетне изрече на един дъх:

— Става въпрос за Анна.

Дейвид усети как мускулите на челюстта му се напрегнаха.

— Какво за нея?

— Ами — продължи Джеймс и не беше нужно Дейвид да е ясновидец, за да разбере колко неприятен бе разговорът за вуйчо му, — не зная как точно да го формулирам. С Клер обаче се притесняваме за взаимоотношенията ти с нея.

Дейвид замълча и само погледна Джеймс в очакване да чуе какво ще последва.

— Дейвид, моля те, не ме разбирай погрешно. Чувствата ни към теб изобщо не са се променили, даже напротив. Но точно затова... — Въздъхна и пак заговори. — Зная, че винаги сте били близки с Анна и имате силна връзка помежду си. Само че... — Наново се поколеба, потърси подходящите думи, които явно му беше трудно да произнесе.

— Просто малко се тревожим. Новата ситуация сигурно е объркваща и за вас, а фактът, че сте толкова близки... — И гласът му за пореден път пресекна. — Ъъъ, това може да доведе до нещо, което впоследствие да ви причини болка, ако се установи, че може би се е случило... твърде рано. Анна е още много млада, ти също. Затова не би трябвало... да прибързвате.

Дейвид седеше като вкаменен. Отвърна на погледа на Джеймс, в който се четеше неподправено притеснение. Но притеснение за кого — за него или единствено за Анна? Неувереността, която усещаше през цялото време, го заля пак като мощна вълна и той внезапно се почувства нападнат. Изолиран. Вече нямаше право да бъде братовчед на Анна, но изобщо не влизаше в сметката като евентуален приятел. Това ли искаше да му каже Джеймс?

Е, да, доскоро и в неговите мисли не се беше прокрадвала възможността, че взаимоотношенията му с Анна може да се задълбочат, същото положително се отнасяше и за Джеймс и Клер. Но дали те наистина смятаха само, че Анна и той малко прибързват? Или по принцип не го виждаха като подходящ партньор за дъщеря си — сега, когато знаеха, че не е от рода Камдън и никога няма да наследи титлата? Че е никой?

Дейвид сам не знаеше защо изведнъж отказа да приеме, че Джеймс му мисли доброто. Може би защото действително бе объркан донемайкъде. И обезверен. Повече, отколкото му се искаше да си признае в началото.

Едно обаче не подлежеше на никакво съмнение.

— Не се тревожи — заяви на Джеймс. — Никога не бих наранил Анна.

Това наистина беше последното, което желаше.

Рязко стана от стола си и занесе все още пълната чаша на умивалника, радостен, че може да се обърне гърбом, тъй като не беше сигурен дали ще успее да прикрие силната си обида от думите на Джеймс.

— Разбира се, че е така, Дейвид. Ей Богу, не исках да те засегна — обади се зад него Джеймс.

Само че го направи, рече си Дейвид и за миг затвори очи, стисна ги здраво и даде воля на разочароването, което се вряза дълбоко в гърдите му. След малко се стегна и се обърна към Джеймс, на когото му личеше колко неловко се чувства.

Дали и с другите бе така? Дали всички се чувстваха неловко в негово присъствие, защото вече не знаеха как да се държат с него? Дейвид дори не би могъл да им се разсърди. Беше загубил ролята, функцията си и сега му се струваше, че е някак... излишен. Трябваше да си потърси ново място, трябваше да се преориентира — и внезапно загуби увереност, че може да го направи тук, в Дарингам Хол.

— Да, добре — каза, макар че изобщо не беше добре. — Аз... трябва да продължа. Реферата. — Остави ябълката, понеже вече не му беше до ядене, и се сбогува с леко кимване. Сетне излезе от кухнята и се върна в голямото фоайе.

Всъщност имаше намерение да иде в стаята си, обаче изведнъж усети, че се задушава между стените на замъка. Нуждаеше се от простор, за да премисли всичко, и знаеше как и къде ще го намери. Да поизди, да, това щеше да направи. Кракът на Честър се беше оправил и нямаше нищо по-добро от галоп през полята, за да избистри мозъка си.

Решително се насочи към голямата входна врата и тъкмо щеше да я отвори, когато някой го извика по име. Дейвид се обърна и видя Ралф да слиза по стълбите. Усмиваше се, но изглеждаше както и снощи. Блед, уморен и разсеян. Изнемощял.

— Накъде си се запътил? — поинтересува се Ралф, но според Дейвид въпросът прозвуча така, сякаш не очакваше отговор. Беше зададен мимоходом, дежурна фраза, колкото да прояви учтивост. Така, сякаш мислено бе другаде. И Дейвид много добре си представяше къде. Във всеки случай не при него.

— Мислех, че това вече няма значение — отвърна със саркастична нотка в гласа и много по-разпалено, отколкото всъщност искаше.

Е, поне привлече вниманието на Ралф.

— Как ти хрумна?

Дейвид усети, че гневът, врящ и кипящ от дни в душата му, най-сетне си проправи път, за да изригне.

— Как ми е хрумнало ли? Ти сериозно ги говориш? Че аз вече не съществувам за теб! — тросна се на Ралф, който видимо се стресна. — Не съм предполагал, че си такъв страхливец! Защо най-накрая не кажеш на мама да върви по дяволите заради онова, което е извършила? Защо чисто и просто не я изхвърлиш — или пък защо не изхвърлиш мен? Би било по-честно и за предпочитане пред това... проклето безразличие. — Едва след като изговори всичко, Дейвид си даде сметка, че именно това го е наранило толкова силно. — Каза, че чувствата ти към мен изобщо не са се променили, но ме излъга. Нищо не е както преди. И знаеш ли какво: това се отнася и за мен! Не ми е притрябвал баща като теб!

Блъсна вратата и се втурна навън. С усилие повдигаше и спускаше гръдния си кош, бореше се с парещите сълзи.

— Дейвид! Почакай! — чу гласа на Ралф, но не спря, насочи се към паркирания си пред замъка кабриолет.

Първоначално смяташе да иде до конюшната пеша — покрай замъка и по алеята през градината. Но можеше да вземе и колата. Главното бе да се махне час по-скоро оттук.

— Дейвид, моля те! Вчера изобщо нямах това предвид! Не разбираш...

— Да! — Дейвид се завъртя рязко.

Ралф беше блед като смъртник, но Дейвид не изпита съчувствие. Само гняв.

— Да, прав си, не разбирам. Обаче както вече спомена: Това вече няма значение.

С тези думи се обърна и се качи в колата, запали двигателя и направи завой. В огледалото за обратно виждане забеляза, че Ралф се затича след него, и за момент почувства задоволство, задето си тръгна, без да се сбогува. Ала след това се върнаха болката и пронизващото усещане за загуба, което го остави без дъх.

Беше казал, че мястото му вече не е в Дарингам Хол, и това някак превърна опасенията му в горчива реалност. Вече не беше Камдън. Но нямаше представа и кой е всъщност. Знаеше само едно: ако не искаше да пропадне в черната дупка, зейнала пред нозете му, трябваше час по-скоро да открие това.

13.

Кейт преглътна разочарованието, когато видя ранената сърна в багажника на бентлито. Ама и ти си една, какво реши, че ти е донесъл, скара се сама на себе си. После обаче мозъкът ѝ превключи на професионален режим: животното се нуждаеше от спешна помощ.

— От кола ли е блъсната?

Бен потвърди подозрението си с кимване и Кейт съсредоточи цялото си внимание върху кошутата. Беше още млада, по всяка вероятност едногодишна. Левият ѝ преден крак определено беше счупен, тъй като бе изкривен под неестествен ъгъл, а по целия ѝ хълбок минаваше отворена рана. Кейт не успя да види колко е дълбока, но коричките по ръбовете ѝ и козината показваха, че сърната е загубила много кръв. Най-много я притесняваше обаче фактът, че лежеше съвсем неподвижно. Беше в съзнание и гледаше уплашено Кейт, но не правеше никакви опити да избяга и почти не повдигаше глава. Това не беше добър знак.

— Трябва да я внесем вътре.

Кейт посегна да вдигне животното от проснатото в багажника яке, обаче Бен я изтика встрани.

— Аз ще го направя — каза и Кейт не възрази, бързешком се върна до вратата и му я държа отворена, докато влезе, показва му пътя за манипулационната, където той внимателно остави сърната върху масата.

— Ти ли беше? — попита го, докато вземаше стетоскопа си.

Бен поклати глава.

— Не. Трябва да се е блъснала в колата пред мен, по горския път малко пред Дарингам Хол. Колата беше далеч от мен, но видях, че в един миг закриволичи. После продължи, а малко по-късно минах покрай мястото и видях горкото животинче накрай пътя. — Бен сви рамене. — Така че го сложих в багажника и ти го докарах.

Кейт се вгледа в него и чак сега забеляза, че е само по риза и по ръкавите си има кървави следи. Сърната лежеше върху сако — по

всяка вероятност неговото. По лицето ѝ плъзна бегла усмивка. Ни най-малко не очакваше от него да жертва дрехите си заради ранено животно — да не говорим за багажника на бентлитото. От друга страна, Бен, който бе живял в дома ѝ, винаги бе помагал, без да се колебае и без да се щади. Това бе черта от характера му, ако и сега в много отношения да бе толкова различен от мъжа, в който се беше влюбила. От мъжа, който все още ѝ липсваше...

Стресната от посоката, в която за пореден път пое мислите ѝ, тя отново се зае с прегледа на кошутата. И колкото по-обстойно я опипваше и преслушваше, толкова повече чезнеше надеждата ѝ. Сигурно имаше вътрешни кръвоизливи, понеже коремната стена бе твърда, а дишането затруднено. Освен това кракът изглеждаше зле, дори да го изправеше и фиксираше, навярно щеше да остане парализиран. Като се добавеха и раната, и силната кръвозагуба... Кейт трябваше да я оперира, но в това състояние животното най-вероятно нямаше да издържи упойката. Просто травмите бяха твърде тежки.

Тя свали стетоскопа от ушите си и го сложи настрана. След това се подпря на масата и се загледа отчаяно в сърната.

— Няма смисъл — промълви тихо.

Така ѝ се искаше да може да направи нещо, за да помогне на клетото животинче. Каквото и да било. Но познаваше границите си, а като ветеринарна лекарка беше длъжна да спестява ненужните страдания на пациентите си. Така че в случая имаше само едно нещо, което можеше да стори за сърната.

— Трябва да я приспя.

С каменно лице отиде до шкафа, в който държеше медикаментите и инструментите, необходими за преглед и лечение. От най-горното дясно чекмедже извади ампула с наркоза, напълни спринцовка.

Видимо разстроен, Бен наблюдаваше действията ѝ.

— Нищо ли не можеш да направиш?

Тя поклати глава.

— Мога само да я отърва от мъките ѝ.

Това бе страна от професията ѝ, която безкрайно ненавиждаше, макар да знаеше, че често бе единствената възможност за избавление на животните. Въпреки всичко я ненавиждаше. Искаше да помага на пациентите си да живеят, а не да умират.

— Мисля, че вече не диша — обади се Бен.

А когато се обърна, Кейт видя, че е прав. Очите на сърната, които допреди малко я гледаха със страх, сега бяха безжизнени. Отново взе стетоскопа, но не долови пулс.

— Отърва се от мъките — рече Кейт и остави спринцовката. Не я утеши фактът, че се оказа ненужна.

Винаги се чувстваше зле, когато губеше пациент, на когото не бе успяла да помогне, но този път се натъжи много повече, може би защото нервите ѝ бяха твърде обтегнати от грубия изблик на Луис Бартън преди малко.

Само че не желаете да покаже това пред Бен, затова рязко му обърна гръб.

— Трябва да уведомя пазача на ловния парк — каза и се запъти към приемната, а Бен я последва.

В адресника до телефона потърси телефонния номер на Алън Фрейзър. Той отговаряше за дивеча в Дарингам Хол — агората, в която бе станала злополуката, влизаше в ловния участък. Затова той трябваше да реши как да се постъпи с трупа.

— В момента е в селото и след малко ще прибере сърната — обясни на Бен, след като остави телефона и понечи да мине покрай него, за да се върне в манипулационната. На прага обаче се спря, понеже се сети, че няма защо да ходи там. Сърната беше мъртва, пък и нямаше друга работа. Просто трябваше да изчака Алън Фрейзър и после да си тръгне. Беше приключила. И изчерпана психически.

— Всичко наред ли е? — попита зад нея Бен.

Кейт само кимна безмълвно, защото гърлото ѝ внезапно се сви. Това обаче, изглежда, не го задоволи като отговор, понеже усети ръката му върху рамото си. Бен я обърна към себе си, а щом видя блесналите сълзи в очите ѝ, я притегли към себе си. Кейт не се възпротиви и зарови лице в ризата му.

— Хей — продума той досами ухото ѝ. — Вината не беше твоя.

Утешителните думи и топлината на тялото му стопиха напрежението ѝ и за миг Кейт просто се наслади на прегръдката. Ала почти веднага усещането се промени и сърцето ѝ заби по-бързо. Познатото му ухание я замайваше, а близостта на тялото му пробуди спомени, от които по гърба ѝ пробягаха тръпки на възбуда. Припряно се отдръпна от него и отстъпи крачка назад, избърса очите си.

— Извини ме. Аз... иначе не съм такава ревла.

— Зная — рече той, а когато Кейт изненадано вдигна глава към него, в погледа му зърна нещо, което я разтърси до дъното на душата и ѝ припомни, че го беше допуснала много по-близо до себе си, отколкото повечето хора.

Преглътна.

— Не отговори на въпроса ми. Защо не си в Ню Йорк?

Той пак отговори на въпроса с въпрос.

— Откъде изобщо знаеш, че съм се канел да замина?

— От Тили — поясни Кейт. — Твоят приятел Питър ѝ казал, че днес имате важна среща, от която зависи бъдещето на фирмата ви.

Бен се усмихна развеселено.

— Пийт има известна склонност да драматизира. Вярно е, че наш потенциален клиент ни заплаши да прекъсне контактите, ако не се явим на тази среща в Ню Йорк. Но аз съм водил повечето преговори със Станфорд и зная колко силно желае сделката. Няма да я зареже току-така. Затова и сравнително бързо се съгласи с предложението ми да проведем видеоконференция днес по обед.

— О!

Кейт впери очи в него и се почувства като глупачка, задето цял ден бе умувала за нещо, което изобщо не беше станало. Тъкмо щеше да се запита защо Тили не ѝ разказа за промяната на плана, за която сто на сто знаеше, когато Бен добави:

— Впрочем видеоконференцията една не пропадна, понеже сутринта в „Трите корони“ стана авария и всичко спря: електричество, телефон, интернет. Пийт насмалко да хипервентилира, но за щастие успяхме да преместим компютрите в къщата на приятелката ти и оттам да организираме всичко.

— Били сте у Тили? — изненада се Кейт.

Това, естествено, обясняваше защо Тили не ѝ бе споменала нищо — положително бе затънала до гуша в работа.

Бен кимна.

— На нея трябва да благодарим, че в крайна сметка всичко се получи, както трябваше. А като тръгнах да се прибирам в Дарингам Хол, се натъкнах на сърната.

Кейт все още не можеше да повярва, че денят му е протекъл коренно различно от нейните представи.

Но нима това не се отнасяше и за много други неща? В последните дни бе толкова заета да се пази от чувствата си към Бен, та изобщо не ѝ беше хрумвало, че нещо в нагласата му би могло да се промени. В края на краищата знаеше твърде малко за него, все още, и ако днес наистина бе заминал и не се беше върнал, тя не би имала и шанс да навакса пропуските. А дали действително го искаше?

Външният звънец прекъсна разсъжденията ѝ и за момент Кейт се изплаши, че има нов спешен случай. После обаче се сети, че сигурно е Алън Фрейзър, дошъл да прибере сърната.

Фрейзър беше мълчаливец, който си отваряше устата само за най-необходимото, затова и посещението му както винаги беше много кратко. Накара Бен още веднъж да му опише случката, предупреди го за в бъдеще да докладва за подобни инциденти директно на него, сетне взе сърната и остави Кейт и Бен сами.

Двамата се спогледаха безмълвно, а след секунда-две Бен сви рамене.

— Ами тогава да тръгвам. До скоро, Кейт.

Понечи да се обърне, ала тя го хвана за мишницата, задържа го.

— Почакай. Аз... не искаш ли чаша чай?

Той я изгледа с изненада и Кейт усети, че бузите ѝ пламнаха, затова продължи припряно:

— Отсреща, у нас. Тук приключих и сега и бездруго ще си запаря чай и... може би ще дойдеш да ми правиш компания?

Напрегнато зачака отговора му и изведнъж си рече: Господи, дано откаже предложението ми!

14.

— Джаз, моля те! Остани още един час. — Тили пак погледна настойчиво момичето с лилави коси. — Нали виждаш какъв батак е тук.

И кършейки ръце, посочи хаоса, който цареше в кухнята. Заради продължилата с часове авария продуктите във фризера се бяха размразили и Тили бе струпала пакетите върху масите и се беше заела да сготви набързо каквото и да било от тях, защото не ѝ се искаше да изхвърли всичко. Освен това нали трябваше да предложи нещо за вечеря на многобройните петъчни гости. Но докато беше в кухнята, някой трябваше да обслужва клиентите и досега се справяха, понеже Джаз бе поела това задължение. Само че дъщерята на шефа току-що ѝ обяви, че ще приключи по-рано смяната си.

— Ама аз трябва да тръгвам — почти проплака Джаз. — Ей сега влезе оня Питър Адамс. А щом той е тук, сигурно ще дойде и... — Прекъсна изречението си и погледна към вратата, водеща в предното помещение.

— Кой ще дойде? — запита Тили, която чак сега си даде сметка, че Джаз не звучи инатливо както обикновено. По-скоро паникьосано, сякаш наистина се боеше да се върне при клиентите. — Джаз, какво има?

— Нищо. — На лицето ѝ се изписа неразгадаемо изражение. — Просто трябва да тръгвам и толкова.

Тили въздъхна дълбоко, понеже май нямаше надежда да трогне Джаз. И все пак се опита.

— Но този път наистина имам нужда от теб, Джаз. Не мога да ти намеря заместник толкова бързо, а няма да се справя сама!

Джаз очевидно водеше вътрешна борба, за миг-два изпод грубата ѝ черупка се мярна момиченцето, което навремето бе толкова отзивчиво. След това обаче тийнейджърката отново надделя и Джаз поклати глава.

— Няма да отида пак там — каза и грабна чантата си. Стигнала почти до задната врата, се обърна още веднъж. — Съжалявам, Тили.

И с тези думи изчезна.

Разгневена, Тили опря ръце на хълбоците си. Знаеше, че момичето има проблеми, и бе наясно с трудното положение, в което се намираше. Но търпението ѝ полека-лека се изчерпваше.

Ами сега, какво да прави? Ей Богу, целият ден беше достатъчно уморителен. Силите ѝ бяха изцедени докрай...

Вратата за предното помещение се отвори и Питър Адамс надникна в кухнята.

— Ето, уговорихме се да го донеса — каза, вдигнал ръка с ключа от къщата ѝ.

Тили усети как част от напрежението ѝ отслабна и въпреки хаоса и многото работа неволно се усмихна. Тъй като Питър все пак не беше заминал, Бен Стърлинг — също, и това бе единственият светъл лъч през този ден. Затова с радост им съдейства и предложи да преместят офиса си в къщата ѝ. Нямаше нищо против, ако това помогнеше да останат още мъничко — а за причините по-добре да не се замисляше.

— И? — Взе ключа и го пъхна в джоба си. — Къщата ми още ли си е на мястото?

Питър кимна разсеяно, видимо ужасен от вида на кухнята.

— Но какво се е случило тук?

— Каквото се случва винаги когато токът спре за няколко часа — заяви Тили. — Вашият фризер никога ли не се е размразявал?

— Аз имам обикновен хладилник и камерата му е празна, с изключение на някое и друго кубче лед.

Физиономията му подсказваше, че според него камерите служат само за това.

Тили поклати глава и отвори уста да го вземе на подбив, задето не е наясно с делничните неща, но вратата пак се отвори. Този път през процепа надзърна старият Стюърт Хендерсън.

— Тили, хората седят с пресъхнали гърла и вече мрънкат. А Джо пита какво ще има за ядене.

Тили простена и се огледа наоколо.

— Ей сега идвам — успокои Хендерсън и отиде до печката да разбърка двете тенджери. Нито гювечът беше готов, нито яхнията, която беше спретнала от размразената кайма, да не говорим за суфлето,

което пък не беше бухнало както трябва. А и с това проблемите не приключваха, понеже имаше толкова много размразени продукти, че трябваше да сготви най-малко още три ястия, за да ги оползотвори поне донякъде. Само че сега не можеше да предложи още нищо на гостите — а ако идеше отпред, тук всичко със сигурност щеше да загори.

— Стрес? — обади се Питър и въпросителният му поглед би извикал усмивка върху лицето на Тили, ако не бе толкова отчаяна.

Изведнъж се почувства смъртно уморена, изтощена до припадък. Болеше я всяка костичка от тялото. Цял ден беше тичала нагоре-надолу, беше се опитвала да решава различни проблеми, а както личеше, най-лошото предстоеше.

— Ще се справя — издума с половин уста и още веднъж разбърка яхнията.

Нямаше друг начин, трябваше да се справи.

Питър я изгледа скептично, докато тя си миеше ръцете.

— Сигурна ли сте?

Тили кимна и отвори с рамо вратата към предното помещение. Питър я последва и заобиколи тезгяха, докато тя се зае да изпълнява поръчките за напитки, които ѝ подвикваха клиентите на бара. Бира, вода, джин — поръчките просто валяха, а тя точеше и наливаше с максимална бързина.

— Вижте какво, полека-лека започна да ни омръзва! — внезапно се чу креслив глас и щом вдигна глава, Тили видя, че пред тезгяха са се изтъпанчили двете пристигнали днес лондончанки. Бяха около тридесет и пет годишни, едната руса, другата тъмнокоса, а тоалетите им бяха толкова небрежно-елегантни, че Тили за пореден път си даде сметка колко скучно е облечена тя самата. И колко е стара. Най-силно обаче я нервира фактът, че двете през цялото време ѝ вдигаха кръвното с всевъзможни прищевки. Май имаха още една, тъй като се взираха в Тили с настойчивите погледи, познати ѝ само от клиентите, за които обслужващите бяха най-обикновени роби.

— Преди цяла вечност казахме на онова момиче с лилавите коси да ни донесе бутилка просеко. Но този път прилично изстудено, предполагам, че не ви затрудняваме. А освен това бихме искали да си поръчаме нещо за вечеря! — заяви тъмнокосата.

— Ей сега идвам — каза Тили и продължи да точи бира с тайното желание да се озове някъде далеч-далеч оттук.

Уви, жената не я остави на мира.

— Добре, но кога? Чакаме вече от...

— Каза, че ей сега ще дойде — прекъсна я остро Питър и застана зад тезгяха.

Тили го изгледа с изненада, другите — също.

— Но... — Сега пък започна русата, той обаче помете възражението ѝ с жест.

— Тя работи колкото ѝ стигат силите, обаче има само две ръце. Нали го виждате. Така че изчакайте, докато се освободи, или идете другаде да си купите напитки!

— Е, не, това е... — разпени се тъмнокосата, обаче погледите на другите гости, които бяха замлъкнали в един миг, я възпряха да повтори протеста си. Вместо това двете жени се върнаха на масата си с обидени физиономии и се запrikaзваха тихо, вероятно за това колко безочлив е Питър.

Предупреждението му оказа ефект и върху останалите посетители, тъй като атмосферата веднага се успокои значително и всички зачакаха реда си.

— Благодаря — рече полугласно Тили на Питър, който все още стоеше зад тезгяха с навъсено лице и като че ли само дебнеше някой да се осмели да надигне глас. Чертите му се отпуснаха едва когато се обърна към нея.

— Тия гъски нямат никакво право да разговарят така с вас! — И поклати глава. — Често ли се случва?

Тили кимна и се подсмихна крадешком, като се сети как разговаряше с нея и той самият в първите дни след пристигането си тук. Но не му припомни, защото ѝ се искаше още малко да се порадва на приятната топлина, която се разливаше в тялото ѝ. Нима наистина я беше защитил от двете изключително привлекателни и много по-млади жени? И ги беше нарекъл „гъски“?

— А сега може да се върнете в кухнята — нареди ѝ Питър и я побутна към вратата. — Аз ще поема работата тук.

— Какво? — Тили се вторачи невярващо в него. — Но вие изобщо не сте наясно...

— Напротив. В края на краищата от доста време насам седя ден след ден пред този тезгях и ви наблюдавам как наливате. Няма страшно, ще се оправя.

— Това... не сте длъжен да го правите — възрази повторно Тили. Той само повдигна вежди.

— И вие не бяхте длъжна да ни предоставите къщата си. А сега вървете, да не вземе да загори яхнията, от която се точа да изям поне две порции.

Усмивката му я обезоръжи окончателно и Тили отстъпи, позволи му да я изтика в кухнята.

Просто ми е благодарен, задето видеоконференцията му не се провали, рече си, докато проверяваше тенджерите. Затова го направи.

И все пак докато пресилваше суфлето във формата и я пяхаше във фурната, щастливата усмивка не слизаше от лицето ѝ.

15.

Сърцето на Кейт биеше ускорено от вълнение, докато редом с Бен прекосяваше вътрешния двор. Беше приел поканата ѝ без капка колебание и макар свитият ѝ стомах да ѝ подсказваше, че е на път да си създаде неприятности, това я радваше.

— Сър Рупърт май няма да е във възторг, задето си превозвал ранена сърна в багажника му — подхвърли на минаване покрай лимузината, чиито сребърни декоративни лайстни блестяха на предвечерното слънце. — Като оставим настрана, че дивите животни понякога изпадат в паника в подобни ситуации, най-вероятно си съсипал тапицерията с кървави петна.

Бен само сви рамене.

— Ще платя за почистването.

Естествено, помисли си Кейт. А изцапаното си сако просто щеше да смени с ново. Защото беше богат бизнесмен, притежаващ апартамент до Сентрал парк, в сравнение с който нейното миниатюрно бунгало с овехтелите и събирани оттук-оттам мебели навярно му изглеждаше като съборетина. Сега ѝ се стори почти нереално, че бе живял седмици наред тук с нея.

Доказателството, че наистина е било така, дадоха миг по-късно Чернобрадко, Арчи, Джини и Лоси, които се разляяха възбудено зад входната врата. Още щом Кейт я отвори, старото коли, трикракият териер, дребният шпаньол и черната лабрадорка се стрелнаха навън и с радостен лай и скимтене заподскачаха около двамата.

— Хей, добре, добре! И вие ми липсвахте! — засмя се Бен и коленичи, за да погали кучетата, които не бяха на себе си от радост.

Не са го забравили, рече си Кейт и усети болезнено пробождање в гърдите, докато наблюдаваше познатата сцена на посрещането.

Бен се изправи и застана досами Кейт. Като лавина я връхлетяха спомените за случилото се между тях, преди той да възстанови паметта си, затова припряно сведе очи и се обърна на другата страна.

— Аз... ще сложа водата за чая — промълви и отиде в кухнята. Кучетата я сподиреха и тя ги пусна в градината. След това напълни електрическата кана.

Бен се беше облегал на рамката на вратата със скръстени на гърдите ръце и я наблюдаваше. Изглеждаше някак замислен.

— Всъщност накъде биеше Бартън?

— Какво? — попита Кейт, докато подготвяше чайника.

— Ами с репликата, че сега и Камдънови си имали работа с мошеник от класа. Да не би да ги смята за измамници?

Кейт направи гримаса.

— За пръв път ли го чуваш?

— А, не. — И вдигна рамене. — Но защо ги мрази толкова?

Очевидно никой досега не му бе обяснил причината и Кейт се замисли дали да му я каже. Камдънови не обичаха да говорят за тази история, но тя не беше тайна. Всеки в селото я знаеше.

— Заради онова с Хенри — поясни, докато пълнеше купичките на кучетата.

Името явно нищо не говореше на Бен, понеже въпросителното изражение не изчезна от лицето му.

— А кой, по дяволите, е Хенри?

— Най-малкият син на лейди Илайза и сър Рупърт.

Види се, и това бе ново за него.

— Имат четири деца?

Кейт кимна.

— Ралф, Тимъти, Клер и... Хенри. Изтърсакът, много по-малък от другите. — Замисли се за миг. — Сега би трябвало да е на тридесет и пет-шест. Но изчезна преди години и никой не знае какво е станало с него.

— Аха — отговори Бен, явно изненадан. — А това какво общо има с Луис Бартън?

Водата завря и Кейт наля чая. Сетне прибра кучетата, които мигом се спуснаха към купичките си.

— Преди да изчезне, Хенри продаде един парцел на Бартън, който току-що се беше заселил в Шоу Аби — продължи разказа си Кейт. — Собственост на Дарингам Хол, но граничи със земята на Бартън и той държеше на всяка цена да го купи за пасище на конете си. Хенри се възползва и му взе маса пари, доста над реалната цена.

— И затова ли е толкова ядосан?

— И затова — продължи Кейт. — Същинският проблем обаче е, че Хенри изобщо не бе упълномощен да продава. Така че сър Рупърт не призна договора, вследствие на което Бартън си поиска парите. Само че Хенри вече беше потънал вдън земя с тях. Разправят, че имал дългове от комар, но никой не знае със сигурност защо се махна оттук — въздъхна тя и допълни: — Във всеки случай неочаквано се изпари, а Бартън настоя да си получи парите. Но сър Рупърт отказа да му ги върне. Според него Бартън сам си бил виновен, задето сключил прибързано сделката, без да провери дали е законна.

Имаше и други причини за отказа на сър Рупърт. Кейт знаеше от Айви, че сумата, поискана от Бартън, била твърде висока. Дори и да се беше съгласило, семейството доста трудно би събрало парите. Ето това всъщност пречеше да се развали договорът. Само че нямаше достатъчно доверие на Бен, за да му сподели тази деликатна подробност.

— А този Хенри не се е появил досега? — поинтересува се той.

Кейт поклати глава.

— И никой не знае къде е. По едно време се чу, че бил в Канада, но това бяха само слухове. Цялата история нанесе тежък удар на лейди Илайза и сър Рупърт.

Тя сложи чайника и две чаши върху подноса и понечи да мине покрай Бен, за да иде в дневната. Но кучетата, които се бяха наiali и също искаха да се върнат в дневната, се замотаха около краката ѝ и тя се спъна, а подносът се наклони застрашително. Бен моментално го подхвана и ѝ помогна да възвърне равновесието си. Пръстите им се докоснаха, от което по ръката ѝ пробягнаха тръпки. Внезапно останала без дъх, Кейт вдигна глава и срещна погледа му.

— Пък аз през цялото време си мислех, че съм черната овца — изрече с иронична усмивка, от която краката на Кейт се подкосиха.

След това взе подноса и го изнесе от кухнята.

Кейт остана минута-две, за да се овладее, и го последва в дневната. Черна овца, рече си. Поне ѝ прозвуча така, сякаш междуременно беше свикнал с мисълта, че е член на семейството.

Бен сложи подноса на холната масичка пред камината, а не на масата за хранене, както очакваше Кейт. След това се настани на един от двата изтърбушени сини дивана, които явно му допадаха като кът за

сядане. А понеже кучетата вече бяха заели позиция на другия диван, не ѝ остана избор, освен да седне до него.

— Е, как се развиват нещата между теб и Ралф? — запита предпазливо, когато и двамата взеха чашите в ръце.

Бен протегна дългите си крака, както правеше често, когато вечер седяха заедно на дивана. Беше навил изцапаните ръкави на ризата си и Кейт прикова поглед в мускулестите му пред лакътници, които винаги беше смятала за много секси.

— Той полага усилия и отговаря на всичките ми въпроси — отвърна замислено Бен. — Честно казано, не съм очаквал да е толкова откровен.

Това потвърди предположенията на Кейт.

— Значи си променил мнението си за него?

Бен я погледна изпитателно.

— Затова ли ме покани? За да разузнаеш?

Кейт въздъхна дълбоко и остави чашата си на масичката.

— Не може ли поне веднъж да не отговаряш на въпроса с въпрос?

Бен се захили, но веднага след това пак стана сериозен.

— Може да си променя мнението чак когато разбере какво точно е станало навремето. А доста неща все още ме навеждат на мисълта, че Камдънови ме лъжат.

Кейт го погледна с изненада.

— Какво имаш предвид?

Сред кучетата настъпи раздвижване, на дребосъка Арчи май вече не му харесваше мястото на кучешкия диван. Скочи на пода и моментално се озова в скута на Бен. Намести се и се прозя. Бен се усмихна и замислено погали териера.

— Продължих проучванията и не всичко съвпада — каза. — Ралф упорито твърди, че смятал брака с майка ми за анулиран и не знаел за смъртта ѝ. Само че в документите за сключване на брак с Оливия е отбелязано, че е вдовец.

Кейт смръщи чело.

— Но... това би означавало...

— Че семейство Камдънови вече са знаели за смъртта на майка ми — допълни навъсено Бен. — Ралф обаче не отстъпва от версията си. Казва, че информирал чиновника от гражданското за анулирания си

брак. Уж не помнел подробностите. Трябвало да представи някакви документи, но какво точно и дали ги е предал лично, това забравил. Всичко обаче минало без спънки.

— Вярваш ли му? — попита Кейт, чудейки се как да изтълкува това ново развитие на нещата.

Бен замълча за миг. После остави чашата на масичката, избута Арчи от скута си и се изправи. Приблужи се до прозореца и се загледа навън, където вече падаше здрач.

— Вече не зная на какво да вярвам — продума след дълга пауза, без да се обърне. — Но някой лъже. Това е сигурно.

Кейт бе принудена да се съгласи с него. Даже ако историята, разказана от майка му, не беше истина, все пак оставаше едно несъответствие. Но Бен явно не тържествуваше от този факт, пък и не звучеше толкова ядосано както преди. Когато се обърна към нея, лицето му изглеждаше по-скоро замислено.

— Странно, обаче инстинктът през цялото време ми казва, че лъже друг, а не Ралф. Той е... различен от това, което си представях. Колкото повече го опознавам, толкова по-невероятно ми се струва да е причинил на майка ми всички неща, за които ми разказа тя. — Бен въздъхна и сви рамене. — Не искам да се привързвам към него, понеже имам чувството, че ще предам паметта на майка си. Ако му повярвам. Но той...

Гласът му пресекна, явно не бе в състояние да изрече онова, което бе същинският проблем.

— Но той ти е баща — додаде тихо Кейт и усети как сърцето ѝ се устреми към него. Виждаше колко напрегнат е в момента и разбираше дилемата му. Ала не беше сигурна дали чувството му не го заблуждава. — Впрочем знаеш ли, че наистина ти завиждам? Като малка често си мечтаех Ралф да ми е баща. Почти не помня баща си и ако можех да избирам друг, бих се спряла първо на него. Винаги е бил сърдечен. И търпелив. Нито веднъж не е избухвал като Джеймс или вуйна ми. И откакто го познавам, неизменно е държал на думата си. Той е почтен човек, Бен. Просто не мога да си представя, че те лъже.

Бен дълго се взира в нея, без да издаде какво се крие зад изражението му. После пак се обърна към прозореца.

— Сигурно е хубаво някой да те подкрепя толкова непоколебимо.

В гласа му прозвуча такава горчивина, че сърцето на Кейт се сви. И тя внезапно проумя какво се четеше в очите му: болка. Обикновено я криеше, ала именно това я бе привлякло още от самото начало, тази тъмна страна на същността му, самотата, която тя тъй добре познаваше. И той като нея не беше имал никого, живееше сам от дванадесетгодишна възраст, и макар да беше отраснала в семейството на вуйчо си, Кейт бе напълно наясно как се е чувствал. Затова и беше толкова суров, затова и му беше толкова трудно да се довери.

Кейт стана и отиде при него. Не можа да се сдържи, привлечаха я излъчващата напрежение линия на раменете му, начинът, по който стоеше със заровени в джобовете ръце. Така изглеждаше и преди време в болницата, малко преди да го покани в дома си. И тя отново усети същото: пробудената необходимост да се погрижи за него, да му помогне да се почувства по-добре.

Малко зад него се спря и вдигна ръка, за да го докосне.

— Недей — каза рязко Бен, а когато стреснато вдигна глава, Кейт срещна погледа му в стъклото на прозореца. В него се четеше недвусмислено предупреждение. — Не го прави.

Кейт отпусна ръката си.

— Защо? — прошепна, а гласът ѝ леко потрепери.

Бен се обърна към нея.

— Защото ми е достатъчно трудно да стоя далеч от теб, Кейт. Защото през цялото време искам да те целуна и защото положително ще го сторя, ако продължаваш да ме гледаш така. А не знам дали идеята е добра.

Кейт усети тръпки по кожата си, давайки си сметка, че той просто изрече онова, което тегнеше във въздуха. И двамата не можеха да отрекат, че помежду им все още имаше силно привличане и ако не желаеха да изгубят контрол над себе си, трябваше да се държат на разстояние. Така беше по-добре. В края на краищата ги разделяха твърде много неща, които първо трябваше да си изяснят.

Въпреки всичко Кейт се поколеба и успя единствено да отстъпи крачка назад, понеже телефонът извъня. С разтуптяно сърце отиде до бюрото, вдигна апарата от зарядното устройство.

Номерът, изписан на дисплея, ѝ беше непознат, затова предположи, че става въпрос за работа. Та нали беше винаги на поста

си, а за спешни случаи й звъняха и вкъщи. Не беше обаче нов пациент, а някой, чието обаждане не бе очаквала.

— Жан! — възкликна изненадана, щом позна отсрещния глас, и плъзна поглед към Бен, който все още стоеше до прозореца и я наблюдаваше с непроницаемо изражение.

Пак французинът, помисли си Бен, докато слушаше разговора на Кейт по телефона. Този тип явно имаше шесто чувство кога да досажда.

За разлика от него обаче на Кейт очевидно не й досаждаше, понеже се усмихваше, докато приказваше с него. Беше погледнала Бен, когато вдигна слушалката, но сега беше обърната гърбом към него. Въпреки това той долови, че си уговарят среща. Французинът май искаше да покани Кейт някъде, ставаше дума за това кога е свободна.

Бен стисна зъби, за да овладее мъчителното парливо чувство, което разяждаше вътрешностите му. По дяволите, защо си причиняваше всичко това? Крайно време беше да си тръгне, преди наистина да е станал за посмешище.

Имаше и други жени, към които бе изпитвал влечение, и определено умееше да получава каквото поискаше. Само дето с Кейт беше различно. При нея потребността да я държи в обятията си беше екзистенциална. Не я желаше, а имаше нужда от нея и това го съсипваше.

Досега винаги беше внимавал и не бе допускал емоционално сближаване с жена. Не искаше връзка, нито ангажименти, не искаше да отвори сърцето си за чувства, които в крайна сметка причиняваха само болка. Затова беше приключвал авантюрите при първите признаци на прекадена интимност. Беше рефлекс, вид защитен механизъм, който неизменно сработваше. Но не и с Кейт. Тъй като му беше влязла под кожата дълго преди да осъзнае, че случилото се между тях изобщо не е влизало в сметките му.

А дали не прибра сърната и защото това му даде шанс да отиде при нея? Вярно, домъчня му за горкото животни, но то беше и средство за постигане на целта му, понеже не беше сигурен колко още възможности ще има да се види с Кейт в дома й.

Преди малко го negliжира, но оставането му тук беше плод на ожесточена борба. Станфорд не беше никак доволен от предложението за видеоконференция и Бен трябваше да изразходва целия си арсенал от красноречие, за да постигне своето. Да не говорим за театъра, който устрои Питър. Е, да, чувството му не го излъга — Станфорд държеше да сключи сделката с тях и в края на краищата все пак се съгласи с предложението му — но това сто на сто бе последният компромис. Не след дълго волю-неволю щеше да си замине, независимо дали дотогава щеше да научи истината или не. И трябваше да се върне, тъй като в Ню Йорк имаше куп неща за вършене и решаване, тогава пак щеше да се отдаде изцяло на фирмата си. Тогава всичко тук щеше да остане в миналото...

— Да, и аз се радвам — каза Кейт.

Бен се усети, че е престанал да слуша разговора. Затова и не знаеше дали си е уговорила среща с този Жан-Пиер или не. Но продължаваше да се усмихва, когато остави слушалката със сърдечното „До скоро“.

До скоро. Стомахът на Бен се сви. Той нямаше да си тръгне от Кейт с тази фраза. При тях двамата думата щеше да бъде „сбогом“. И моментът приближаваше.

— Извини ме. — Кейт остави телефона в зарядното устройство. — Това беше...

— Зная кой беше — тросна ѝ се Бен, ала веднага след това съжали и се насили да контролира изражението си. Кое то не беше лесно, понеже от мисълта, че въпросният французин все някога — скоро — може би ще бъде с Кейт тук, в този дом, който все още му бе толкова близък и будеше толкова спомени, скръцна със зъби.

— Срещаш ли се с него? — запита я и сам долови гневната нотка в гласа си.

Кейт кимна.

— Покани ме на вечеря.

Тя, изглежда, се озадачи от държането му — нищо чудно, и той беше озадачен. Понеже си даде сметка за нещо, което смяташе, че му е чуждо: той ревнуваше. Гадно чувство. И доста труднопоносимо.

— Трябва да тръгвам — изръмжа Бен. — Стана късно и аз... имам още работа.

Направи три крачки към вратата, после спря и хвърли още един поглед през рамо. Грешка. Тъй като щом видя уплахата в очите на Кейт, се завъртя на пети и се запъти към нея.

16.

Кейт разбра, че Бен ще я целуне, още в мига, в който тръгна към нея. Прочете го в погледа му, излъчващ единствено тъмно желание, което вече не питаше кое е разумно. И тя също го искаше, искаше го толкова силно, че изстена, когато той стигна до нея и с нетърпящ възразение жест я притисна в обятията си. И в следващия миг устните му покриха нейните, а езикът плени устата ѝ, не ѝ даде дъх да си поеме.

С лудо биещо сърце Кейт го прегърна през врата и усети как ръцете се плъзнаха надолу по гърба ѝ. Знаеше, че трябва да го спре, ала нямаше сили. Твърде много копнееше за него и твърде дълго се бе лишавала от близостта му.

Знаеше, че при нея го върна може би само плътско желание, но това нямаше значение, тъй като и тя самата чувстваше същото. И щеше да падне мъртва на място, ако той спреше дотук.

Бен обаче явно нямаше никакво намерение да спира, макар че за миг-два замря и задъхан се вторачи в нея. Погледът му не беше колеблив или неуверен, а замъглен от страст. Наясно беше какво иска и подири в очите ѝ отговор на въпроса дали и тя чувства същото. Само това го задържа и сърцето на Кейт едва не се пръсна от копнеж, когато преодоля няколкото сантиметра, разделящи устните им, и го целуна отново.

Може би нямаше да ѝ е толкова трудно да му устои, ако не я беше защитил от нападките на Бартън. Или ако не ѝ беше донесъл сърната и не я бе утешил, след като не успя да я спаси. Ако не се беше отнасял толкова любвеобилно към кучетата. Всичко това ѝ вдъхваше надежди, че не е изключено все пак да си върне Бен, в когото се беше влюбила до уши. А даже да не се получи, даже да разполагаше само с този един-единствен момент в прегръдките му, тя въпреки всичко искаше да му се наслади докрай.

Бен простена и пак я привлече към себе си, повдигна я във въздуха. Ала Кейт не усети, а просто се вкопчи в него и потъна в

опияняващата му целувка, не усети и къде я носеше — докато в един момент не си пое уплашено дъх, понеже гърбът ѝ се опря в нещо студено.

Изненадана, отвори очи и видя, че е облегната на стената в спалнята си. Бен хвана китките ѝ и ги вдигна над главата ѝ, задържа ги там с едната си ръка, а другата плъзна бавно надолу. Прокара я по рамото и чувствителното местенце под мишницата, обхвана гърдата ѝ в шепа и погали с палец настръхналото зърно, което щръкна под тениската. Слабините ѝ веднага бяха пронизани от горещи стрели и Кейт потрепери от желание, изви се като дъга, за да го посрещне.

След това той изведнъж пусна китките ѝ, хвана подгъва на тениската ѝ и я свали през главата. Кейт му помогна с готовност, за да се освободи по-бързо от пречещата дреха. Трескаво посегна към ризата му и започна да я разкопчава, погали го по голата гръд, наслади се на играещите мускули под кожата му, когато той я повдигна и хълбоците им се озоваха на една височина. Тя инстинктивно го обви с ръце и крака и се прилепи до него, за да го почувства, а после пак се отдаде на настойчивата му целувка. Докато той внезапно я прекъсна и впи очи в нея.

— Господи, Кейт, толкова те желая — изрече дрезгаво и тя прочете в погледа му, че се бори със себе си също като нея. Знаеше, че нещата помежду им не са се оправили само защото и двамата нямаха сили да превъзмогнат желанието, което ги тласкаше един към друг. Онова, което ги разделяше, нямаше да изчезне от една целувка или една любовна нощ. Ала Кейт въпреки всичко не можеше да постъпи другояче.

— Тогава ме взemi — прошепна досами устните му и сърцето ѝ възликува, щом видя как очите му потъмняха още повече. Прегърна я по-силно и я отнесе до спалнята, легна до нея. Бързо я съблече, а Кейт направи същото с него, докато устните им бяха слети в целувка.

Беше готова за него, жадуваше да го усети в себе си, но и на Бен не му се чакаше. Нетърпеливо издърпа чекмеджето на нощното шкафче, защото знаеше, че там има пакетче с презервативи. С треперещи пръсти измъкна един и разкъса опаковката. Кейт му помогна да си го сложи и протегна ръце към него, простена, когато той с един-единствен тласък проникна дълбоко в нея.

За момент Бен застина, а тя потрепери в очакване, почувства се така, сякаш бе в окоито на буря, защото подозираше с каква сила щеше да се разрежи напрежението помежду им, когато се задвижеха.

Ала в тези задъхани секунди Кейт осъзна, че с него я свързва не само страст, нещо много повече. Аз го обичам, помисли си и потъна в бездната на сивите му очи. Не беше преставала да го обича. И нищо че утре пак трябваше да бъде разумна — сега искаше да получи онова, което само той можеше да й даде, затова обви ръце около него и го привлече надолу към себе си, целуна го и се обърна заедно с него на една страна, претърколи се върху гърба му. Бавно го възседна и наведе глава към него, наслади се на желанието, което прозираше в погледа му. Той я искаше, както и тя него, и дори да имаха на разположение само тази нощ, тя нямаше да пропусне нито миг блаженство.

Бен сложи длани върху бедрата ѝ, погали я по корема, плъзна ги нагоре, пое гърдите ѝ в шепи и започна да ги масажира нежно, а тя изстена от удоволствие. Познаваше я добре и беше наясно какво харесва, така че Кейт не изтрая, раздвижи таза си и го почувства дълбоко в себе си. Отметна глава назад и изцяло се отдаде на ритъма, в който телата им се намериха от само себе си, усети как най-съкровената ѝ същност се стегна, съсредоточи се да посрещне мощната експлозия, която набираше скорост в нея.

— Бен — изхълца Кейт, защото вече не издържаше, а той, сякаш чакал този сигнал, отново пое инициативата, отметна я от себе си, притисна я с тежестта си към матрака и я взе с необуздани, груби тласъци, които изтръгваха от нея викове на наслада.

О, Господи, толкова се нуждаеше от него, че изгуби всякакъв контрол над себе си. И тогава вълната на екстаза се разби в тялото ѝ и плисна извън него, остави я без дъх и двамата с Бен заедно се потопиха в нея, защото той я последва с гърлен стон.

Мина доста време, докато Кейт спря да трепери и нормализира пулса и дишането си. Не искаше да пусне Бен, неохотно отслаби прегръдката си, когато той се откъсна и легна до нея. За миг затвори очи, после пак се обърна към нея и я погледна.

— Кейт, аз... — започна, ала тя сложи два пръста върху устните му и поклати глава.

Точно в този миг не искаше да чуе, че идеята не е била добра или че той съжaliaва. Както и не искаше Бен да си тръгне и да ѝ отнеме

блаженството, с което я бе дарил. Чувството беше крехко, а тя се боеше да се събуди от съня. Тъй като онова, което изпитваше към него, нямаше да се промени. Не можеше да се предпази от него и това ѝ вдъхваше страх, понеже я правеше уязвима.

Но Бен също беше уязвим, четеше се в очите му. Случилото се преди малко помежду им не го беше оставило равнодушен, а бе предизвикало буря в душата му точно както и в нейната. Значи не му беше безразлична, както си мислеше през последните седмици, и това — смешно или не — ѝ донесе щастие. Искаше да го задържи още малко, затова се наведе и целуна Бен.

— Ще ми кажеш по-късно — изрече досами устните му и се усмихна блажено, когато той отново я привлече в прегръдките си и отвърна на целувката ѝ с ново пробудена страст.

17.

Тили сложи и последните чинии в шкафа и го затвори с въздишка. Кухнята най-сетне бе в задоволително състояние — всичките опаковки от замразена храна и пластмасови кутии, които цял ден лежаха разхвърляни върху плотовете, бяха изчезнали, тенджерите и тиганите бяха измити и прибрани, плоскостите и подовете блестяха. Само дето усещаше във всяка костичка последиците от положените физически усилия.

— Майко мила, винаги ли е толкова уморително? — изпъшка Питър, който в същия момент влезе в кухнята с метла в ръка. Беше измел голямото помещение, след като си бяха тръгнали и последните гости. Обвинително погледна часовника над вратата. — Вече е почти дванадесет, все си мислех, че в Англия има нещо като нормирано работно време!

— Отмениха го преди няколко години — отвърна Тили. — А полунощ си е направо хуманно. Случвало се е да остана и по-дълго.

— Хуманно ли? — Питър повдигна вежди и я изгледа, все едно се беше побъркала. — Това тук изобщо не беше хуманно, а кажи-речи граничеше с експлоатация! Не може да се повтаря всеки ден!

Тили се усмихна. Не, помисли си, докато окачваше мокрите кърпи за съдове. Но пък и токът не спираше всеки ден за часове. А беше сколасала единствено защото Питър ѝ помогна. Самичка нямаше да се справи с бъркотията, но заедно с него работата ѝ се видя дори донякъде забавна.

Оказа се изненадващо сръчен. Явно беше наблюдателен, понеже се прояви като факир в сипването на напитките — ако се изключеше фактът, че имаше какво още да се желае относно любезността му към клиентите. А след това и разтреби заедно с нея.

— Благодаря, Питър — каза пак Тили, макар че в течение на вечерта със сигурност го беше споменавала хиляда пъти. Но просто трябваше да го повтори още веднъж. — Ти си моят герой! Без теб нямаше да смогна!

— Няма защо — измърмори той с леко смутено изражение. — В края на краищата и ти ни помогна.

Бяха преминали на „ти“. Стана някак естествено, понеже често се налагаше да си подвикват, а обръщенията „мистър Адамс“ и „мис Флечър“ бяха твърде дълги. Пък и според Тили си беше в реда на нещата, защото вече се познаваха много по-добре. Питър беше арогантен и понякога ужасно невъзпитан. Ала онова, което се криеше под грубата и корава обвивка, й харесваше все повече и повече.

— Готови сме — обяви тя с леко съжаление, че общата им вечер е приключила. — Така че поемам към къщи.

Питър посочи голямата пластмасова торба на масата, в която имаше две големи форми за печене и най-различни готварски принадлежности.

— Ами тези неща?

— Те са мои — отвърна Тили. — Попаднах на тях, докато подреждах. Съвсем бях забравила, че съм ги домъкнала тук.

Всъщност това беше само малка част от нещата, които в течение на годините — по всевъзможни причини — беше носила в „Трите корони“. Или липсваха в крчмата, или бяха просто по-удобни за работа от наличните в кухнята. Едгар Мур, бащата на Джаз и собственик на заведението, отдавна настояваше Тили да прибере вещите си и да купи всичко, от което имаше нужда. Но тя така и не се наклани. Днес обаче прерови шкафовете, докато търсеше подходящи купи за многобройните ястия, приготвени от размразените продукти. Случайно се натъкна на някои от нещата си, които щяха да й влязат в употреба при подготовката за кулинарното състезание, и спонтанно ги пхна в торбата. А сега се почувства неловко, защото след репликата на Питър за хобито й гледаше да избягва темата в негово присъствие.

Само че той не изкоментира формите за печене, а вдигна торбата, сякаш за да провери колко е тежка. Тили свали тънкото си манто от закачалката зад вратата и го облече. Сетне посегна да вземе торбата от Питър, но той не й позволи.

— Аз ще я нося — каза и виждайки смаяната физиономия на Тили, добави: — Току-що се сетих, че съм забравил у вас някои документи. Важни са, затова по-добре да ги взема.

— Мога да ти ги дам утре сутринта — предложи тя. — Сигурно си уморен.

Питър поклати глава.

— Напротив, аз съм нощна птица. Не заспивам преди два, така че ще ударя с един куршум два заека.

— Окей.

Тили сви рамене и не му възрази, макар че според нея Питър имаше много уморен вид. В крайна сметка беше на крак поне толкова часове, колкото и тя, а за разлика от нея не беше свикнал да стои цяла вечер зад тезгяха. Но щом настояваше, тя нямаше нищо против да я придружи. Честно казано, дори се радваше.

И изобщо беше доста стряскащо, че неочаквано се чувстваше толкова щастлива в компанията на този навъсен американец, когото преди броени седмици бе смятала за ужасен човек.

Не би могла да определи кога Питър се превърна в нещо повече от доста неприятен клиент, но знаеше кога го усети: завчера на гроздобера, като ѝ съобщи, че с Бен трябва да се върнат в Ню Йорк. Все още ѝ беше трудно да приеме мисълта, че няма повече да седи на тезгяха пред нея и да ѝ къса нервите със забележките си. Денят на заминаването му обаче наближаваше и Питър сто на сто щеше да я забрави на бърза ръка. И тогава тя щеше да си остане за него спомен от скапания му престой в затътената английска провинция, която толкова ненавиждаше. Ето защо Тили се мъчеше да разсъждава реалистично и да не се унася в блянове.

И все пак не можа да спре сърцебиенето си, когато минути по-късно отключи вратата на дома си и Питър влезе подир нея. Не помнеше кога за последен път се бе прибирала вечер с мъж. Отдавна беше и затова се почувства странно. Някак развълнувана.

О, я престани, рече си Тили. Просто ще вземе нещо, което е забравил, и ще си тръгне.

За щастие днес вече беше идвал тук и познаваше къщата — малка и положително не толкова изискано и модерно обзаведена като нюйоркския му апартамент, който ѝ беше описал. Тя беше по-скоро в... рустикален стил, доколкото бе запозната Тили. Класическа английска къща. Но Питър — за разлика от друг път — не каза нищо негативно за обстановката, така че може би не я намираше чак толкова лоша.

— И къде са документите? — запита тя и се озърна във всекидневната, която предобед бе предоставила като временен офис на

Бен и Питър. Стаята обаче си изглеждаше постарому — явно и двамата се бяха постарали да приведат всичко в изряден вид. Наистина всичко, понеже никъде не откри купчината копия, за която бе споменал Питър.

Погледна го въпросително, но той се почеса безпомощно по главата.

— Чудна работа. Готов съм да се закълна, че ги оставих на масата.

Тили се запита дали да му вярва. Одеве, когато ѝ донесе ключа, дума не обели, че е забравил нещо. Нямаше обаче начин да е претекст, понеже това би означавало, че му е било приятно да я придружи. Не, абсурд — а тя моментално трябваше да престане да тълкува държането на Питър както ѝ изнасяше. Той със сигурност не проявяваше интерес към тесногръда англичанка като нея, за капак и пет години по-възрастна от него. Във всеки случай не и романтичен интерес. Може би просто беше капнал от дългия и напрегнат ден и се беше объркал.

Тили замълча за миг, не знаейки как да постъпи. След това прояви инициатива.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита. — Тогава поне няма да си бил целия път напразно.

Той се прозя почти незабележимо и сви рамене.

— Защо не?

— Окей, тогава като начало седни. — Тили посочи удобния диван със собственоръчно ушити възглавници. — Ей сега се връщам.

Бързо отиде в кухнята и сложи водата да кипне. Едва когато водата завря, се сети, че дори не е попитала Питър дали изобщо иска чай, или предпочита нещо друго. Очевидно денят се беше отразил и на нейния разсъдък. Веднага се върна във всекидневната.

— А какво ти се пие? Мога...

Но млъкна насред изречението и не изброи какво може да предложи на Питър. Защото нямаше смисъл — той беше седнал накриво, облегнал глава назад и спеше.

Дотук с твърдението „не съм уморен“, рече си Тили и се загледа в него, докато обмисляше какво да направи при тези обстоятелства. Изглеждаше толкова спокоен, че ѝ дожаля да го събуди. В края на краищата беше грохнал заради нея.

— Питър? — прошепна и го раздруса леко за рамото. Той отвори едва-едва очи и измърмори нещо. После пак ги затвори и главата му

клюмна настрани.

Навярно щеше да се събуди, ако го беше разтърсила по-силно и бе повишила глас, но сърце не й даде да го стори. Вместо това сложи възглавница върху подлакътника и нежно докосна рамото на Питър. Той без съпротива се отпусна на една страна, изтегна се на дивана и въздъхна, когато намести главата си върху възглавницата. Тили внимателно събу обувките му, взе вълненото одеяло от облегалката на фотьойла и го зави. Налегна я прозявка и тя внезапно почувства, че едва държи очите си отворени.

За миг се поколеба, сетне се запъти тихо към вратата и загаси лампата. Ако Питър се събудеше, можеше просто да си тръгне. А ако не се събудеше, на сутринта щеше да му измайстори такава закуска, че да си оближе пръстите.

С тези мисли в главата и усмивка на уста Тили се качи в спалнята си.

18.

Дейвид тихо отключи страничната врата, през която се влизаше от градината. В коридора беше тъмно, а и той не пусна осветлението, защото не му трябваше — знаеше пътя до стаята си, намери го и на лунната светлина, проникваща през прозорците. Освен това не му се рискуваше да събуди някого. Улесняваше го фактът, че всички вече спяха, даже и Къркби. Кое то всъщност не го учуди, в края на краищата и погледът, хвърлен на часовника му, потвърди, че отдавна е минало един след полунощ.

Дейвид умишлено остана толкова дълго навън. След ездата просто не му се прибираще. Затова се усамоти в плевнята и там още веднъж премисли всичко, докато в един момент си изясни какво трябва да направи. И че ще му бъде по-лесно, ако никой не го спре. Затова изчака всички да си тръгнат от стопанските постройки и чак когато вече нямаше опасност да срещне някого, се запъти към замъка. Затова и сега се прокрадна съвсем тихо по скърцащите стълби до втория етаж.

На минаване покрай стаята на Анна в гърлото му заседна буца. Беше му изпратила няколко есемеса, беше се опитала и да се свърже с него по телефона, обаче той не реагира. Не му беше лесно, понеже тя сигурно се притесняваше. Но така беше по-добре.

В коридора пред стаята му също беше тъмно, ето защо Дейвид още отдалече видя слабата светлина, която се процеждаше под вратата. А пък беше напълно сигурен, че е изгасил лампата. Някой друг я беше включил. Но кой ли?

Със затаен дъх извървя последните крачки до вратата и я отвори предпазливо, опасявайки се да не се озове срещу Оливия или Ралф. Но никой от двамата не го чакаше вътре. Беше Анна.

Спеше на леглото му, осветена от нощната лампа. До нея бяха мобилният ѝ телефон и тефтерът, в който Дейвид с няколко думи бе отбелязал резултатите от издирването на Дрейк Съливан. Явно го беше видяла на бюрото и бе прочела записките.

Преглътна с усилие. За момент го обзе желание да я събуди, понеже копнееше да види усмивката ѝ. Само че тогава би се наложило да ѝ сподели плановете си, а не биваше.

В края на краищата Джеймс и Клер бяха прави. Не беше добре, ако нещо станеше между него и Анна. Не и докато той самият не се увереше кой е всъщност. И това затвърди решението му.

Внимателно вдигна тефтера от кревата и отиде до бюрото. Без да вдига шум, откъсна лист и написа бележка на Анна: неутрална и лаконична, без намек за това колко страда заради направената крачка.

Всъщност бе решил да вземе със себе си още някои вещи, но се отказа от страх, че ще събуди Анна. Прибра само портфейла и стисна тефтера под мишница. Подвоуми се за мобилния телефон. Хем не искаше да го остави, хем пък и не искаше да го търсят. Затова изключи апарата и го мушна в джоба на коженото си яке, което вдигна от стола пред бюрото.

Още веднъж се приближи до леглото и сложи сгънатата бележка на нощното шкафче, та Анна да я намери, щом се събуди. Миг-два остана загледан в нея, запечата в съзнанието си лицето ѝ, толкова спокойно в съня. След това изгаси нощната лампа и тихо излезе от стаята.

19.

Анна не знаеше какво я събуди, но изведнъж се сепна и се озърна, помъчи се да се ориентира. Кое то не беше толкова лесно, защото прозорецът не беше вдясно от нея, както бе свикнала да го вижда, а светлият му правоъгълник се очертаваше на отсрещната стена. И тогава се сети, че е в стаята на Дейвид, а не в нейната. Припряно се изправи в леглото и щракна ключа за нощната лампа.

Мобилният ѝ телефон лежеше до нея и когато го включи, видя, че е пет и половина. А Дейвид все още го нямаше.

Потърси го веднага след като най-сетне пристигна с майка си в Дарингам Хол и научи от шефа на конюшната, че е излязъл да пояде Честър. Обаче не успя да се свърже с него, тъй като той не отговори на нито едно от обажданията и съобщенията ѝ. А трябваше много спешно да разговаря с него.

Натисна клавиша за бързо набиране на неговия номер и зачака. Само че се обади гласовата поща и Анна хвърли телефона на леглото, борейки се със сълзите, които нахлуха в очите ѝ. Просто усещаше, че нещо не е наред, и се страхуваше за Дейвид. Понеже...

Сърцето ѝ заби по-бързо при спомена за вчерашната вечер в стаята ѝ, когато я беше прегърнал. За това как я гледаше. В очите му се четеше онова, което изпитваше и тя... Ала когато майка ѝ влезе в стаята, внезапно стана и си тръгна.

Анна прояви разбиране и за това. Ако се чувстваше като нея, сто на сто беше объркан. А строгият поглед на Клер положително допринесе за постъпката му.

За изненада на Анна сега родителите ѝ гледаха много по-критично на взаимоотношенията ѝ с Дейвид. Във всеки случай майка ѝ го призна вчера, в края на разходката в Кеймбридж, която продължи толкова дълго навярно само за да събере смелост за разговора. Както се изрази: не искала Анна и Дейвид да „прибързват“. Не защото не харесвала Дейвид, а понеже се страхувала, че това е моментно увлечение. И това безпокойство със сигурност имаше известни

основания. Ако нещата между тях не потръгнаха, щяха да се появят проблеми, тъй като двамата щяха и занапред да живеят тук.

Но точно това родителите ѝ не разбираха. Животът на Анна бе пълноценен единствено с Дейвид. Вече не помнеше кога точно осъзна, че той е много повече от братовчед за нея. Вероятно вечерта, когато му разкри, че не е син на Ралф. Той каза, че искал да се махне, и страхът да не го загуби беше кошмарен, почти непоносим. Оттогава новото чувство в нея все повече се усилваше и дори да искаше, не можеше да го игнорира. Но може би проумя всичко това благодарение на разговора с майка си.

Много ѝ се искаше да сподели чувствата си с Дейвид, ала той така и не се прибра след снощната си езда. По някое време Честър се появи в конюшната, от Дейвид обаче нямаше и следа. Анна не успя да го открие никъде, въпреки че колата му беше паркирана пред замък и тя претърси навсякъде. И това наистина я притесни. Да не би...

Когато се облегна на нощното шкафче, под ръката ѝ прошумоля хартия. Чак сега забеляза бележката, която лежеше до нея.

Значи Дейвид все пак беше дошъл? Ами да, рече си, понеже се сети, че липсваше тефтерът, от който чете, преди да заспи. Освен това сигурно той бе угасил нощната лампа, която бе оставила светната, а и коженото му яке, закачено на облегалката на стола, също го нямаше. Но защо не я беше събудил?

С треперещи пръсти разгъна бележката и прочете няколко реда, които ѝ беше написал.

Анна, много мислих и смятам, че ще е по-добре да се махна за известно време. Трябва да изясня някои неща за себе си и имам нужда от дистанция. Не се тревожете за мен — и моля, не ме търсете.

Дейвид

— Не!

Нещо я задуши. Точно от това се опасяваше през цялото време. Познаваше Дейвид, усещаше колко е отчаян. Беше обаче безпомощна, нищо не можеше да направи, понеже той не я допускаше до себе си. А в мига, в който все пак го стори, в стаята цъфна майка ѝ.

Смачка хартията. Как да постъпи? В никакъв случай нямаше да изпълни молбата на Дейвид и да седи със скръстени ръце, докато той обикаля незнайно къде и е нещастен. Трябваше да го открие. Въпросът беше само откъде да започне.

За миг се вторачи в празното пространство, докато мислите се надпреварваха в главата ѝ. Къде би отишъл? В студентската си квартира в Кеймбридж? Поклати глава. Не. Семейството му би предположило, че е там, а щом като искаше дистанция, това не беше алтернатива.

Но дали наистина имаше нужда от дистанция? Или подбудата му беше друга? Анна се замисли за бележките в тефтера. В тях ставаше дума за родния му баща, някой си Дрейк Съливан, и макар да не схвана изцяло смисъла на написаното, ѝ стана ясно, че Дейвид е напреднал доста в издирването. Беше отбелязал няколко адреса: един в Норич и друг в Котсуълдс, само че и двата бяха задраскани, както и други три в различни лондонски квартали. Единият бе ограден с кръгче и Анна си спомни името на улицата: Уордър Стрийт, и че номерът на сградата съдържаше осмица.

Това ли бе актуалният адрес на Дрейк Съливан? А още по-важно бе дали Дейвид отиваше там?

Трябва да изясня някои неща за себе си, така пишеше. В тези неща положително влизаше да научи повече за мъжа, който го бе създал. Затова ѝ се стори много вероятно да е тръгнал за Лондон. Въпросът беше само какво щеше да заvari, ако действително откриеше Дрейк Съливан.

Анна въздъхна дълбоко. Трябваше непременно да отиде при него — само че как да го осъществи? Че Дейвид наистина е на път към някакъв лондонски адрес, ограден в тефтера му — не беше изключено това да е в сферата на желаното, а не на реалното. Всъщност би могъл да бъде навсякъде. А дори действително да беше там — тя как щеше да се придвижи до Лондон?

Някой трябваше да я закара, но не вървеше да помоли родителите си, защото те със сигурност не биха се съгласили да последва Дейвид. Биха се опитали да я разубедят, както и Тили или Айви. В края на краищата Дейвид беше пълнолетен и можеше сам да реши къде да отиде — а в бележката си бе помолил изрично да не го търсят.

Ала въпреки всичко Анна бе убедена, че той има нужда от нея, затова си пое дълбоко дъх. Мисли, рече си настоятелно. Ако повикаше такси и заминеше с него за гарата на Кингс Лин, това положително би направило впечатление на Къркби. Пък и идеята за пътуване с железниците не беше добра — е, имаше редовни влакове за Лондон, но тя не знаеше разписанието им. Ако се наложеше да чака дълго на гарата, имаше опасност някой да я спипа. Не, трябваше да има друг начин. Сети за една възможност, макар и рискована. Не биваше да се бави нито минута, ако искаше да се възползва от нея.

Скочи от леглото и отиде в стаята си, прибра набързо някои вещи, които евентуално биха ѝ потрябвали, и се прокрадна тихо като мишка надолу по стълбите. Не беше сигурна дали Къркби не е вече буден, затова очакваше всеки миг да изникне пред нея. Но никой не я спря и не я попита къде отива, така че въздъхна с облекчение, когато незабелязано стигна до градината. И все пак щом видя стопанските постройки, наново я обзе напрежение. Тъй като трудното предстоеше.

Късметът обаче явно беше на нейна страна. Дворът пред постройките беше пуст, на мястото си пред вратата на конюшната беше само джипът, старичък, но добре оборудван „Ренгльър Х“, който използваша предимно за да обикалят земите на Дарингам Хол. Невинаги беше така, защото шефът на конюшната понякога го вземаше вечер. Не и този път, пък и Грег очевидно още не беше дошъл, което много улесни Анна.

Въпреки това беше адски нервна, когато се запъти към джипа. Хвърли пътната чанта на предната седалка и се качи, седна зад волана. После се наведе напред и отвори жабката. Контактният ключ беше винаги там, за да бъде колата постоянно в готовност, ако потърба на някого.

Е, да потегляме, рече си Анна и си пое дълбоко дъх, преди да вкара ключа и да запали колата. Даваше си сметка, че планът ще ѝ създаде куп неприятности, понеже бе едва седемнадесетгодишна и нямаше шофьорска книжка. Можеше обаче да кара, и по-специално този джип, защото Грег редовно ѝ даваше уроци по кормуване, за да я подготви за шофьорския изпит. Още навремето часове наред бе обикалял района с Айви, Зоуи и Дейвид. За Анна пак извади задължителната табелка „У“ и сега търпеливо се упражняваше с нея. Но тя никога не беше карала сама, да не говорим пък толкова надалеч.

Ала нямаше избор и ако не направеше някоя голяма глупост, никой нямаше да я провери и след няколко часа щеше да пристигне в Лондон.

Включи светлините, даде на заден и бавно подкара по двора. Тук се чувстваше в свои води и това ѝ вдъхна кураж. Щеше да се справи.

Само че когато зави по пътя, който излизаше на околоръстното шосе за Кинг Лин, мерна в огледалото за обратно виждане сивия нисан на Грег, който се задаваше от другата страна на двора. От страх настъпи твърде силно газта и колата се понесе напред, заобиколи конюшнията и изчезна от полезрението на Грег.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Дали я видя? Чак сега осъзна, че се размина на косъм с него. А и опасността все още не бе преминала, тъй като Анна не знаеше как щеше да реагира Грег, щом забележеше, че джипа го няма. Дали щеше да предположи, че е потрябвал на някого от семейството и да не се чуди повече? Или евентуално щеше да тръгне след колата, за да провери кой е зад волана? Затова тя напрегнато се визираше в огледалото за обратно виждане, докато караше по полския път, очаквайки всяка секунда сивият нисан да се появи зад нея. Това обаче не стана и с всеки изминат километър увереността ѝ нарастваше.

Когато стигна до разклона за околоръстния път, все пак спря и се поколеба, понеже изведнъж осъзна, че е поела към неизвестността. Да, сега разполагаше с кола, но знаеше единствено в коя посока е Лондон. Карта на града нямаше, а навигационната система беше на възрастта на джипа и най-вероятно не беше обновена. Ако изобщо работеше, защото Грег и другите положително прибъгваха рядко до нея.

Със свито сърце Анна натисна копчето за включване на джипиеса. Олекна ѝ, когато видя, че екранът светна. Отне ѝ миг-два, за да разучи менюто, след това въведе дестинацията си и устройството май бе готово да ѝ показва пътя.

Окей, рече си тя и стисна по-здраво волана. Имаше риск и може би на финала цялата акция щеше да се окаже напразна. Но така се чувстваше по-добре, отколкото да седи със скръстени ръце и да чака.

Затова с новопридобита решителност зави по шосето в южна посока.

20.

Бен беше буден от цяла вечност и се взираше ту в разпукващото се утро зад прозореца, ту в Кейт, която лежеше от едната му страна. Беше се сгушила в него и главата ѝ почиваше върху лакътя му, така че можеше да съзерцава спящото ѝ лице.

Струваше му доста усилия да не се наведе към нея и да не целуне сочните ѝ розови устни. Знаеше какво щеше да последва, тялото му отново копнееше за нея въпреки приятната умора след изминалата страстна нощ. Ако го направеше обаче, щеше да затъне още повече, а положението и бездруго бе достатъчно лошо и не се знаеше до какво би довело всичко...

Първоначалният ти план беше да отмъстиш на семейство Камдън, рече си ядосано Бен. А после Кейт го цапардоса по главата с онази цепеница и оттогава всичко тръгна наопаки. Беше се впуснал в нещо, което не биваше да прави в никакъв случай, и ситуацията все повече излизаше от контрол. Пийт беше прав, твърде дълго се застоя тук и с всеки изминал ден застрашаваше все повече постигнатото в Ню Йорк. И за какво? За да води живот, който не беше, а и никога нямаше да стане негов. Мястото му не беше в Дарингам Хол или в Салтърс Енд. И Кейт нямаше място в живота му, макар в момента да изглеждаше иначе.

Той вдиша и издиша дълбоко и не обърна внимание на пробуждането в гърдите. Решително се отдели от Кейт и издърпа ръката си изпод главата ѝ. Тя възнегодува насън, ала не се събуди, когато Бен я избута внимателно настрани и стана. Тихо навлече боксерките и джинсите си и миг-два постоя пред леглото, учуден от хлада в стаята. После откъсна поглед от Кейт, мина по коридора и отиде в дневната, където го посрещнаха радостно кучетата. Тъкмо се запита дали да направи кафе, когато телефонът иззвъня.

Изненадан, вдигна глава към часовника върху камината. Беше осем и нещо, а денят беше събота. Който и да се обаждаше, сигурно имаше основателна причина. Поколеба се, но след това отиде до

бюрото и взе телефона от зарядното. Ако беше спешен случай, щеше да приеме обаждането, а ако не — може би така щеше да спести на Кейт ненавременното събуждане от телефонния звън.

— Ало? — обади се и зачака, но не чу нищо от другия край на линията. — Ало, кой е там?

— Бен? Ти ли си? — Гласът на Питър прозвуча невярващо, но и облекчено. А при следващия въпрос само невярващо. — Защо си у Кейт?

Бен изсумтя.

— По-добре кажи защо ѝ се обаждаш по това време.

— За да я попитам дали знае къде си. Не вдигах проклетия си телефон, звъних ти — отвърна Питър, а Бен се сети, че го е оставил в бентлитото. — Е, в такъв случай поне можем да те зачеркнем от списъка на издирваните лица.

Бен се сепна.

— Списък на издирвани лица ли? Това пък какво ще рече? — попита, а в душата му се надигна внезапно безпокойство. Питър не беше от ранобудните. След като беше вече станал, значи се беше случило нещо. — Питър?

Приятелят му не отговори, затова пък Бен дочу някакъв подалечен глас, който каза нещо. Не разбра какво точно, но май се сети чий е гласът.

— Да не би Тили да е при теб?

— Какво? Не. Аз... аз съм при Тили — каза Питър, очевидно разсеян поради факта че трябва да слуша двама души едновременно.

Бен не успя да сподави смеха си въпреки тревогата.

— Ти си при Тили? У тях?

— Да — просъска Питър, — обаче не е каквото си мислиш. Аз... о, всъщност няма значение. Във всеки случай... Ей!

Последното възклицание беше израз на изненада и гласът му затихна, сякаш се беше отдалечил от слушалката. А разговора продължи Тили.

— Бен, чуй какво се е случило — заяви тя с настойчив тон. — Преди малко ми се обади Клер. Дейвид е изчезнал. Оставил бележка на Анна, че искал да се махне за известно време и да не го търсела. Само че и нея я няма. Клер първо си помислила, че е някъде в замъка или в конюшната, обаче не можела да я намери и да се свърже с нея по

телефона, защото бил изключен. Затова Клер позвъни на мен и на приятели на Анна, но не се е обаждала на никого от нас. Ти беше последната ни надежда, защото не те открихме и Клер се надяваше, че може да е заминала някъде с теб. Но не е така, нали?

— Не — отвърна Бен и се обърна, понеже Кейт влезе в същата секунда в стаята.

Облечена бе в яркорозовия си халат от хавлиен плат, който изобщо не можеше да се мери със секси нощничките на бившите му приятелки, а къдриците ѝ бяха разрошени от съня. И все пак Бен едва се пребори с желанието, което го заля като вълна и за миг-два едва не го задуши.

— Какво става? — попита тя сънено, но достатъчно силно, та Тили да я чуе от другата страна на линията.

— Това Кейт ли е? Може ли да говоря с нея? — помоли Тили и Бен даде слушалката на Кейт.

— За теб е.

Сбърчила чело, Кейт пое телефона и се обади, дълго слуша, тъй като Тили вероятно ѝ повтори казаното на Бен, а той просто не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Харесваше всеки детайл: идеалната извивка на веждите; тъмните дълги мигли; микроскопичната бенка на бузата, която се забелязваше само ако човек застанеше съвсем близо до нея. И устните, които оформяха тази умопомрачителна усмивка, от която оставаше без дъх. Ала сега усмивката я нямаше.

— Не, Бен беше през цялото време тук — каза Кейт и го погледна в очите, което веднага възкреси картините от снощи и изтръгна от гърдите му нечут стон. Не беше ли току-що стигнал до идеята да зачеркне всичко това като грешка? — Окей, благодаря, че ми каза — добави Кейт и приключи разговора.

Щом затвори телефона и двамата застанаха един срещу друг, Бен скръсти ръце, защото все още се бореше с почти непреодолимото желание да я привлече към себе си. По дяволите, беше направо пристрастен към нея.

Кейт обаче все още беше под влияние на казаното от Тили.

— Трябва да отида в замъка — рече тя. — Може някак да помогна в търсенето.

Бен си даде сметка, че това важи и за него.

— Мога да те закарам.

Кейт кимна и се усмихна, но не толкова лъчезарно както снощи, когато се бяха любили.

— Ще взема набързо душ.

Понечи да мине покрай него, обаче Бен я улови за ръката и я принуди да спре.

— Толкова беше хубаво снощи, Кейт — каза, когато тя се обърна към него. — Но аз...

Сам не знаеше какво точно иска да ѝ каже. Ръководеше се единствено от вътрешната необходимост да изясни за пореден път къде са границите му. Че между тях двамата няма да се получи, не и както тя евентуално очакваше. Че той трябва да се върне към живота си, в който нямаше място за нея.

Кейт сви рамене и по лицето ѝ заигра едва доловима усмивка.

— Зная — каза и се наведе напред, целуна го по устните, преди да се обърне и да изчезне в коридора. Миг по-късно вратата на банята хлопна.

Бен остана като гръмнат и я изпрати с поглед. Това не беше очакваният от него отговор. А и не беше сигурен дали му харесва.

21.

— Сигурно е взела джипа. — Джеймс неспирно сновеше из голямата кухня, прекадено развълнуван, за да остане седнал заедно с другите от семейството на масата, която още не бе раздигната след закуската. — Грег казва, че когато дошъл сутринта, видял колата да тръгва от двора. Но не се усъмнил. Пък и как да се усъмни? Откъде да допусне, че седемнадесетгодишната ми дъщеря в пристъп на умопомрачение чисто и просто ще седне в джипа и ще замине бог знае закъде, въпреки че дори няма *шофьорска книжка*!

Буквално изкрещя последните думи, но Бен предположи, че гневът му се дължи на силното притеснение за Анна.

— А мобилният ѝ телефон не е включен, с други думи: няма начин да се свържем с нея или да разберем закъде е тръгнала.

— На практика може да е навсякъде — проплака Клер и отчаяно подпря глава с ръце. — Даже не знаем откъде да започнем търсенето.

Бен, който стоеше облегнат на кухненския плот и мълчаливо следеше разговора, си каза, че е права. Докато нямаха информация за намеренията на двамата, на която да се опрат, не можеха да предприемат нищо и се въртяха в омагьосан кръг.

Но не го изрече на глас, понеже според него нямаше право да се намесва. В края на краищата ставащото тук не беше негов проблем. Или пък беше? Отдавна вече не беше толкова сигурен доколко го засяга всичко, свързано със семейство Камдън. Дали онова, което го накара да остане тук, бе дистанциран интерес, или вече бе въввлечен в живота на Дарингам Хол много по-дълбоко, отколкото му се искаше да си признае?

Погледна Кейт, която седеше до Айви, и когато очите им се срещнаха, усети познатата тежест в гърдите, раздвоението, което не му даваше мира и дори се беше засилило много повече след снощи.

Беше като омагьосан от тази жена. Ако не я беше срещнал, сега щеше да бъде не тук, а в офиса си в Ню Йорк и да се занимава с коренно различни неща. По-лесни неща. Неща, които не докосваха

толкова душата му. И въпреки всичко не съжаляваше за станалото. За което вероятно щеше горчиво да се кае...

— Ами ако Анна предизвика катастрофа — завайка се Клер и отново привлече вниманието на Бен върху себе си.

— Как може да е толкова лекомислена?

— Ако беше катастрофирала, полицията вече щеше да ни съобщи — напомни на майка си Айви. — Така че в случая липсата на новини е добра новина.

Оливия изпуктя шумно и рязко стана от мястото си. Единствено тя не беше облечена, а бе по пеньоар върху нощницата си. Контузената ѝ ръка все още беше в обездвижваща превръзка.

— Ами Дейвид? — запита обвинително. — Никой ли не се притеснява за него?

— Той е голям и може да кара кола — отвърна Джеймс. — Знае какво прави. А Анна е непълнолетна и със сигурност не знае. В момента е... много объркана.

— Както и Дейвид — възрази Ралф и Бен отново констатира, че бледото му лице вдъхва сериозни опасения.

Бележката, която Клер бе намерила в стаята на Дейвид, лежеше пред него на масата и той току свеждаше очи към нея, изглеждаше болен от тревога.

— Длъжен бях да зная — прошепна не за пръв път. — Трябваше да му обърна повече внимание. Може би тогава нямаше да си тръгне.

— Ако знаехме къде е, евентуално щяхме да знаем къде е и Анна — обади се Айви. — Със сигурност е тръгнала да го догони.

— Само че къде? — попита едва ли не укорително Клер. — В Кеймбридж го няма, няма го и у никого от приятелите му. Така че закъде ли е заминал?

— Възможно е да търси родния си баща — каза Ралф и наруши безпомощното мълчание. Гласът му прозвуча измъчено, сякаш се затрудняваше да изрече тези думи.

Клер тръсна глава.

— Но той изобщо не знае кой е той — каза и погледна към Оливия, която бе застанала до прозореца гърбом към тях. — Или?

— Не, знае — отговори Ралф.

Думите му накараха Оливия да се обърне и да възкликне възмутено:

— Ралф!

В следващия миг обаче млъкна и разшири очи от уплаха.

— Какво ти е?

Ралф беше започнал да диша тежко, а сега се хвана за гърдите.

— Не зная... не мога... да... си поема дъх — отвърна с изкривено от страх и останало без цвят лице.

Оливия нададе сподавен вик и се спусна към него, но Бен беше по-бърз. С две крачки се озова до баща си и му помогнала разкопчае якичката на ризата си, която отчаяно дърпаше.

— Не мога... да си поема дъх — повтори Ралф, вече в паника, и се вкопчи в мишницата на Бен.

Лицето му лъщеше от капчици пот. Опита се да стане, обаче краката му се огънаха след две стъпки. Щеше да падне, ако Бен не го беше подхванал.

— Седни си — каза Бен и го поведе обратно към стола му, където Ралф се свлече и пак се хвана за гърдите. Издаваше хрипове и сякаш се задушаваше.

— Какво му е? Да не е получил инфаркт? — попита Бен Кейт, която беше коленичила до стола и мереше пулса на Ралф.

Тя поклати глава.

— Не, но нещо не е наред с пулса му. Непрекъснато прескача. — И погледна Ралф. — Често ли ти се случва?

Той кимна, мъчейки се да си поеме дъх.

— Аз... вземам лекарства — продума с усилие. — Но... не ми действат.

— Добре, ще овладеем положението — каза Кейт и го погали успокояващо по ръката.

Ала когато вдигна глава към Бен, на лицето ѝ бе изписано същото изражение, както когато преглеждаше сърната.

— Трябва да го закараме в болницата — рече Кейт. — И то час по-скоро.

22.

Бен седеше до Кейт на неудобен стол в чакалнята пред интензивното отделение и се взираше в отсрещната стена, на която висеше картина. Слънчев залез в топли цветове. Златно и оранжево. Кое то обаче не правеше мястото по-уютно.

Не обичаше болниците. Мразеше миризмата, мразеше лекарите, които вървяха по коридорите със сериозни физиономии и изчезваха зад вратите на болничните стаи. Тъй като това му напомняше за времето, когато майка му лежеше в една от тях.

Тогава лекарите му съобщаваха само лоши новини. *Ще направим всичко по силите си*, така обещаваха, само че майка му чезнеше с всеки изминал ден. Бен я навестяваше, когато можеше, понякога дори се промъкваше нощем в клиниката с надеждата, че тя ще остане при него, ако не я изпуска от очи. Но майка му се изплъзваше все повече и повече.

Леко изстена и издиша, опитвайки се да прогони спомените от съзнанието си. Алтернативата обаче не беше по-добра, защото вместо нея отново видя пред себе си Ралф, смъртноблед, борещ се да си поеме въздух на носилката, с която го вкараха в интензивното.

Трепна, когато Кейт неочаквано пхна ръката си в неговата. Ала не я дръпна, а преплете пръсти с нейните и я стисна.

— Защо дишаше толкова тежко? — запита, а Кейт въздъхна, понеже явно също не искаше да си спомня за станалото.

— Пулсът му беше направо полудял, с огромни интервали между ударите — поясни тя. — Когато сърцето излиза от ритъм и не изпомпва както трябва, в белите дробове не постъпва достатъчно кръв, а това нарушава притока на кислород. Затова Ралф имаше чувството, че се задушава и въздухът не му стига.

— Но това може да се овладее, нали?

— Бен, аз съм ветеринарна лекарка — напомни му с крива усмивка Кейт. — Не съм много наясно с методите на лечение.

Затова пък беше наясно как да се държи в критични ситуации — нещо, с което за пореден път предизвика уважението на Бен. Навярно и тя се беше уплашила не по-малко от другите заради внезапния физически срыв на Ралф, но бе запазила спокойствието и съобразителното си и беше дала напътствия какво да направят. Дори бе успяла да успокои истеричната Оливия и да я разубеди от желанието ѝ и тя да се качи в мерцедеса на Ралф. Джеймс седна зад волана, а Кейт и Бен — отзад, до Ралф, и тя през целия път за Кингс Лин не спря да говори с Ралф и да му вдъхва кураж, когато паниката заплашваше да го надвие.

За разлика от нея Бен беше като вцепенен и в състояние само да изпълнява указанията ѝ. Придържаше Ралф и сменяше позата му, за да диша по-лесно, отвори прозореца на колата, за да влиза повече кислород. Въпреки всичко състоянието му се влошаваше все повече и повече и Бен беше повече от щастлив, когато — както му се стори, след цяла вечност — най-сетне стигнаха до болницата.

— Къде се дяна проклетият лекар? — запита нервно Джеймс, след това продължи да снове пред прозореца и да пише нещо на смартфона си. По всяка вероятност стотния есемес на Анна, чийто телефон очевидно все още бе изключен.

— Защо не се обажда? — чу го да си мърмори Бен, а сякаш в отговор на въпроса му телефонът на Кейт внезапно изпиука, давайки знак, че е получила съобщение.

Тя веднага пусна ръката на Бен и видя кой ѝ е писал. После поклати глава, за да сигнализира на Джеймс, който я погледна напрегнато, че не е от Анна.

— Айви пише, че ей сега ще дойде заедно с Оливия и лейди Илайза — поясни Кейт и Бен изпусна шумно въздуха от гърдите си, изнервен, защото в момента изобщо не му беше до двете дами.

— Семейство Камдън? — повика ги влезлият в чакалнята млад лекар с черна коса и маслинен кожа.

Бен го позна, беше лекарят, който преди малко прие Ралф. Според табелката на дългата му бяла манта се казваше д-р Бхарат Кхан. Лицето му беше сериозно. Толкова сериозно, че Бен машинално сви ръце в юмруци.

— Как е моят шурей? — попита Джеймс.

— В съответствие с обстоятелствата — отвърна д-р Кхан. — Пациентът страда от абсолютна аритмия и предсърдно мъждене, а това е тежко нарушение на сърдечния ритъм. Личният му лекар очевидно е диагностицирал по-лека форма на заболяването и провел необходимата терапия, но състоянието на пациента за жалост се е влошило драстично. Сега се опитваме да го овладеем медикаментозно с по-високи дози. Въпреки това е напълно възможно да се наложи оперативна интервенция, за която в момента обаче е твърде нестабилен.

— И какво означава това? — попита Бен и изрече на глас онова, което си мислеше през цялото време. — Може ли да умре от това?

Д-р Кхан се поколеба с отговора.

— Не директно. Но тежката аритмия значително повишава риска от инсулт или белодробна емболия. Ето защо трябва час по-скоро да се справим с проблема.

Лекарят стисна под мишница папката с болничните документи, явно бързаше да приключи разговора.

— За съжаление в момента не мога да ви кажа повече.

— Може ли да влезем при него? — попита Кейт.

Д-р Кхан поклати глава.

— Не всички едновременно, пациентът има нужда от спокойствие. Но той самият попита за някой си Бен. Той сред вас ли е?

Бен кимна.

— Това съм аз.

— Тогава елате с мен — подкани го д-р Кхан и мина пръв през автоматичната летяща врата, един вид въздушен шлюз към интензивното отделение.

Бен получи синя манта и бе помолен да изключи мобилния си телефон. След това сестрата го заведе в малка стая с едно легло. Там лежеше Ралф, обграден от монитори, върху които присветваха различни стойности и криви на жизнените показатели. Беше облечен с болнична риза, а върху гърдите му бяха залепени сензори, свързани с измервателната апаратура. Освен това тънък маркуч под носа му го снабдяваше с кислород, а на ръката имаше абокатор за системата. Дишаше тежко, но малко по-спокойно отпреди. Виждайки Бен, се усмихна слабо.

— Но само за няколко минути — предупреди сестрата.

Бен кимна и пристъпи нерешително към долния край на леглото.

— Искал си да говориш с мен?

Ралф кимна, обаче Бен явно не бе достатъчно близо до него.

— Седни... до мен — помоли с треперещ глас и посочи стола до леглото.

Бен седна след миг колебание. Ситуацията му идваше в повече, твърде много му напомняше за момента, в който за последен път бе седял до болнично легло. Всичко в него го тласкаше да се махне оттук, въпреки това остана на мястото си и зачака Ралф да нормализира дишането си, за да заговори.

— Бенедикт — продума той и отново се усмихна. — Името... ми харесва.

Бен смръщи чело, не беше сигурен как да изтълкува забележката. Но ето че Ралф продължи, вече със сериозно лице.

— Бен, документите — изрече сега много по-бързо и развълнувано. — Всичко е на писалището. И в компютъра. — Тук се закашля. — Някой трябва да се погрижи за тях.

— Ще предам на Тимъти — заяви Бен, но Ралф поклати глава.

— Не, ти поemi грижата. Моля те, Бен.

Изведнъж мониторът над главата на Ралф издаде остър предупредителен звук и един от индикаторите светна в червено, а миг по-късно в стаята влезе медицинска сестра. Изплашен, Бен стана от стола си и й направи място, а тя с обиграни движения изключи сигнала и прегледа Ралф, който сега дишаше малко по-тежко отпреди.

— Мисля, че е по-добре да си тръгнете — каза тя на Бен, обаче Ралф го задържа.

— Дейвид — изхриптя с усилие, а на лицето му се изписа отчаяние. — Трябва... да поговоря с Дейвид. Той обади ли се?

Бен поклати глава.

— Но щом се обади, веднага ще го пратим тук — обеща и усети буца в гърлото си. Ако преди шест седмици някой му беше казал колко ще го разчувства видът на този страдащ мъж, щеше да го обяви за ненормален. — Сега си почивай.

— Бен?

Вече се беше насочил към вратата, обаче се обърна към Ралф.

— Майка ти знаеше. Бяхме говорили за това, навремето. Аз й казах.

Бен го погледна недоумяващо.

— Какво?

— Че харесвам името. Бенедикт. — И се усмихна. — Джейн знаеше.

Бен се вторачи в Ралф. Майка му никога не бе споменавала кое я е накарало да избере точно това име, а и той никога не бе питал. Но щом името Бенедикт бе свързано с предпочитанието на Ралф, той изведнъж се почувства по-различно. Понеже то свързваше майка му и Ралф, а това докосна струна в душата му, която досега бе пренебрегвал, накара го да подири в очите на Ралф нещо, което не бе допускал, че ще пожелае да намери.

— Съжалявам — каза Ралф и Бен за миг си помисли, че се извинява, задето не е бил до сина си. Ала след това отпусна глава на възглавницата и го повтори, този път по-съкрушено, едва ли не отчаяно. — Не исках да стане така.

— Вървете си. Пациентът има нужда от почивка — повтори сестрата още по-настойтелно и Бен изпълни нареждането ѝ, понеже и сам видя, че Ралф е останал без сили.

Предаде престилката и излезе от интензивното отделение. Кейт го чакаше непосредствено зад вратата.

— Е? Как е? — попита тя.

— Все така зле — отговори Бен и видя притеснението в очите ѝ.

— А какво искаше от теб?

— Попита за Дейвид. И... И се извини.

— За какво?

Бен сви рамене, защото си задаваше същия въпрос.

— Може би просто не беше на себе си — предположи.

А всъщност Ралф имаше вид на човек с непомътнено съзнание. Какво ли имаше предвид с думите си? Какво не беше искал? И защо държеше именно Бен да разгледа документите?

— О, ето ги и другите — каза Кейт и посочи Айви, Оливия и лейди Илайза, които идваха към тях откъм асансьорите. — Добре, значи ще могат да ни сменят.

— Да ни сменят ли? — хвана се за думите ѝ Бен, след като информираха другите как е Ралф.

Кейт кимна.

— Да. Току-що ми се обади Бил и ме помоли да се отбием в управлението.

Бен се позачуди, но после се сети, че тя говори за вуйчо си, който работеше в полицейското управление на Кингс Лин.

— Защо?

— Най-накрая са заловили бандата крадци, която от доста време насам върлува в района.

— Е, и?

И при най-добро желание не можеше да сподели възмущението на Кейт, явно предизвикано от тази новина.

— Сред конфискуваните вещи има чанта, която по всяка вероятност е твоя. — Кейт го погледна. — Разбираш ли, Бен? Сега най-сетне ще разберем какво се е случило с теб в нощта на бурята.

Нощта на бурята, помисли си Бен. Помнеше само, че в късния следобед бе пътувал за Дарингам Хол с кола под наем, а на сутринта се бе събудил с надута глава в чуждо легло до Кейт. А случилото се между тези часове все още му беше като в мъгла — както и обяснението за многобройните хематоми и натъртвания по цялото тяло. А тъй като в момента и бездруго можеха само да чакат и той трудно би издържал да го прави в компанията на лейди Илайза и истеричната Оливия, Бен прие с голяма благодарност възможността да се поразсее и улови Кейт под ръка.

— Ами тогава да тръгваме — каза и я повлече към изхода.

23.

Значи е тук, рече си Дейвид със свито сърце, когато застана пред игралната зала в Сохо. Номерът съвпаднаше.

Уордър Стрийт 89.

Беше последният адрес от списъка му. Въпреки това се поколеба дали да влезе.

Беше уморен след кратката нощ — спа само няколко часа на паркинг в покрайнините на Лондон, след като усети, че не издържа повече — и не се чувстваше достатъчно силен, за да се изправи срещу потенциалния си баща.

Беше почти сигурен, че това е верният адрес, но тъй като залата бе затворена до единадесет, първо провери на другите две места. И на двете обаче се озова в задънена улица. Е, на едното действително откри мъж на име Дрейк Съливан, но той беше твърде стар, за да му бъде баща. Така че оставаше само този адрес.

Естествено, имаше вероятност и собственикът на веригата игрални зали и пунктове за залози да не е търсеният Дрейк Съливан. Тогава щеше да се наложи да започне отначало. Но нещо — някакво необяснимо потрепване в стомаха — му подсказваше, че тук щастието ще му се усмихне.

Дейвид огледа фасадата на сградата. Над входната врата имаше табела с обемни неоновы букви в оранжево: *Стаята на Дрейк*. Така се казваха всички филиали на веригата, но този бе посочен като адрес за контакти, тоест нещо като седалище на фирмата. Следователно най-вероятно беше да намери собственика именно тук. Така поне предполагаше Дейвид, понеже в интернет не откри почти никакви данни за него, нито снимки, да не говорим за частен адрес. На страницата на фирмата бе посочено единствено, че собственикът е Дрейк Съливан. С други думи: цялото начинание бе пътуване в неизвестността и Дейвид нямаше представа какво го очакваше.

Още веднъж вдиша и издиша дълбоко и влезе в залата. Впрочем сам не знаеше защо цялото му същество се бунтуваше срещу мисълта,

че ще завари баща си тук. Може би защото всичко бе толкова далеч от средата, в която бе израсъл. Коренно различен свят, който не би казал, че му харесваше.

Докато стоеше отвън обаче, си представяше картина, съвсем различна от това, което сега се разкри пред очите му. Е, да, навсякъде имаше автомати, бiliarдни маси и всевъзможни игрални конзоли, а примигващите им светлини и силните мелодии заглушаваха музиката, звучаща от невидими високоговорители, само че цялата обстановка нямаше нищо общо с картината на мрачна и спарена дупка, която бе нарисувал в съзнанието си. Напротив. Обзавеждането беше модерно, а благодарение на цветовото решение — последователно повторение на оранжевото от рекламния надпис в редица елементи — всичко изглеждаше свежо и дори привлекателно. Дългият бар в дъното на помещението също бе издържан в оранжево и въпреки че бе едва единадесет и четвърт, на столовете пред него и пред автоматите вече седяха многобройни посетители. Бизнесът явно процъфтяваше, така че залата навярно бе източник на солидни доходи.

Дейвид постоя миг-два нерешително, потапяйки се в атмосферата на „Стаята на Дрейк“. Замисли се как да действа и реши да пробва на бара.

Барманката, млада жена с къса коса, му се усмихна приветливо.

— Какво да бъде?

— Благодаря, не искам нищо за пиене. — Дейвид се облакът на бар плота и се запита как да формулира най-добре желанието си. — Но трябва да разговарям с управителя. Може би знаете къде да го намеря?

Въпросът очевидно озадачи барманката.

— Да няма някакъв проблем?

— Не — увери я припряно Дейвид. — Не, няма проблем. Става дума за... нещо лично.

Младата жена, изглежда, не беше сигурна как да изтълкува молбата на Дейвид, но почти моментално възвърна професионално любезната си усмивка.

— Съжалявам, доколкото зная, господин Карнели в момента е в командировка. Ако изчакате един момент, мога да попитам кога ще се върне.

И посегна към телефона зад гърба си, обаче Дейвид я възпря.

— Тъ, не, получи се недоразумение. Имах предвид мистър Съливан. Дрейк Съливан.

Барманката се поколеба и размени погледи с високия рус мъж, седнал в края на бара. Мъжът се обърна към тях, щом чу името Дрейк Съливан, и сега фиксираше Дейвид с изпитателен, едва ли не недоверчив поглед. Младата жена също бе изтрила усмивката от лицето си.

— Имате ли уговорена среща с мистър Съливан? — запита тя значително по-резервирано отпреди.

— Не. Но наистина трябва да разговарям спешно с него.

Барманката пак погледна русия мъж, който поклати леко глава. Същото направи и тя.

— Съжалявам, мистър Съливан няма да ви приеме без уговорена среща — заяви непреклонно.

— Той в сградата ли е? — поинтересува се Дейвид, озадачен от промяната в държането ѝ. Да не би да беше извършил престъпление, питайки за Дрейк Съливан?

Жената замълча за дълъг момент и отново плъзна поглед към русия мъж, който вече бе станал от стола си.

— Не мога да ви дам такава информация. Моля, обърнете се към офиса му, ако желаете да си уговорите среща с него. Номерът ще намерите тук.

Взе проспекта от плексигласовата стойка на бара и посочи телефоните за контакт и уеб адреса от обратната му страна. Дейвид вече ги знаеше.

— В понеделник сутринта може да намерите някого в офиса.

Понеделник, помисли си изнервено Дейвид. Нямаше толкова време. Искаше още сега да научи дали Дрейк Съливан е баща му.

— Вижте, няма да го забавя. Въпросът обаче е много важен. Ако е тук, не може ли все пак да го попитате дали ще има време за разговор? Моля ви!

Младата жена не каза нито дума повече, вместо това Дейвид изведнъж усети нечия ръка върху рамото си. Русият мъж го обърна към себе си. Беше още по-едър, отколкото изглеждаше седнал, същински гардероб. С тъмния си костюм, слушалката зад ухото и съответния предавател в ръката приличаше на телохранител от филм. Затова и Дейвид предположи, че е нещо като шеф на сигурността.

— Какъв е проблемът? — поинтересува се мъжът с вдъхващо страх безизразно лице. Въпреки това Дейвид издържа на погледа му.

— Нали вече казах: искам да разговарям с Дрейк Съливан.

— Той не е тук — отвърна русият великан и Дейвид веднага разбра, че лъже.

Съливан беше там, но явно се боеше от публичност и гледаше да се изолира от външния свят. Така че ако държеше да разговаря с него още днес, Дейвид трябваше да заложи всичко на една карта. Затова поизправи рамене и стрелна отсрещния с решителен поглед.

— А аз не мога да чакам до понеделник — заяви след това.

— Ако не ме пуснете при него, ще се наложи да ме изхвърлите оттук, само че тогава ще се върна с полиция и ще твърдя, че сте ме подложили на насилие. Със сигурност няма да се отрази добре на бизнеса ви, ако се появя на прага с полицейски служители. А ако и това не подейства, ще намеся и данъчните, с които семейството ми има много добри контакти, и те ще се заемат с тази зала. Може да се окаже доста досадно, дори в случай че нямате нищо за криене. Или... — спря за миг — ... ще ме пуснете незабавно при мистър Съливан и нищо няма да наруши спокойствието на всички ни.

Това за данъчните беше лъжа, обаче Дейвид си придаде максимално решителен вид. И тирадата му действително даде резултат, понеже сега лицето на блондина издаваше вътрешната му борба.

— Изчакайте тук — изрече лаконично и отиде зад бара, където изчезна зад една врата.

Изминаха няколко дълги минути и Дейвид се почувства като глупак, стоейки под любопитните погледи на посетителите и обслужващия персонал. Но ето че гардеробът най-накрая се върна.

— Елате с мен — каза и Дейвид го последва през вратата и по стълбите до втория етаж, където явно бяха офисните помещения.

Спря пред врата в самото дъно на коридора и почука.

— Карл, вкарай го при мен — извика глас отвътре.

Блондинът я отвори и побутна Дейвид през прага. Не влезе навътре с него, а затвори вратата и остана пред нея като охрана.

Дейвид обаче спря да му обръща внимание, а се вторачи в чернокосия мъж, който седеше зад широко писалище в средата на сравнително голямото помещение. Изглеждаше зает, с куп разтворени

папки пред себе си, и май не преливаше от възторг, задето го бяха обезпокоили. Въпреки това огледа Дейвид от глава до пети, а и самият Дейвид не можеше да откъсне очи от него.

Слепоочията му бяха посребрени, в лицето бяха врязани дълбоки бръчки, следи от бурен живот. Но приликата помежду им бе несъмнена и Дейвид имаше чувството, че е застанал пред по-възрастния си двойник.

— Поискали сте спешен разговор с мен, така че дайте да приключим колкото се може по-бързо — каза Съливан и посочи стола за посетители пред бюрото си. — Явно знаете кой съм. А с кого имам честта?

— Името ми е Дейвид. Дейвид Камдън.

Съливан повдигна раздражено вежди.

— И с какво мога да ви помогна, мистър Камдън?

Дейвид се поколеба, обзет от внезапна неувереност. На теория всичко му се струваше толкова лесно, но сега, когато седеше срещу Съливан, не знаеше как да започне. Как да се изрази?

Реши да избере директния подход.

— Мисля, че сте ми баща.

За момент Съливан просто се взря в него и Дейвид зачака напрегнато, виждаше, че възрастният мъж мисли интензивно. След това обаче мъжът поклати глава.

— Господи, толкова близко до ума е.

За секунда Дейвид си помисли, че става дума за приликата им, но после осъзна, че в гласа на Съливан се долавя иронична нотка.

— И какво следва? — попита Съливан с гневен блясък в очите и се облегна назад. — Историята на бедното момче, на което са забранили да се запознае с баща си? И молба за безлихвен заем като компенсация за болката и разочарованието? — Засмя се, обаче смехът му прозвуча горчиво. — Уви, налага се да ви разочаровам и да ви препратя към адвокатите си. А сега моля да ме извините, както виждате, имам работа.

— Вие сте моят баща — настоя Дейвид, стреснат от грубостта, с която го отблъснаха, и бързо продължи, за да обоснове твърдението си. — Преди двадесет години сте имали мимолетна връзка с майка ми Оливия. Оливия Брунсуик. После тя се е омъжила за баща ми, но вече е била бременна. От вас.

Изржението на Съливан не се промени, остана неумолимо.

— И само защото незнайно как ви е хрумнало, че приличате малко на мен, сте решили, че можете да нахълтате тук и да упорствате, че съм баща ви? Да не си въобразявате, че ще се вържа на приказките ви?

— Това е истина — настоя Дейвид. — И вие го знаете.

Съливан изсумтя.

— Единственото, което знам, е, че в момента си губя времето. Карл, покажи на младежа къде е изходът.

Високият блондин веднага пристъпи до стола за посетители и сложи ръка на рамото на Дейвид, но той стана доброволно.

— Не искам пари — каза. — Исках само да разбера що за човек сте. Исках да се запозная с вас.

В гърлото му заседна топка. Преглътна, преди да продължи, понеже му се пригади от разочарование.

— Но мисля, че за мен въпросът е приключен.

Какво търсеше тук? Този мъж му беше чужд, макар че си приличаха. Нямаше какво да си кажат и нямаха абсолютно нищо общо — а ако все пак имаха, Дейвид вече не държеше да научи какво е то.

Отърси ръката на Карл от рамото си и тръгна към вратата, тъй като внезапно изпита непреодолимо желание да се махне оттук. Без да се обърне, напусна кабинета.

Русият великан го сподир и не се отдели от него, докато не стигна до изхода, изчака го да излезе на улицата. Сетне затвори демонстративно вратата зад гърба на Дейвид, след като му хвърли още един предупредителен поглед. С него вероятно целеше да му каже повече да не се мярка тук.

Дейвид се обърна и тръгна, но след три крачки спря, защото нямаше никаква идея накъде да поеме. Планът му бе да открие Дрейк Съливан и той го изпълни. Ето че сега познаваше мъжа, който го беше създал. За жалост това не му помогна, а само засили още повече кошмара, в който живееше.

Запита се какво бе очаквал. Със сигурност не и родният му баща да се хвърли на врата му от радост. Дори бе приел, че ще се почувстват чужди един на друг. Че ще трябва време, докато евентуално създадат някаква връзка помежду си. Както личеше обаче, Дрейк Съливан нямаше никакво желание да му даде това време.

А даже да бе проявил готовност поне да отговори на някои въпроси на Дейвид — това с нищо не би променило нещата. Беше наивно от негова страна да вярва, че може да започне живота си отначало. Не Дрейк Съливан, а Ралф беше негов баща. И винаги щеше да остане такъв.

Неволно се подпря на стената, когато се сети как се бяха сдърпали при последната им среща. След всички обиди, които му наговори, Ралф сто на сто щеше да се откаже от него.

Дейвид затвори очи и се предаде на изпълнелото го отчаяние, защото просто не можеше да се пребори с него. В съзнанието му изплува образът на Анна и той усети как сърцето му се сви от копнеж. Толкова силно искаше тя да бъде тук сега, че дори му се причу гласът ѝ, който го викаше. Но не погледна натам, понеже нямаше сили да се сблъска с реалността: с това, че е сам.

— Дейвид!

Той отвори широко очи и се отдели от стената, щом осъзна, че гласът не му се причува, а Анна наистина го вика. Само че откъде...?

Ето я на отсрещния тротоар. Неспособен да асимилира видяното, Дейвид се взираше в нея като в привидение, докато тя усмихнато пресече улицата. И застана пред него.

— Ох, слава Богу! — възкликна Анна и се метна на врата му.

24.

За миг Дейвид се почувства твърде слаб, за да се откъсне от Анна, затова просто я притисна към себе си и зарови лице в косата ѝ. Ала после жестоката реалност се стовари отново върху него и той я пусна, отдалечи я леко от себе си.

— Какво правиш тук? — попита, а от отчаянието гласът му прозвуча прекалено строго и сърдито.

Това явно не беше поздравът, който Анна бе очаквала. Усмивката ѝ угасна, между веждите ѝ се появи бръчицата, която винаги издаваше, че е объркана или ядосана.

— Е, ти как мислиш, кретен такъв! — И лекичко го удари с юмруци в гърдите. — Тебе търся.

— Но... — Всичко бе лишено от логика. Отделно от това, че не бе изпълнила молбата му от бележката, оставаше въпросът... — Откъде разбра къде съм?

Тя сви рамене.

— Прочетох бележките за Дрейк Съливан. Един от адресите беше ограден с кръгче, затова си помислих, че евентуално ще го потърсиш там. Така че пристигнах с колата.

Разбира се, тефтерът, помисли си Дейвид, не знаейки дали да се зарадва, или разсърди на комбинативния ѝ ум. Но може би просто го познаваше твърде добре. Чак сега обаче си даде сметка за последното ѝ изречение.

— Пристигна с колата ли? — попита и се озърна стреснато, понеже изведнъж се уплаши да не види още някого от семейството си. — С кого?

— С никого — отвърна Анна. — Дойдох сама. С джипа.

Дейвид съвсем се шашна.

— Ама...

— Да, знай, че не биваше да го правя — изпревари го тя. — Пък и аз самата бързо си дадох сметка, че наистина постъпих лекомислено. По шосето нямаше проблеми, обаче в Лондон... — И извъртя очи. —

Доста по-различно е от полските пътища в Дарингам Хол. Толкова се бях съсредоточила в това да не допусна грешка, заради която да ме спрат, че не чух указанията на джипиеса. Обърках пътя още на магистралата и хванах погрешната отбивка и в един момент се озовах в някакво предградие на Лондон, и пътят ми се стори безкраен. — Думите извираха от устата ѝ като гейзер. — Още едно кръгово, и още едно, после тези широки улици, по които не можеш да смениш лентата, защото винаги някой кара до теб, а и големите площади, и пак завой надясно, и изведнъж наляво... пълен кошмар. Направо не знаех колко време обикалях из улиците. Цяла вечност. И по някое време останах съвсем без сили, а колата без бензин. Индикаторът за горивото взе да мига и аз толкова се изплаших, че спрях на първия паркинг. За щастие пред някакъв супермаркет. Оттам с питане стигнах до най-близката автобусна спирка и... ами ето ме тук.

Бузите ѝ бяха поруменели, както винаги когато разказваше оживено нещо, и Дейвид не можеше да ѝ се нагледа.

— Само че тази улица е ужасно дълга, пък и не бях запомнила номера, така че тръгнах на късмет и я извървах цялата. Напълно се отчаях и бях готова да се откажа, когато забелязах, че отсрещната игрална зала се казва „Стаята на Дрейк“. Тъкмо се чудех дали Дрейк Съливан има нещо общо с името, когато ти най-неочаквано излезе през вратата.

И отново се усмихна, дори по-лъчезарно, понеже споменатият факт очевидно я правеше щастлива, а Дейвид усети, че сърцето му се сви.

— Защо дойде? Нали ти писах да не ме търсите.

Анна пак стана сериозна.

— Аз пък ти казах, че няма да допусна да си тръгнеш сам. Ако искаш да се махнеш, идвам с теб.

Дейвид не беше забравил думите ѝ. Дори помнеше кога точно ги каза — преди време, когато в параклиса „Вси светни“ чакаха помощ след злополучното ѝ падане от коня. Същата вечер бе научил, че не е Камдън, и това бе разтърсило целия му свят. Беше загубил ума и дума — и благодарен, задето Анна беше с него и му вдъхна кураж. Тогава все още вярваше, че всичко ще се оправи, все някак. Но вече бе по-наясно с нещата.

— Анна, не разбираш. Това с нас двамата... Просто не става.

Видя как Анна преглътна и гръклянт ѝ се повдигна и спусна.

— Значи си решил да си тръгнеш заради мен? — попита полугласно.

Дейвид потъна в сините ѝ очи, ала в крайна сметка си наложи да се извърне, за да не прояви слабост и да разкрие чувствата си. В момента, в който го изрече, вече не можеше да вземе думите си обратно, а ако се заблуждаваше и тя изпитваше към него само приятелски чувства, щеше да я стресне с признанието си. И в добавка да я загуби.

А дали нямаше да я загуби тъй или иначе? Беше се опитал, но не можеше да продължава — все едно нищо не се е случило. Ето защо беше най-добре Анна да си тръгне и известно време да не се виждат.

С каменно лице Дейвид отново се обърна към нея и издържа погледа ѝ, в който все още се четеше въпросът, на който той не можеше да отговори.

— Трябва да се прибереш, Анна. Джеймс и Клер сигурно умират от притеснение.

— Не ме интересува — заяви тя с до болка познатите му решителни искрици в очите. Наумеше ли си нещо, ставаше голям инат. Значи за да я убеди, трябваше да предприеме драстични мерки.

Дейвид вдиша и издиша дълбоко.

— Анна, аз ще се оправя, ясно ли е? Нямам нужда от теб — произнесе с най-непреклонния и отблъскващ тон, на който бе способен. — Така че иди си вкъщи и ме остави на мира.

Беше му невероятно трудно да я погледне така, че поне нещо от думите му да ѝ се стори достоверно, и макар да не беше кой знае колко убедителен, тя явно му повярва, защото наведе обидено глава. А когато след миг-два пак я вдигна, в очите ѝ проблеснаха сълзи.

Дейвид сви ръце в юмруци, за да се подготви за онова, което сто на сто щеше да последва. Тя щеше да се обърне и да го остави сам. Поне се надяваше на това, понеже не беше сигурен още колко може да издържи.

Обаче Анна не си тръгна, а пристъпи към него, сграбчи го за разкопчаното кожено яке и не го пусна.

— Не мога — отвърна тихо и впери очи в гърдите му. А после каза още нещо, вече шепнешком. — Обичам те, Дейвид.

Сърцето на Дейвид заби лудо, защото не беше сигурен дали е имала предвид онова, което се надяваше да чуе. Дори не беше сигурен дали наистина го каза, затова улови брадичката ѝ, погледна я в очите и прочете в тях същата несигурност. И същия копнеж. Погледът ѝ срещна неговия, отприщи в душата му емоция, която окончателно срути преградите, които сам бе издигнал.

Господи, и той я обичаше, толкова много, че нещо стягаше гърдите му, още щом я погледнеше. Жадуваше да я привлече към себе си и да я целуне, и никога повече да не я пусне, ала не посмя. Тя заслужаваше по-добър партньор, затова Дейвид поклати глава.

— Моля те, Анна, прояви разум. Ние... не можем да бъдем заедно.

— Защо? — попита тя и пъкна ръце под якето му, прегърна го през кръста. — Не сме роднини.

Ръцете му нерешително се склчиха на гърба ѝ.

— Само че хората няма да го приемат. Ще злословят. А Джеймс и Клер...

Анна го прекъсна, като сложи пръст на устата му.

— Ще свикнат, Дейвид. Пък ако не го направят, ще се преместим да живеем другаде.

Не беше толкова просто, и тя сто на сто го знаеше. Въпреки това очите ѝ сияеха толкова уверено, че го завладя непреодолимо желание да я целуне. Само за момент. Само веднъж.

Ала когато се наведе към нея и устните му докоснаха нейните, нещо в него сякаш пак зае мястото, което му се полагаше. Сякаш нещо в живота му най-накрая отново се подреди и Дейвид внезапно осъзна, че никога няма да срещне човек като Анна. Тя означаваше всичко за него и той щеше да прави всичко за нея. Винаги.

Едва след дълъг миг откъсна устни от нейните и долепи чело до нейното, усмихна се, защото просто не можеше да проумее щастieto си. Би могъл часове наред да стои така с нея, да се загуби в усмивката ѝ.

— Впрочем намери ли го?

— Кого? — попита разсеяно Дейвид и приглади дълъг кичур коса зад ухото ѝ.

— Ами баща ти! — каза тя и стана сериозна, когато усмивката му замря и погледът му се насочи към рекламата над игралната зала.

— Значи е както си помислих. Той е Дрейк от „Стаята на Дрейк“, нали?

Дейвид кимна.

— Залата е негова. И още няколко други. Цяла верига от игрални зали.

— Леле! — възкликна Анна, надникна през стъклената фасада и хвърли поглед вътре. — И си напълно сигурен, че е баща ти?

Дейвид сви рамене.

— Колкото мога да бъда без ДНК тест. Много си приличаме.

— И какъв е той?

Въпросът ѝ угаси част от еуфорията му.

— Подозрителен. И незаинтересован. Изгони ме.

Анна го погледна смаяно, но оптимизмът ѝ надделя.

— Ти просто си го хвърлил в тъча. Положително има нужда от малко време да свикне с мисълта.

Дейвид виждаше нещата другояче.

— Не вярвам да промени мнението си. Пък и защо ли? Аз съм му чужд и той ми е чужд. Нищо не ни свързва.

Съзнанието за реалността все още му причиняваше болка — и го връщаше до положението, в което се намираше, преди да зърне Анна на отсрещния тротоар. Все още не знаеше как да постъпи. Само че сега поне можеше да обмисли всичко заедно с нея.

Преди това обаче трябваше да се свърши нещо важно.

— Трябва да кажеш на Джеймс и Анна къде си — каза Дейвид и настоя на своето, когато тя тръсна глава. — Анна, двамата положително са съсипани от тревога. Кажи им поне, че си с мен и си добре.

Рано или късно тя трябваше да се върне в Дарингам Хол, друг вариант нямаше, затова беше по-добре да не настройва родителите си срещу себе си. Анна явно също си даде сметка за това, понеже извади мобилния телефон от джоба си и го включи.

— Мистър Камдън? — прозвуча внезапно нисък глас зад него, а когато се обърна, Дейвид видя, че русият великан Карл е застанал на входа и държи стъклената врата отворена. — Мистър Съливан желае да разговаря с вас.

Изненадан, Дейвид се втренчи в него, сетне в Анна, която възкликна ужасена, вдигайки очи от телефона си.

— Трябва да се върнем — каза. — Ралф е колабирал и е в болница. Татко пише, че е зле.

— Мистър Камдън? — Охранителят на Дрейк Съливан пробва отново.

Дейвид се поколеба, но само за секунда.

— Кажете на мистър Съливан, че съжалявам, но не мога. — И преглътна. — Трябва да се върна спешно у дома.

25.

— Вчера най-после успяхме да ги спипаме на местопрестъплението, тъкмо се канеха да опразнят къща в Хънстентън. — Бил Адлър се облегна с доволна усмивка назад в креслото зад бюрото си. — Направо нямам думи колко ни олекна — заяви след това. — Залавянето на бандата ни взе здравето.

Бен, седнал заедно с Кейт от другата страна на бюрото, наблюдаваше набития полицейски служител с оредяваща коса и ясно изразени наченки на корем с антипатия, която просто не можеше да сдържа. Преди време вуйчото на Кейт ръководеше издирването, свързано с установяване на самоличността му, и полицията не постигна кой знае какъв резултат. Поради каква причина — това Бен не можеше да прецени, но Бил Адлър поне външно не създаваше впечатление на радващ се на успехи следовател. Беше доста муден във всичките си действия, а това за пореден път изнерви Бен.

— Искали сте да ми покажете нещо? — прекъсна го той и не тушира нотката на нетърпение в гласа си.

В края на краищата не беше дошъл да слуша хвалбите за свършената работа на полицейското управление.

— Да, разбира се.

Бил Адлър отново стана сериозен и се изправи, даде знак на Бен и Кейт да го последват. Заведе ги в помещение в края на коридора, вероятно използвано за разпити, и ги помоли да почакаят там. Малко след това се върна с елегантна пътна чанта от черна кожа и прозрачен найлонов плик с документи и ги сложи на масата.

— Ваша ли е чантата, мистър Стърлинг?

Бен кимна.

— Да, беше у мен, когато пристигнах в Англия. — Сам се учуди, че видът ѝ го развълнува толкова силно. — Ще позволите ли? — попита после, а след като Бил кимна, отвори ципа.

Някой бе преровил съдържанието на чантата, защото ризите и останалите дрехи бяха в пълен безпорядък.

— Не сме ние, така я намерихме — поясни полицаят и извади няколко смачкани листа от плика. — Тези документи също бяха сред вещите. Освен тях и паспортът, и портфейлът ви. Затова допуснахме, че сте собственикът на чантата.

Връчи всичко на Бен и сви извинително рамене, подавайки му портфейла.

— Липсват пари в брой и кредитни карти.

Бен така и предполагаше, е, щеше да прежали парите. В края на краищата изобщо не бе очаквал да види пак вещите си.

— А старият ми мобилен телефон?

Бил поклати глава.

— Нямаше го в чантата.

Бен кимна. И това не бе кой знае каква изненада.

— Може ли да си взема вещите?

— Не, съжалявам. В криминологичната лаборатория вече снеха отпечатъци, но те все още са доказателствен материал. Просто искахме да се уверим, че чантата наистина е ваша. Ще ги получите веднага щом прокурорът разреши, мисля, че ще стане скоро. — Бил Адлър се прокашля. — Всъщност как стои въпросът със спомените ви относно инцидента? Сещате ли се как са ви били отнети вещите и колата под наем?

Бен не отговори веднага, а впи очи в чантата и се помъчи да се съсредоточи. Тя беше на задната седалка на ягуара. На тръгване я хвърли небрежно там. Отначало времето беше хубаво, но малко преди да пристигне, небето се заоблачи и се изви буря. Дъжд, плющящ по предното стъкло, мълнии и гръмотевици над него. Разклонението, на което трябваше да реши коя посока да избере, защото навигационната система беше излязла от строя. А после...

Уплашено вдигна глава, понеже мозъкът му неочаквано деблокира нов образ.

— Там имаше жълта кола.

Информацията явно развълнува вуйчото на Кейт.

— Това съвпада. Какво още си спомняте?

Бен се напрегна, но бариерата в главата му не го допусна по-навътре.

— Само това. За жълта кола. Беше на шосето. Нищо повече — добави разочаровано. Тогава обаче си даде сметка за думите на

полицая. — Какво съвпада?

— Ами главатарката на бандата кара жълт ем джи 3.

— Жена ли?

Досега Бен не бе проявил интерес към детайлите за кражбата, но сега наостри слух.

— Не само една — потвърди полицаят. — Общо четири и всичките съвсем млади, нямат и двадесет години.

— Само че Бен най-вероятно е бил пребит — вметна Кейт, която досега само слушаше. — Няма начин да са били тези момичета.

Бен беше на същото мнение, но вуйчо й само повдигна рамене.

— Нямаше да го кажеш, ако присъстваше на разпита. Едва успяхме да ги озаптим, толкова ожесточено се съпротивляваха. — След тези думи въздъхна. — Отдавна наблюдаваме драстично увеличаване на склонността към насилие у млади жени. Но не съм срещал подобен случай в дългогодишната си практика. При всеки от обирите опустошаваха напълно къщите и направо не ми се мисли какво би станало, ако някой от собствениците се беше оказал в дома си по време на престъплението. Така че ако мистър Стърлинг е имал нещастieto да се сблъска на шосето с четирите, напълно възможно е да са го нападнали.

Мисълта, че е бил пребит от момичета, все още се струваше абсурдна на Бен. И все пак държеше най-сетне да научи какво се е случило тогава — независимо дали историята щеше да му хареса.

— Ще ми позволите ли да ги видя? — помоли и когато Бил се намръщи, добави: — Може да се сетя за нещо.

Полицаят очевидно прие този довод, тъй като кимна одобрително.

— Самоличността им вече е установена, така че мога да ви покажа снимките. В края на краищата нали сте потенциален свидетел. Момент!

Бил Адлър излезе от помещението и остави Кейт и Бен сами.

— Дали ще ги познаеш? — попита Кейт, приближи се до масата и огледа любопитно вещите на Бен.

— Нямам представа — отвърна той. — Но едва преди малко се сетих за жълтата кола. Не е изключено да си припомня и друго.

Допреди минути изобщо не си даваше сметка колко страда от бялото петно в мозъка си. Сякаш му липсваше решаващото парче от

пъзела, за да сглоби картината. Случилото се във въпросната вечер бе преобърнало целия му живот, затова искаше да разбере как се е стигнало дотам.

Кейт беше взела един от смачканите листове, които вуйчо ѝ бе оставил на масата, и когато се вгледа по-внимателно, Бен видя, че е копие от брачното свидетелство на Ралф и майка му. Кейт остави листа и посегна да вземе и другите документи, но се поколеба.

— Може ли да им хвърля едно око?

Бен кимна. Наблюдаваше я как разглежда сведенията за Камдънови, които бе събрал преди и по време на пътуването.

— Добре си се подготвил — констатира Кейт, щом приключи, а той се запита дали е удивена, или шокирана от видяното.

— Ръководех се от мисълта, че съм длъжен да се подготвя — отвърна Бен и сви рамене.

Неизменно се ръководеше от тази мисъл, тя беше принцип, който прилагаше успешно от години. Обичаше да печели надмощие при преговори и знаеше, че за целта човек се нуждае от информация. Когато си наясно кой е пред теб, той не може да те заблуди толкова лесно. Само че именно това му липсваше, когато се срещна за пръв път със семейство Камдън. И с Кейт...

Бил Адлър се върна с няколко фотографии голям формат.

— Всъщност не бива да го правя — каза. — По правило показваме на свидетелите много снимки на хора със сходни лица, за да видим дали ще познаят извършителя. В случая обаче ситуацията е малко по-различна.

Бил разчисти масата и сложи върху нея четирите снимки — портрети на различни жени на един и същ фон. Само едната обаче привлече вниманието на Бен. Беше с чорлава изрусена коса и за разлика от другите три на лицето ѝ не бе изписана уплаха. Не, тя даже се усмихваше, и то някак... подигравателно. Точно това събуди нещо в паметта на Бен. Усмивката му се стори позната, само дето не можеше да я свърже с конкретен спомен. Или чисто и просто си въобразяваше, надявайки се да открие най-накрая отговори?

Разочаровано сви рамене.

— Не — рече. — Нищо. Не мога да си спомня. Разпитахте ли ги вече за въпросната вечер?

Бил Адлър кимна.

— Разпитът се води в момента, но досега не са казали нито дума. Кражбите, естествено, можем да докажем и без признанията им, за другото обаче ще се затрудним, ако не дадат показания. И сега-засега нещата изглеждат точно така, понеже по-младите явно се страхуват от тази тук, Гейл Фостър. — Той потупа снимката на изрусената. — По-скоро са класически пример за съучастници, но тя излъчва огромно самочувствие, смята, че далеч ни превъзхожда. Пет пари не дава, че сме я спипали на местопрестъплението, и през цялото време ни се смее в лицето. Тотално себенадценяване. Вероятно е на амфетамини, което би обяснило и необичайната агресия по време на обирите.

Дрога, помисли си Бен, и в дебрите на съзнанието му сякаш светна предупредителна лампичка. Но може би просто си спомняше за своето юношество. Общо взето, имаше късмет, но няколко пъти беше на косъм да се подхлъзне подобно на четирите момичета. Беше още по-малък, ненавършил шестнадесет, и затова се отърва с наказания за непълнолетни. Малко оставаше и понякога сам се чудеше как бе успял да се измъкне от порока. Беше благодарен на съдбата и нито веднъж не погледна назад. Което обаче не означаваше, че бе забравил какво е да се чувстваш изгубен и да дириш убежище във всичко, обещаващо опора и одобрение. Или какво е да си гневен на свят, в който, изглежда, няма място за теб.

— А ако не проговорят? — попита Бен. — Има ли шанс да се разбере какво е станало през нощта?

Бил Адлър сви рамене.

— Боя се, че няма. Остава ни само да се надяваме, че ще си признаят. От друга страна... — Той се поколеба, но после тръсна глава и явно се замисли за нещо. — Дори да са научили, че сте претърпели амнезия, момичетата няма откъде да знаят дали междувременно не сте си спомнили подробности за инцидента — додаде тихо, по-скоро на себе си, отколкото на Бен. — Така че ако приемем...

— Какво? — запита Бен, но Бил махна с ръка в знак на отказ.

— Нищо. Мисля, че е време да приключим тук. Кейт, би ли отишла с мистър Стърлинг в кабинета ми? Изчакайте ме там, нали знаеш къде е. Ей сега ще дойда.

Бен би намерил безпроблемно пътя и сам, но последва Кейт до помещението, в което бяха преди малко. Не се наложи да чакат много, защото Бил Адлър се върна след броени минути.

— Окей... Е, благодаря за помощта — изрече напрегнато и изведнъж сякаш се разбърза да ги отпрати час по-скоро. Когато двамата вече застанаха на прага, все пак задържа Бен, подаде му ръка и го потупа по рамото с пресилена любезност. — Пак ще ви се обадим.

Бен погледна озадачено Кейт, която явно също недоумяваше какво е прихванало вуйчо й. В следващия миг обаче от друга врата излезе изрусената от снимката, съпроводена от млад полицай, и Бен внезапно предусети целта на Бил Адлър. За очна ставка навярно се изискваше да се мине по каналния ред, докато една случайна среща в коридора можеше да завари жената доста по-неподготвена. Направо гениален ход, който Бен изобщо не бе очаквал от мудния полицай. Може би все пак трябваше да преосмисли оценката си за него.

Младата жена беше с белезници и изглеждаше ядосана, грубо отблъсна полицая, който понечи да я улови за лакътя. Сетне погледът ѝ падна върху Бен и тя застина.

Бен напрегнато зачака дали тактиката на Бил Адлър ще сработи. За момент се усъмни, понеже жената се вторачи в него с безизразно лице. След това обаче очевидно го позна, защото в очите ѝ проблесна омраза.

— Какво си им разказал бе, чекиджия такъв? — изригна жената. — Знаех си, че трябваше да те пречукаме на място, вместо само да ти ударим един пердах!

— Райън, моля ви, върнете мис Фостър в стаята за разпити — каза Бил Адлър на младичкия полицай. После се обърна към Бен с доволна усмивка. — Мисля, че си заслужава да поостанете още малко, ако желаете да чуете някои отговори.

26.

С топка в стомаха Дейвид влезе заедно с Анна в чакалнята на интензивното отделение, където вече ги очакваха останалите. Стисна ръката на Анна, а когато погледите им се срещнаха, видя, че и тя е не по-малко напрегната от него.

Бяха взели колата на Дейвид — за транспортирането на джипа можеха да се погрижат и по-късно — и пристигнаха направо в болницата. Естествено, другите знаеха, че идват. Анна съобщи на Джеймс по телефона и той действително реагира най-вече с облекчение. Не й прочете конско заради тайното пътешествие, а само настоя да дойдат колкото се може по-бързо, което Дейвид изтълкува като знак, че Ралф действително е зле.

— Дейвид! Анна! О, слава Богу! Ето ви най-сетне!

Клер ги беше видяла и скочи от мястото си. Развълнувано ги пресрещна и прегърна Анна, притисна я в обятията си.

— Извинявай, мамо — промълви Анна със задавен от сълзи глас. — Не исках да ви плаша.

Клер поклати глава.

— Няма нищо, миличка. Важното е, че си тук!

Обърна се към Дейвид, прегърна и него.

— Както и ти — каза и го потупа ласкаво по бузата, от което той преглътна с усилие.

Изведнъж подозрението, че леля му е променила чувствата си към него, му се стори глупаво. И тя не коментира факта, че с Анна бяха влезли ръка за ръка, което му вдъхна надежда, че всичко може би ще се окаже не толкова сложно, както си го представяше по време на пътуването насам.

След това обаче предположи, че Клер се държи така и защото в момента цялото ѝ внимание е насочено към нещо съвсем различно.

— Мисля, че трябва веднага да влезеш там — каза тя и посочи двукрилата летяща врата, зад която бе интензивното отделение. — Оливия и Илайза са при Ралф, но той през цялото време пита за теб.

Настойчивият ѝ тон уплаши Дейвид.

— Да не би състоянието му пак да се е влошило? — попита я и усети спазми в стомаха си. — Джеймс ни каза, че вече се подобрявал.

— Лекарствата действат, това е вярно — потвърди тя. — Въпреки това обаче смятат да го оперират утре. Лекарят беше тук и ни обясни всичко, изглежда, ще извършат аблация на определено място в сърцето му, за да го вкарат отново в ритъм.

— Добре, щом ще му помогне — каза Дейвид, обаче лицето на Клер не се проясни.

— Просто иди при него. Чака те — рече тя и го погали по рамото.

Анна също му кимна окуражително и остана с Клер, докато той мина през вратата и влезе в интензивното отделение.

— Дейвид!

Оливия се хвърли на врата му, когато той, екипиран с престилка, влезе в болничната стая на Ралф. Беше плакала, а лейди Илайза, която седеше до леглото на Ралф, но сега стана, също изглеждаше съкрушена. За разлика от тях Ралф му се усмихна и Дейвид се помъчи да отговори с усмивка. Гледката на многобройните монитори и кабели и на тръбичките за кислород в ноздрите на Ралф поддържаха толкова силно на психиката му, че май не успя.

— Оставете ни за малко сами — помоли Ралф двете жени.

Лейди Илайза изпълни желанието на сина си без следа от възражение. За разлика от нея Оливия се подвоуми за миг-два и си тръгна чак когато свежърва ѝ я улови за лакътя и я дръпна от ръба на леглото. На излизане от стаята пак се разплака. После вратата хлопна и в стаята настъпи тишина. Чуваха се само тихото писукане на мониторите и тежкото дишане на Ралф.

Дейвид седна на току-що освободения от лейди Илайза стол и се запита какво да каже. Ралф обаче го изпревари.

— Радвам се, че се върна — каза все така усмихнат, от което буцата в гърлото на Дейвид набъбна още повече.

— Изобщо не биваше да тръгвам — отвърна той, смазан от разкаяние. — И не биваше да ти крещя така. Извини ме. Не го мислех наистина. Ако знаех, че си толкова болен...

Ралф направи жест на несъгласие.

— Нямахте как да знаеш. А и не е нужно да се извиняваш. Тъй като беше прав: трябваше да ти отделям повече време. — И поклати тъжно глава. — Но точно там е проблемът. То, времето, ми бяга.

Дейвид смръщи чело, понеже не разбра смисъла на последните думи. Ала преди да попита, Ралф продължи.

— Болен съм, Дейвид.

— Да, зная — отвърна той. — Клер ми каза, че лекарите ще те вдигнат на крака с операция.

Ралф изпусна въздуха от гърдите си.

— Нарушенията на сърдечния ритъм може би. Но нямам предвид тях. — Поколеба се за миг. — Зная го отскоро и преди да ви кажа, исках да чуя второ мнение, за да съм сигурен. Специалистът в Кеймбридж, при когото бях преди няколко дни, обаче потвърди диагнозата.

Дейвид изтръпна при мисълта за сериозните лица на Клер и лейди Илайза. И за сълзите на Оливия.

— Каква диагноза?

— Рак на панкреаса — отвърна Ралф тихо и едва ли не предпазливо, сякаш беше фраза, с която сам не беше свикнал.

В първия момент Дейвид само се вторачи в него.

— Окей — каза и цялото му същество се възпротиви срещу кроткото примирение, прочетено в очите на Ралф, категорично отказа да формулира като мисъл онова, което явно означаваше то. — В такъв случай лекарите ще трябва да се погрижат и за рака, щом тъй и тъй си тук. Нали и той се лекува.

Ралф сви рамене.

— Лекува се, но при мен го откриха твърде късно. Казват, че ако имам малко късмет, ми остават няколко месеца!

— Не! — Дейвид усети как примката около гърлото му се стегна. — Тогава чисто и просто ще попитаме друг лекар. Може да се подложиш на химио или лъчетерапия, положително има варианти.

Ралф поклати глава.

— Това нищо няма да промени. Могат единствено да облекчат болките, това е всичко.

Сви рамене и Дейвид внезапно осъзна защо Ралф преди дни каза, че вече няма значение. Защо тъй често беше толкова отпаднал. Толкова

вгълбен в себе си и толкова зает. Искал е да сложи всичко в ред, помисли си, преди болестта да му попречи. Преди да...

— Тате... — Очите на Дейвид се напълниха със сълзи и той поклати глава. — Не!

— Дейвид, чуй ме — продума Ралф и посегна към ръката на Дейвид, стисна я здраво. — Отдавна трябваше да ти кажа. — Пое си дъх и го изпусна с въздишка. — В живота си съм допускал много грешки. Но бракът с майка ти не е сред тях. Винаги съм я обичал, въпреки че очевидно не успях да я направя щастлива. И нито за секунда не съм й се разсърдил, че ме дари с теб. — Усмихна се уморено, говоренето очевидно го изтощаваше. — Никога няма да забравя момента, когато за пръв път те взех на ръце. Беше толкова идеално момченце и ме изпълваше с неимоверна гордост. Дейвид, обичам те от мига, в който поех първата си глътка въздух. Не съм искал син, различен от теб, и ако съм донякъде разочарован, то е само защото ни остава малко време.

Дишането му отново се затрудни.

Дейвид преглътна сълзите, които вече не бе в състояние да сдържи.

— Тате, заедно ще се справим. Сигурно има някакъв начин, някаква възможност да те лекуват. Не се предавай толкова лесно. — И изтри следите от сълзи по бузата си. — Имам нужда от теб, тате.

Ралф се усмихна, този път по-щастливо, но и по-изморено.

— Все още съм тук — каза и още веднъж стисна ръката на Дейвид, преди да я пусне.

След това положи глава на възглавницата, за миг затвори очи и пак ги отвори с видимо усилие.

— Толкова съм изморен, трябва да дремна — каза. — Ще поостанеш ли?

Дейвид кимна, понеже нямаше намерение да си тръгва. Щеше да го направи едва когато някой го увереше, че казаното от Ралф е безсмислица. Че не е смъртно болен. Това със сигурност беше грешка. Недоразумение.

Загледа се в спящия Ралф, плъзна очи по профила му, по линиите, вдълбани в лицето, което му беше толкова близко.

Като че ли едва сега, когато се страхуваше да не го загуби, си даде реална сметка какво означава за него баща му. И че действително

няма значение дали го е създал или не. Беше с него през всичките години. Беше му чел приказки за лека нощ и търпеливо му бе помагал да се качва на детското колело — докато не се научи да се качва сам. Беше го съпроводил в първия учебен ден, присъства и на последния, преливащ от гордост бе седял с Оливия сред публиката, когато Дейвид получи диплома за завършване на училище. Беше го утешавал, когато беше тъжен, беше се смял с него, беше се карал с него, беше го поставял на мястото му и го беше окуражавал, когато се съмняваше в способностите си. Може и да не беше идеален, обаче бе единственият човек, когото щеше да нарича „татко“.

Внимателно, за да не го събуди, Дейвид отново улови ръката му, стисна я и се заслуша в монотонното писукане на мониторите. Не беше приятен звуков фон, но щеше да свикне с него. Ако наистина му оставаше толкова малко време с баща му, отсега нататък нямаше да загуби и секунда.

27.

— Но те са тийнейджърки! — Бен отвори със замах вратата на полицейското управление и едва в последния момент се сети, че Кейт върви зад него. Задържа вратата, за да излезе, но очевидно все още не можеше да проумее казаното от вуйчо й. — Позволил съм да ме пребият няколко момиченца?

— Били са четири на брой, Бен. Или може би пет — рече Кейт, понеже Гейл Фостър беше дала противоречиви показания. — А и нали чу думите на вуйчо Бил, явно са били дрогирани и поради това крайно агресивни. Просто са те хванали неподготвен, защото не си очаквал подобна атака.

— Въпреки това!

Бен спря и хвърли укорителен поглед на голямата тухлена сграда с колони на входа, в която се помещаваше полицейското управление на Кингс Лайън — все едно служителите му бяха виновни за случилото се с него през въпросната вечер. Следващите му думи обаче показаха, че негодува най-вече срещу своята роля в цялата история.

— Трябваше да се досетя — изрече съкрушено. — Трябваше да преценя правилно ситуацията.

— Не си можел — възрази Кейт. — Не си имал никакъв шанс.

Тя си припомни какво сподели Бил за показанията на Гейл Фостър. След като най-накрая проговорила, младата жена направила подробни самопризнания и дори се похвалила колко лесно са обезвредили и ограбили Бен. Станало по щастлива случайност, момичетата не го били планирали. Бен се появил изневиделица с ягуара си зад тяхната кола и нарушил спокойствието им. Затова слезли и му се нахвърлили без предупреждение. Накрая духнали с неговата кола и вещите му и го оставили да лежи ранен.

Кейт с ужас се сети за хематомите, който същата нощ откри по тялото на Бен. В това състояние сигурно му е било адски трудно да се влачи през гората в търсене на помощ, рече си и в съзнанието й веднага лумнаха старите угризения.

— Аз обаче трябваше да бъда по-предвидлива. Когато се приближи към къщата на Аманда, трябваше да вадя, че си ранен. Трябваше да те заговоря и да попитам какво искаш, вместо да те поваля на земята. Тогава всичко...

И замлъкна, понеже видя как изражението му се промени.

— Тогава всичко щеше да се развие другояче — завърши изречението Бен и повдигна ъгълчето на устата си. Само че усмивката му не изглеждаше весела, а гласът му прозвуча по-скоро горчиво.

Досега нито веднъж не я беше упрекнул, че е загубил паметта си единствено по нейна вина. А и сега тя не откри упрек в погледа му. Ядосваше се на себе си, не на нея. След като вече знаеше фактите, вади се, бе още по-убеден, че все някак е можел да предотврати случилото се.

Кейт довърши наум мисълта, която току-що я стресна и очеводно не даваше мира и на Бен. Какво би станало, ако беше действал различно? Ако в ситуацията с момичетата наистина бе проявил по-голяма предпазливост? Или ако се беше довякъл до друга, а не до къщата на Аманда? По всяка вероятност тогава би пристигнал още същата вечер в Дарингам Хол и там би пуснал в действие плана си за отмъщение. Нямаше да опознае Камдънови, поне не както ги познаваше сега. И нямаше да се сближи толкова с нея.

И сега навярно дори нямаше да е тук, а отдавна щеше да се е върнал в Ню Йорк.

Внезапно изтръпна от страх, че той иска именно това. Така копнееше да го улови за ръка, както одева в болницата, ала не посмя. Сега изглеждаше тъй различен. По-недостъпен. По-сърдит...

Поръчаното от Бил такси пристигна и напомни на Кейт, че трябва да се върнат в болницата.

Бен ѝ отвори задната врата, но не я последва, а остана на тротоара.

— Няма ли да дойдеш? — запита уплашено тя.

— Не мога. — Извади телефона от джоба си, посочи го, сякаш за да подкрепи думите си. — Аз... трябва да се погрижа за нещо служебно.

Начинът, по който го каза, я вбеси. Прозвуча толкова дистанцирано, все едно бяха непознати. Все едно той нямаше нищо общо с нея и останалите.

— И то е по-важно? — Кейт го прониза с предизвикателен поглед. — По-важно е от Ралф?

По лицето му пробягна сянка, но когато се вгледа по-внимателно, Кейт вече не я откри, а Бен издържа погледа ѝ с хладно изражение.

— Не мога да направя нищо за Ралф, нито ти. Така че не зная каква полза има да седя в болницата със скръстени ръце.

— Каква полза ли? — Идваше ѝ да слезе от колата и да го разтърси. — Та той ти е баща, Бен, и е зле. И ти на негово място би се зарадвал да видиш, че семейството ти се тревожи за теб и ти оказва морална подкрепа.

Още в секундата, в която го изрече, Кейт съжали за думите си, понеже видя как очите на Бен станаха на цепки.

— Точно така — каза. — Само дете нямам семейство. Това не е моят живот и мой проблем, Кейт. И не ме засяга.

— Не е вярно! — възрази остро тя. — Разбира се, че те засяга. Даже много. — После отчаяно поклати глава, защото погледът му отново стана непроницаем както в самото начало. — Щом като мислиш така, защо остана? Можеше веднага да се върнеш в Америка и да зарежеш всичко тук.

Бен сви устни и Кейт изведнъж осъзна колко е ядосан.

— Мда, по-добре да бях постъпил така. Но грешката може лесно да се поправи — каза той и думите му пронизаха сърцето на Кейт. Сетне вдигна телефона си като символ на всичко, което в момента вървеше наопаки. — Това тук, Кейт, това е важно. Фирмата ми. Тя ме интересува и означава нещо за мен... и точно за нея ще се погрижа сега. Ралф има достатъчно хора край себе си. Не се нуждае от мен.

— Не говориш сериозно — каза Кейт и се помъчи да погледне отвъд стената, която пак бе издигнал около себе си. Но сивите очи оставаха сурови и непроницаеми. — Не ти е все едно, не ти вярвам.

За секунда двамата се вторачиха един в друг, после Бен изправи рамене и отстъпи от колата.

— Вярвай каквото си искаш — каза и тръшна вратата.

Разтърсена от разочарование и болка, Кейт едва успя да отговори на шофьора, който — видимо изгубил търпение заради дългата кавга с

Бен — я попита накъде да кара.

— В болница „Куин Елизабет“ — промълви задавено и погледна през задното стъкло към Бен, който стоеше на тротоара, но веднага се обърна напред, защото гледката на отдалечаващия се от нея Бен беше непоносима.

Телефонът ѝ звънна и за кратък, изпълнен с надежда, миг тя си помисли, че е той, че е променил решението си и въпреки всичко ще отиде с нея. Само че беше Айви.

— Научи ли вече? — попита я с толкова необичайно потиснат и тих глас, че стомахът на Кейт се сви на топка.

— Какво? — отвърна с въпрос и се подготви за най-лошото.

Бен изпрати с поглед таксито и се опита да си внуши, че е постъпил правилно. Въпреки всичко се почувства като жалък страхливец. Беше оскърбил Кейт, ясно си пролича, и това не му даваше мира. Едва се удържаше да не повика второ такси и да тръгне след нея.

Но мисълта за онова, което го очакваше в болницата, го възпря. Не бе в състояние да отиде още веднъж там, цялото му същество се противеше.

Та нали открай време се опитваше да избегне именно това — да седи отново край болнично легло и да изпитва страх!

За пореден път видя пред погледа си Ралф: блед, лежащ в интензивното отделение, видя молбата в очите му. Ала не можеше да я изпълни, не искаше да хлътне още повече в тези плаващи пясъци от емоции, в които вече беше затънал твърде дълбоко.

Не биваше да остава, от самото начало го знаеше. Опасно беше да се съгласява, но той непрекъснато се успокояваше с мисълта, че може да си тръгне по всяко време. Да прекъсне този експеримент, когато пожелае, и да продължи откъдето е спрял. Цялата тази фамилна история не означаваше нищо за него, не му допадаше — а и не му беше притрябвала.

Пред очите му изплува образът на Кейт и той отново видя изражението ѝ, когато потегли. А това предизвика познатото мъчително усещане в гърдите, което направо го смазваше.

Тя беше виновна, задето се чувстваше толкова зле. Искаше му се да я намрази, но не можеше. Всъщност мразеше единствено себе си, понеже не бе предвидил докъде ще доведе всичко това.

Миг-два се взира в тъмния дисплей на телефона си и се запита дали да включи апарата. Ако го направеше, щеше да се появи есемес от Питър — а с него и идеална възможност да се измъкне от всичко, което го терзаше в момента. Тогава пак щеше да се съсредоточи изцяло върху фирмата си, която доскоро му бе по-важна от всичко останало.

Но не го направи, прибра смартфона, без да го активира. След това изправи рамене и пое с широки крачки в обратната посока.

28.

Питър седеше на мястото, което си беше заплюл в „Трите корони“, и едва се сдържаше да не посегне за пореден път към телефона. Вместо това се озърна в кръчмата, която сега, в ранния съботен следобед, не беше кой знае колко пълна. Вече познаваше повечето гости, въпреки че все още не се беше поинтересувал как се казват и с какво се занимават.

Спря поглед на Тили, която подсушаваше чаша, докато си приказваше с клиент в другия край на тезгяха. Единствено с нея беше установил що-годе някакви взаимоотношения в тази затънтена дупка и образът ѝ се бе запечатал в мозъка му, така че го виждаше дори със затворени очи. Нищо чудно, в края на краищата от седмици пред погледа му не се изправяше почти нищо друго.

В този момент Тили обърна глава в неговата посока и Питър на бърза ръка ѝ даде гръб и все пак посегна към телефона си, плъзна сърдито пръст по екрана, за да го деблокира, и се вторачи в него. Нямахте съобщение. Разбира се, че нямаше. Нали иначе щеше да чуе звуковия сигнал.

Провери кога е изпратил есемеса на Бен. В десет и половина. Сега беше вече два без нещо. По дяволите, цели три часа и половина, а тоя кретен не бе отделил две минути, за да му отговори! А пък Питър попита само как да процедират със Станфорд, който въпреки че беше почивен ден, очакваше известие от тях. Сделката беше пред сключване и работата не търпеше отлагане — нима имаше прекомерни изисквания, настоявайки за малко повече активност от страна на Бен?

Простена от нерви и върна телефона на тезгяха, после отпи от колата, която му сервира Тили, и едва не се задави, когато прозвуча сигналят за тъй дългоочаквания есемес. Моментално грабна смартфона, само че съобщението беше не от Бен, а пак от Станфорд. Питаше защо не му отговарят.

Защото и на мен не ми отговарят, идиот такъв, рече си вбесено Питър и реши, че е проявил достатъчно търпение. Припряно извика

менюто за бързо набиране и потърси новия номер на Бен, тъкмо щеше да натисне клавиша, когато чу гласа на Тили.

— Недей!

Тонът ѝ беше толкова строг, че Питър застина. Тили се беше върнала в неговия край на тезгяха и сега стоеше, опряла лява ръка на хълбока си, което според него винаги бе някак... секси. Лицето ѝ обаче беше много сериозно.

— Не му се обаждай.

Питър не беше сигурен дали да се ядоса на това опекунство, или да се почувства като заловен на местопрестъплението.

— Че ти изобщо не знаеш на кого искам да се обадя.

— Естествено, че зная — отвърна тя и остави настрана кърпата за съдове, която държеше в другата си ръка. — Искаш да се обадиш на Бен, понеже не е реагирал на есемеса ти.

Заловен на местопрестъплението. Категорично.

— Е, и? Да не е наказуемо? Трябва ми отговор на служебен въпрос, а този кретен пак ме заряза.

Тя въздъхна, все едно Питър бе твърде глупав, за да схване ситуацията.

— Питър, баща му е в болница. И доколкото разбрах, не е никаква дреболия. Така че кретенът си има други грижи в момента.

Питър изсумтя.

— Ами моите грижи? Че аз не очаквам от него да зареже всичко останало. Но все може да намери пет минути. Не изисквам чак толкова много.

— Напротив, много е — каза Тили и поклати глава. — И да ти кажа ли още нещо?

— Не, но предполагам, че въпреки това ще го направиш — отговори саркастично той. Това беше повече от сигурно.

Тя се надвеси над тезгяха, очите ѝ проблеснаха предизвикателно.

— Бен не те изоставя. Точно обратното е: *ти* го изоставяш, и то през цялото време.

— Що за нелепост — защити се той, обаче Тили помете възражението му.

— Не е нелепост, а истината. Уж си тук да го подкрепяш, но в действителност ти се нуждаеш от подкрепата му. Непрекъснато изискваш от него да намира решения на всички проблеми, макар да

знаеш, че в момента е зает с други неща. А фирмата е и твоя. Ти си негов партньор и ако излезе от форма, просто трябва да поемеш ръководството. Ти обаче не го правиш. Не, вече седмици наред седиш тук на тезгяха и хленчиш, че нямал време — вместо сам да се погрижиш за проблемите. Така би му помогнал и би се проявил като истински приятел. А с вечното си мрънкане само го натоварваш допълнително.

Питър се взираше в нея. Думите ѝ попаднаха право в целта и за пръв път от доста години насам той загуби дар слово. Не успя дори да намери убежище в гнева както винаги когато някой го спипаше неподготвен. Вместо това погледна истината в очите — и тя никак не му хареса.

— Просто не мога — продума едва доловимо и завъртя чашата с кока-кола.

Не го беше признал на никого досега, обаче Тили очевидно и бездруго беше разгадала душата му, тъй че май нямаше смисъл да лъже. А някак си му подеждва добре да го изрече.

— Не съм като Бен, не ме бива да водя преговори. Без него няма да се справя, особено пък със Станфорд.

Тили изпръхтя, но изражението ѝ се беше променило и сега бе много по-приветливо.

— Разбира се, че ще се справиш. Който в петък вечер може да излезе наглава с клиентите в „Трите корони“, ще успее във всичко, повярвай ми. — Сетне се усмихна и на Питър изведнъж му стана по-леко на душата. — Не, сериозно, защо да не се справиш? Познаваш фактите не по-зле от Бен, а това е важно.

— Важно е и да умееш да се усмихваш подкупващо — възрази Питър. — Бен е много по-добър от мен. Това просто не е моят стил.

— А може би не полагаш достатъчно усилия — настоя Тили. — Лично аз намирам усмивката ти за подкупваща, когато от време на време превъзможваш чепатия си характер.

В следващия миг се извърна, защото вратата зад нея внезапно се отвори и в помещението влезе момичето с лилавата коса. Питър не я познаваше добре, но дори той забеляза, че направо не е на себе си.

— Джаз, какво се е случило? — попита загрижено Тили и се приближи до нея.

При тези думи момичето се огледа предпазливо наоколо и избухна в сълзи.

— Хей, миличка!

Тили я прегърна и я отведе до една от ъгловите маси, после се върна за носни кърпички.

— Ей сега идвам — каза и отиде пак при Джаз, която бе закрила лицето си с длани и не спираше да плаче.

Питър видя как двете се запrikaзваха тихо и за момент усети лека ревност, задето момичето му бе отнело вниманието на Тили. После обаче се овладя — и сам се учуди на себе си.

Но какво му ставаше? Ако някой в нюйоркския офис му беше казал това, което току-що му наговори Тили, най-вероятно щеше да се сбогува с работата си — или поне доста дълго щеше да се съвзема от пороя ругатни, който Питър щеше да излее върху него. Но на тази англичанка позволяваше да му трие сол на главата доброволно, без грам съпротива!

Може би защото всъщност отдавна и сам знаеше онова, в което го упрекваше тя. Само дето не му беше ясно как да разреши проблема.

Замисли се за последната реплика на Тили. Дали наистина смяташе, че усмивката му е подкупваща? Не помнеше някой някога да му го е казал. По всяка вероятност не беше. Обаче това неочаквано му вдъхна кураж. Ако беше вярно, тогава... може пък да и не беше толкова трудно, колкото му се струваше.

— ... но при всички положения ми кажи, ако имаш нужда от нещо, окей? — чу гласа на Тили, която тъкмо се сбогуваше с въпросната Джаз.

Момичето кимна и хвърли плах поглед на Питър. После се измуши през кухненската врата, откъдето бе дошла, и изчезна.

Тили се върна зад тезгяха със замислено лице.

— Е? Сълзите изсъхнаха ли? — поинтересува се Питър.

Тя поклати глава.

— Не зная, за момента, да. Но явно си има сериозни проблеми.

— И какво толкова се е случило?

— Не успях да изкопча кой знае колко от нея — отвърна разстроено Тили. — Изглежда, приятелките ѝ имат огромни неприятности и тя сега се страхува, че ще замесят и нея. Какво точно е

станало, не пожела да сподели, но не е дреболия. — И въздъхна. — Е, като начало поне разговаря с мен.

Питър повдигна вежди.

— Май е трябвало да станеш психоложка — каза полу на шега, полу на сериозно.

Тили само се ухили в отговор.

— Аз съм кръчмарка, а това е горе-долу същото, повярвай ми.

След това взе парцала и избърса тезгяха, въпреки че нямаше какво да му се чисти. Но движението явно ѝ беше в кръвта и това действа някак успокояващо на Питър.

— Е? — попита тя. — Как ще постъпиш?

Той изпи колата си и енергично постави чашата върху подложката.

— Както ме посъветва моята кръчмарска терапевтка — каза. — Ще се изправя безстрашно срещу врага и ще спася каквото има за спасяване.

Произнесе го е ироничен тон, обаче се усмихна — както се надяваше, подкупващо.

— Добра идея — съгласи се с намигване Тили и прибра празната чаша. — Просто за момент забрави, че мразиш всички хора, и всичко ще ти се получи съвсем лесно.

Но аз не мразя хората, рече си Питър и за миг-два се загледа в Тили. После се опомни и се сбогува, за да се качи в стаята си и да събере мислите си за предстоящото телефонно обаждане. Ако всичко минеше добре, Станфорд евентуално щеше да се съгласи на още една видеоконференция. А ако не, Питър щеше да резервира самолетен билет и в краен случай да се върне сам в Ню Йорк, за да оправи нещата на място.

29.

Дейвид се сепна уплашено, щом чу силното писукане, и впи очи в монитора над леглото на Ралф. Беше задрямал и му отне миг-два да осъзнае, че сигналът не е причина за тревога. Сензорът, измерващ кислородното насищане на кръвта и честотата на пулса, се беше изхлузил от пръста на Ралф. Често се случваше по време на сън и Дейвид се справи набързо, като закрепил щипката за показалеца на баща си. Вече знаеше дори кое е копчето за изключване на алармата, но сестрата беше влязла и го натисна вместо него. После му се усмихна приветливо.

— Мистър Камдън, наистина не е нужно да вършите задълженията ми — каза тихо, за да не събуди Ралф. — По-добре се приберете. Времето за свиждане отдавна изтече.

Дейвид погледна часовника на китката си и с изненада констатира, че вече е осем и половина. Но тъй като се чувстваше по-добре тук, се усмихна на сестрата.

— Бих искал да остана още малко, ако ми позволите. Нали доктор Кхан каза, че присъствието на близък човек се отразява добре на баща ми.

Състоянието на Ралф действително се беше подобрило значително след идването на Дейвид, затова му разрешиха да седи до леглото на баща си — доколкото не пречеше на болничния персонал да извършва належащите манипулации. А Дейвид нямаше такова намерение.

Сестрата, любезна жена на средна възраст, му отвърна с усмивка.

— Както желаете — каза и провери и другите измервателни диоди и стойности, докато Дейвид наблюдаваше баща си.

Ралф спеше, дори спокойно, обаче Дейвид подозираше, че това се дължи на медикаментите, които му бяха дали лекарите. Ако не настъпеше промяна, щяха да го оперират утре. Докторът беше категоричен, че единствено операция би могла да отстрани ефективно

сърдечните нарушения. А това бе само един от здравословните му проблеми.

Сега вече Дейвид знаеше малко повече за състоянието на Ралф и бе наясно със сериозността на положението. Пациентите с рак на панкреаса, особено открит толкова късно, както бе в случая с Ралф, нямаха благоприятна прогноза за живот, д-р Кхан го потвърди недвусмислено пред него. Дейвид обаче все още отказваше да приеме всичко за загубено. Щеше да събере информация за това заболяване и да се погрижи Ралф да получи най-доброто лечение. Не можеше да направи кой знае колко повече, но тази мисъл му даваше опора и отслабваше усещането за безпомощност.

Сестрата беше готова и понечи да си тръгне, обаче Дейвид я спря.

— Знаете ли дали навън има още някой от семейството ми?

Още одеве каза на другите да си тръгват, защото в момента нямаше с какво да помогнат. Само че не беше сигурен дали са го послушали.

Явно не, понеже сестрата кимна.

— Брат ви е тук. Преди малко разпита за състоянието на баща ви. Мисля, че чака отвън.

— Брат ми ли?

В първия момент Дейвид не схвана за кого говори жената. Погледна още веднъж към Ралф, сетне последва сестрата до коридора и ѝ даде синята престилка с думите:

— Ей сега се връщам.

И напусна отделениято през летящата врата.

Бен действително беше в безлюдната чакалня. Стоеше до прозореца с гръб към Дейвид и се взираше във вечерния мрак. Чак когато Дейвид го заговори, се обърна стреснато, сякаш не бе очаквал да срещне някого от семейството.

— Не знаех, че си тук — рече Дейвид, за да прикрие смущението си. — Кейт ми каза, че трябвало да уредиш някакъв служебен въпрос.

— Така е — потвърди Бен, но не каза нито дума повече. — Как е Ралф?

— В момента е стабилен. Сега спи. — Дейвид пхна ръце в джобовете на джинсите си. — А ти защо не влезе при него?

Бен повдигна рамене.

— Не исках да преча. Пък и вече трябва да тръгвам.

Понечи да мине покрай него в посока към вратата, само че Дейвид го улови за лакътя, принуди го да спре. Не познаваше добре Бен, но си личеше, че се чувства зле. Не му беше лесно да стои тук и Дейвид предполагаше какво се разиграва в душата му. Та нали и той неотдавна бе стоял пред напълно чуждия си баща, така че знаеше какво е усещането. Това го накара да види Бен с нови очи и да го почувства близък.

Беше толкова обсебен от собствените си проблеми, че действително нито за миг не се запита как Бен приема цялата тази ситуация или какво изпитва към Ралф. Отношенията на двамата не можеха да се сравнят с връзката между него и Ралф. Разбира се, че не. Това обаче не променяше факта, който Дейвид осъзна наново едва благодарение на думите на сестрата: може и да имаха малко общо и да живееха напълно различни животи, но нещо ги свързваше, сега и завинаги. Бяха братя — или поне най-близкото до това понятие. И Дейвид не можеше и не искаше да пренебрегва повече истината. Затова каза:

— Не, остани. Аз... трябва да се обадя по телефона и имам крещяща нужда от чаша чай. Дали ще можеш да останеш при Ралф, докато се върна?

Бен издиша шумно.

— Мислех, че спи.

— Да, така е, но... все пак е добре някой да стои при него.

Дейвид видя как цялото същество на Бен се възпротиви за секунда-две.

— За няколко минути — каза след това, а предупреждението, което се долови в гласа му, като че ли бе отправено по-скоро към него самия.

Дейвид изчака вратите да се затворят зад гърба му и извади телефона си, включи го и набра номера на Анна.

30.

Кейт отвори вратата за верандата и пусна кучетата в градината. С въздишка се облегна на кухненския плот и погледна ръчния си часовник. За кажи-речи стотен път тази вечер. А отлично знаеше колко е часът. Почти единадесет.

Поклати глава и я изви към телефона, който бе до нея на плота, защото цяла вечер го мъknеше навсякъде със себе си. Само че телефонът не звънна нито веднъж и нямаше вече да звънна. Откажи се най-накрая, рече си предупредително.

Бен нямаше да се обади. Ако искаше, отдавна да го е направил в изминалите часове след скарването им пред полицейското управление. И тя нямаше да го потърси. В никакъв случай. Твърде оскърбена беше от грубите му думи.

Въпреки това цялата ситуация не й даваше мира. Беше казал, че трябвало да уреди някакъв служебен въпрос, само че преди малко в „Трите корони“ Питър я попита за Бен. Очевидно цял ден не беше с приятеля си и бе принуден да реши сам служебния проблем, който май действително съществуваше. В което нямаше никаква логика: защо ще твърди, че се налага спешно да се погрижи за фирмата, щом оставя всичко в ръцете на партньора си?

Кейт дори не знаеше къде е бил следобеда и вечерта — както личеше, не и с Питър, не и в Дарингам Хол, понеже на връщане от болницата тя се отби за малко при Айви да поговорят за болестта на Ралф. Новината за нея бе потресла всички.

Дали Бен изобщо знаеше колко зле е баща му? А когато научеше, как ли щеше да приеме факта? Дали щеше да се натъжи, задето му оставаше толкова малко време с Ралф? Или това вече не го интересуваше? Дали отдавна вече се бе сбогувал мислено с баща си и духом беше пак в Ню Йорк?

Лай напомни на Кейт, че кучетата са още навън. Тя им отвори да влязат и се учуди на скоростта, с която нахълтаха вътре. Едва изчакаха да откrexне вратата и се стрелнаха през кухнята във всекидневната,

където явно искаха да идат. Озадачена, Кейт ги последва и видя, че и четирите — с лай и със скимтене — се бяха скупчили пред входната врата. Това означаваше, че някой прекосява двора. Някой, когото познаваха...

С две-три крачки Кейт стигна до вратата и я отвори със замах. Светлината от стаята блисна върху чакълената настилка и Бен, който беше почти стигнал до къщата, примигна. И се закова на място.

— Здравей, Кейт.

Гласът му прозвуча дрезгаво, а в погледа се долавяше нещо, чиято липса бе усетила тъй болезнено днес на обед.

Беше си представяла как ще го навика, щом го срещне. Че намира отношението му ужасно, че е студен и пресметлив и че затова не иска да има нищо общо с него. Но сега, когато стоеше пред нея, думите заседнаха в гърлото ѝ. Тъй като в очите му прочете, че знае за болестта на Ралф. И че днес на обед е била права: Не му беше безразлично. Категорично не.

— Ходи ли в болницата? — попита тя.

Той кимна.

— Дейвид ми разказа всичко — промълви сподадено и сви извинително рамене, сякаш онова, което изпитваше, беше свръх силите му. Или сякаш гласът му бе неспособен да го изрече.

Измина още няколко крачки и застана непосредствено пред нея, този път обаче пренебрегна кучетата, които подскачаха около него за добре дошъл.

— Може ли да вляза?

Въпросът издаваше неувереност, ала съдържаше и молба, някаква настойчивост, усещана и от Кейт.

Знаеше, че би трябвало да му се сърди. Знаеше и друго: фактът, че отново стоеше пред вратата ѝ, не означаваше, че е преодолял неприязненото отношение към семейството си. Но Бен се чувстваше зле, беше съкрушен, задето може би скоро щеше да загуби Ралф, и за момента това обезсилваше всичко останало.

Ето защо посегна към ръката му и го въведе в къщата. Ето защо и му позволи да я привлече и задържи в обятията си, все едно бе неговата спасителна котва. А той пък бе нейната котва, тъй като Кейт внезапно усети колко силно жадува близостта му. Той имаше нужда от нея, а тя от него, затова и не се възпротиви, когато Бен взе лицето ѝ в

шепи и я зацелува с отчаян плам, докато тя не забрави кошмарния ден,
останал зад гърба на всички тях.

31.

През полудръпнатите завеси на прозореца в спалнята се процеждаше светла ивица, която я събуди. Кейт с мъка отвори очи, ала щом се сети защо е толкова изморена, се усмихна лениво и се обърна към Бен, затоплена от тялото му, допряно до гърба ѝ.

Той лежеше по корем, метнал завивката върху хълбоците си, от кръста нагоре обърнат към нея и обвил с ръка талията ѝ. Главата му бе отпусната върху другата ръка, а в съня лицето му не издаваше напрежение. Кейт не можеше да го види цялото, затова внимателно отмахна тъмнорусия перчем от челото, загледа се в мъжествените ъгловати черти, които ѝ бяха станали толкова близки. Прокара нежно пръст по линията на брадичката и по сенките на бузите му, които разкриваха, че не се е избръснал.

Тръпки я побиха при спомена за снощи. Любиха се диво, едва ли не отчаяно, загубиха се един в друг по начин, който все още отекуваше във всяка фибра на Кейт. А след това разговаряха. За Ралф. Бен я разпита всичко за него, сякаш най-накрая си бе позволил да даде воля на потребността си да научи повече за баща си. Чак когато Кейт се опита да изкопчи и от него как се чувства, я зацелува пак и ѝ отне дъха и волята да разпитва.

Сърцето ѝ се сви, докато го съзерцаваше, понеже изведнъж осъзна колко дълбоко в себе си бе заровил чувствата си — и колко трудно щеше да срути защитната стена, която той отново и отново издигаше около душата си. Частица от нея дори се плашеше и не се осмеляваше да опита, понеже усещаше, че тази тъмна, сурова страна от съществуването му, която я привличаше от самото начало, криеше и опасност за нея.

И тя се беше чувствата така преди години, след смъртта на родителите си. Болката бе тъй ужасяваща, че доста време не допусна никого до себе си. Едва благодарение на контакта си с Тили и Камдънови изпълзя от черупката си и полека-лека се научи отново да изпитва чувства — и да се доверява. Което не означаваше, че раната в

сърцето ѝ бе зараснала. Просто сега я заобикаляше издалеко, стараяше се да не я досяга. Откакто Бен навлезе в живота и, обаче ѝ беше трудно.

Той будеше у нея неимоверно силни емоции, каквито никога не бе предполагала, че съществуват, ала не всички от тях бяха красиви. Връзката с него означаваше да вижда и бездни от болка, пред които дълго време бе затваряла очи. А не знаеше дали наистина е готова за това.

Сякаш дочул мислите ѝ, Бен неочаквано отвори очи и за един задъхан миг тя хлътна в сивите дълбини, които може би никога нямаше да разгадае. После той се усмихна и светът замря, и в продължение на секунда-две за Кейт съществуваха само той и чувствата ѝ към него, които я изпълваха и едва ли не задушаваша.

Той я притегли към себе си, обърна я по гръб и легна върху нея, а сетне се облегна на лакти и я загледа, плъзна очи по лицето ѝ, сякаш за да се увери, че наистина е там. Усмивката все още играеше на устните му, ала тя съзнаваше, че не бива да се загуби за пореден път в нея. Беше примамливо, само че реалността вече нямаше как да се изтласка на заден план и Кейт се нуждаеше първо от отговор. Ето защо възпря Бен, когато той се наведе и понечи да я целуне.

— Бен, сега какво следва?

Това бе въпросът, който открай време искаше да му зададе, но в този момент ѝ се стори наистина нетърпящ отлагане. Тъй като вече засягаше не само нея, а и Ралф.

Новините от вчера разклатиха всички устои и ги накараха да си дадат сметка колко неустойчив е светът, в който допреди броени седмици се бяха чувствали в безопасност. Затова и тя трябваше да знае на какво може да разчита.

— Ще останеш ли още?

Усмивката му угасна и Кейт видя как погледът му потъмня. Пусна я и пак се отпусна на възглавницата до нея, вторачи се в тавана.

— Вече останах много по-дълго, отколкото всъщност планирах — каза и изпусна въздуха със звук, наподобяващ въздишка.

Кейт подпря глава на лакътя си и го погледна, понеже не бе сигурна какво има предвид. Дали съжаляваше, или това бе признание, че намереното тук има някакво значение за него?

Преди да задълбае в темата, телефонът на Бен иззвъня. Той сви извинително рамене и обърна гръб на Кейт, посегна към апарата на нощното шкафче. Когато видя на дисплея кой го търси, веднага вдигна.

— Да? — попита лаконично и подири погледа на Кейт, сякаш онова, което му съобщаваха, засягаше и нея. И новините явно не бяха добри, защото Бен ставаше все по-сериозен. И все по-блед.

— Беше Айви — рече, след като приключи разговора и хвърли смартфона на леглото. — Ралф е направил инсулт. Веднага трябва да отидем в болницата.

Стана и трескаво затърси дрехите си. Кейт също не се подвоуми, а побърза да се приготви. След по-малко от петнадесет минути вече бяха в ланд роувъра на Кейт и тя караше по шосето за Кингс Лин с по-висока скорост от всякога, а Бен седеше мълчаливо до нея и се взираше през предното стъкло.

Когато най-сетне стигнаха сградата на клиниката и Кейт паркира колата, Бен моментално изскочи от колата и направи крачка да се втурне към входа. След миг обаче се спря и изчака Кейт, която трябваше да заключи роувъра. Улови я за ръка и я потегли със себе си, не я пусна и когато влязоха в сградата и забързаха нагоре.

Пред интензивното отделение ги пресрещна Айви. Беше плакала, личеше й.

— Как е Ралф? — попита Бен.

Айви повдигна безпомощно рамене и Кейт усети как я обля студената вълна на шока, когато проумя думите на приятелката си, изречени секунда по-късно.

— Почина преди минути.

32.

Смазана от скръб, Кейт плъзна поглед по множеството хора в черно, които я заобикаляха. Големите салони на партера в замъка бяха отворени, но едва побираха гостите, дошли да се сбогуват с Ралф Камдън.

Още по време на опелото в параклиса на Дарингам Хол доста от тях можеха да наблюдават церемонията само отвън, а траурната процесия, последвала ковчегата през парка до малкото частно гробище на Камдънови, сякаш беше безкрайна.

Сега всички се бяха събрали още веднъж в замъка, който беше пълен както по време на летния бал. Атмосферата обаче бе смълчана и тягостна, а по сподавените разговори и многобройните сериозни лица се усещаше празнината, която кончината на Ралф бе оставила в микрокосмоса на замъка и неговите обитатели. Просто не беше за вярване, че го нямаше вече, и със сигурност не само Кейт не можеше да си представи Дарингам Хол без него. Спокойният му и разсъдлив нрав щеше да липсва на всички. Нито веднъж не бе проявил нетърпение и винаги бе показвал неподправен интерес към хората, с които живееше и работеше, беше ги изслушвал и вниквал в тревогите им. И макар да не беше от най-решителните хора, беше събрал кураж да действа, беше се помъчил да намери решения за бъдещето на Дарингам Хол и Салтърс Енд. Беше обичен, във всяко отношение — и ето че сълзите отново нахлуха в очите на Кейт, щом се сети за усмивката му, която никога повече нямаше да види.

— Не, благодаря, Алис.

Поклати глава, когато една от камериерките ѝ предложи от коктейлните хапки върху подноса. Не беше гладна, а чашата с вода взе от другия поднос само защото се чувстваше по-добре, ако държеше нещо в ръката си.

Ралф бе починал в неделя, а днес беше петък, значи преди по-малко от седмица. Но като върна лентата в съзнанието си, тези четири дни ѝ се сториха като същински непрогледен хаос. Помогна на

семейството в подготовката за погребението, а това поне малко смекчи шока, предизвикан от новината за смъртта на Ралф. Колко тежка бе загубата в действителност — това тепърва щяха да осъзнаят.

— Ралф би се зарадвал да види колко хора са го уважавали — каза Айви и се огледа наоколо. — Според мен цялото село е тук.

Вярно беше, защото и Кейт току откриваше познати лица сред опечалените. И всички, независимо дали бяха близки приятели, или далечни познати, изглеждаха не по-малко объркани от семейството.

Айви хвана Кейт под ръка и въздъхна дълбоко.

— Ох, Кейт, какво ще стане сега? — При тези думи по лицето ѝ пробягна едва доловима тъжна усмивка.

Не очакваше отговор на въпроса си. Кейт разбираше това, а и сама не знаеше какво да ѝ отговори. Когато вдишваше, пак усещаше познатата остра болка, породена от неизвестността. Всеки път, щом се сетеше колко неща трябваше да се изяснят — и колко вече не можеха да се изяснят, сърцето ѝ се свиваше.

Обърна се към Бен, който бе увлечен в сериозен разговор с Джеймс. Както и другите, беше в черен костюм, но за Кейт изпъкваше сред множеството, постоянно привличаше погледа ѝ. И не само нейния — и други от опечалените го наблюдаваха, доста от тях явно говореха за него, Кейт го виждаше по скритите погледи и жестове в неговата посока. Вероятно правеха догадки как ще постъпи сега, а именно това се питаше и Кейт, понеже нямаше идея какво ставаше в главата му в този момент.

Никога нямаше да забрави съкрушеното му лице, когато научиха за смъртта на Ралф. Беше прегърнал Кейт, когато болката я срази, замина заедно с нея за Дарингам Хол, където по-късно се събраха всички, мъчейки се да проумеят станалото. Ала по някое време неочаквано се сбогува и отиде при Питър в „Трите корони“. А малко след това Кейт получи есемес от него, че заедно с приятеля си трябва да отлети за Ню Йорк, за да се погрижи за една сделка.

Сметна го за бягство, а вероятно и си беше такава, и въпреки уверенията му, че ще се върне най-късно за погребението, Кейт се изплаши, че никога повече няма да го види. Но ето че днес дойде — без Питър — вярно, малко преди опелото, така че досега не ѝ се удаде възможност да поговори насаме с него. Ето защо не знаеше и нищо за

плановете му, а въпросите как ще продължат нещата помежду им и как той си представя бъдещето, продължаваха да я глождат.

Погледът ѝ се плъзна по-нататък, към членовете на семейството, които седяха плътно един до друг.

Най-мъчно ѝ беше за Дейвид. Държеше се смело и приемаше хладнокръвно многобройните съболезнования, но очевидно му беше трудно да овладее скръбта си. Анна не се отделяше от него и присъствието ѝ явно му даваше опора. Кейт и бездруго остана с впечатление, че връзката между двамата се е задълбочила след „екскурзията“ им до Лондон и че това помага на Дейвид да се справи по-добре със ситуацията.

За разлика от него Оливия приличаше на жива развалина. Беше припаднала при вестта за смъртта на Ралф и успокоителните, които ѝ даде д-р Уолвъртън, явно така я бяха упоили, че изобщо не реагираше на опитите за утешение от страна на семейството и някои гости и сега седеше с празен поглед в едно от креслата.

При нормални обстоятелства положително би си навлякла негодуванието на лейди Илайза, която бе в креслото до нея и в черния си костюм изглеждаше още по-строга от обикновено. Само че старата дама беше като вкаменена и не обръщаше никакво внимание на снаха си. Не вземаше участие и в разговорите, който сър Рупърт и Тимъти водеха с приятели на семейството, а сякаш бе изпаднала в летаргия.

— Моите най-сърдечни съболезнования, Айви — каза висока стройна жена, застанала до тях в същия момент. Беше лейди Уелинг, приятелка на Оливия. Кейт не я познаваше много добре. Жената подаде ръка на Айви и кимна на Кейт със сериозно изражение. — Всички бяхме дълбоко потресени от новината. Ралф ни напусна твърде рано.

— Много ви благодаря — отвърна Айви. — Сигурна съм, че...

Внезапно спря насред изречението и отмести поглед от лейди Уелинг, впери го в множеството. Кейт проследи погледа ѝ и видя, че към тях с тромава походка вървеше тъмнокос млад мъж. Кейт познаваше и него: беше Дерек, бившият приятел на Айви, с когото преди броени месеци се бяха разделили след почти двугодишна връзка. Поради което Кейт всъщност не очакваше да го срещне днес тук.

Айви явно се чувстваше по същия начин, понеже се вторачи в него като в привидение.

— Извинете ме — каза на лейди Уелинг, която кимна и продължи по-нататък, и направи крачка към междувременно приближилия се Дерек.

— Ти пък какво търсиш тук? — попита го напълно ошашавена.

Дерек изглеждаше леко смутен, но Кейт прочете в погледа му и загриженост.

— Чух за това с вуйчо ти — каза. — И държах да ти кажа колко съжалявам. Сигурно... ви е тежко.

Айви кимна.

— Благодаря. Това е... много мило от твоя страна — отвърна и Кейт видя, че се бори да не загуби самообладание. Фактът, че Дерек е дошъл от Лондон специално за да ѝ изкаже съболезнованията си, явно я поразя.

Преди време не сподели с Кейт причините за раздялата си с него и все повдигаше рамене и отминаваше въпросите с усмивка, сякаш вече бе преодоляла всичко. Само че Кейт познаваше достатъчно добре приятелката си, за да е наясно, че в действителност беше много нещастна от края на връзката си. А и Дерек май далеч не бе превъзмогнал раздялата, понеже си личеше, че още изпитва чувства към Айви. Затова Кейт се отдалечи под претекст, че трябва да си поговори с Тили, и остави двамата насаме.

На известно разстояние от тях спря и се усмихна, виждайки, че Айви е обвила ръце около врата на Дерек, а той я е притиснал към себе си. Прегръдката не продължи дълго, но беше много интимна и Кейт внезапно си пожела двамата да изгледят недоразуменията и отново да се съберат. Тогава в този кошмарен ден би се случило поне едно добро нещо.

— Кой е този? — просъска нечий глас зад гърба ѝ и когато се обърна стреснато, Кейт видя до себе си лейди Илайза. Беше впила пръсти в лакътя на Кейт и сочеше с брадичка към Дерек.

Кейт толкова се изненада от неочакваната ѝ поява, че за миг-два загуби дар слово. Дори се зачуди от къде на къде старата дама пита именно нея, иначе общуваха единствено ако нямаше друг начин. Но може би просто се беше припознала, понеже вниманието ѝ бе насочено само към младата двойка, а не към Кейт.

— Кой е младежът? — повтори въпроса си лейди Илайза.

— Дерек Алтман — поясни Кейт и се помоли наум старата дама да я пусне, защото ѝ причиняваше болка.

Освен това според нея въпросът бе напълно излишен, тъй като през изминалите две години Дерек Алтман беше идвал многократно в Дарингам Хол. Така че лейди Илайза то познаваше. Този факт обаче явно бе изтрит от паметта ѝ, затова Кейт се видя принудена да ѝ го обясни още веднъж.

— Но вие знаете, че той е... — Позамисли се и избра варианта, който си бе пожелала. — ... приятелят на Айви.

Бръчката върху челото на лейди Илайза стана още по-дълбока.

— Откъде е? — попита строго, без да откъсва поглед от Айви и Дерек.

— От Лондон.

Според Кейт ситуацията ставаше все по-странна. Усещането, че нещо не е наред с лейди Илайза, не я напускаше. Допреди малко изглеждаше абсолютно апатична, но сега очите ѝ блестяха трескаво, пък и този прекомерен интерес също ѝ се стори недотам нормален. В края на краищата бяха на погребението на сина ѝ.

— Какъв е по професия? — продължи да разпитва невъзмутимо лейди Илайза, а когато Кейт ѝ обясни, че е преподавател по история на изкуството в лондонския Юнивърсити колидж, лицето ѝ помръкна.

— Беден артист като него не е подходящ партньор за Айви — изсумтя презрително старата дама, което окончателно озадачи Кейт.

— Той е учен, не арт...

— Ще се погрижим да си намери някого, който да ѝ подхожда, нали? — Лейди Илайза пусна лакътя на Кейт, но улови ръката ѝ и ласкаво я потупа. — Важното е да ѝ подхожда — добави и най-накрая откъсна поглед от Айви и Дерек, за пръв път го насочи към Кейт. Светлите ѝ очи бяха празни, но по лицето ѝ играеше усмивка. — Нали?

Внезапно леко се олюля и този път Кейт я подхвана за лакътя, за да ѝ даде опора.

— Лейди Илайза, всичко наред ли е? Да не би да ви е зле?

Кейт се озърна за помощ и даде знак на Клер, която тъкмо гледаше към тях. Клер веднага се отдели от групичката, в която беше, и се приближи към тях.

— Мамо, не е ли по-добре да седнеш? — С тези думи подхвана майка си от другата страна. — А ако предпочиташ, може да си

полегнеш.

Лейди Илайза обаче явно се беше овладяла — във всяко отношение — и енергично се освободи от ръцете на Клер и Кейт.

— Добре съм — заяви с типичния си хладно високомерен тон.

Беше вече изтрила усмивката от лицето си и фиксира сърдито Кейт, сякаш смяташе за чисто нахалство да бъде притеснявана точно от нея. Обстоятелството, че тя бе отишла при Кейт, а не обратното, види се, бе забравено — както и разговорът от последните минути. С вдигната глава старата дама се върна до креслото си, все едно нищо не се беше случило.

— Много се безпокоя за нея. — Клер поклати замислено глава. — Напоследък често не е на себе си. А сега и това с Ралф. — И въздъхна. — Мисля, че ѝ дойде в повече.

Кейт можеше само да потвърди впечатлението ѝ. Казаното от лейди Илайза в лекия пристъп на слабост обаче не напускаше мислите ѝ. Какво целеше с всичките тези въпроси за Дерек? И какво имаше предвид с думите, че не подходжал на Айви?

— Клер, може ли да ти задам личен въпрос?

Клер, която всъщност вече си тръгваше, се спря и кимна.

— Разбира се.

Кейт въпреки това се подвоуми. Но просто трябваше да знае.

— Когато си се омъжила за Джеймс... лейди Илайза и сър Рупърт били ли са съгласни с избора ти?

Въпросът очевидно изненада Клер и я накара да се замисли за миг-два.

— Мина доста време оттогава, но да. Татко веднага хареса Джеймс, а мама поне прие, че отговаря на общественото ни положение. Нали я знаеш каква е — рече с усмивка. — А защо се интересуваш?

— О, просто така — рече Кейт и се помъчи да отговори на усмивката ѝ, ала когато Клер си тръгна, веднага стана сериозна, понеже мисълта, която не я оставяше на мира, отново се загнезди в съзнанието ѝ.

Знаеше, че лейди Илайза страда от съсловна високомерие. Старата дама не го криеше, но Кейт не придаваше особено значение на този факт, а по-скоро го приемаше с усмивка на уста, както и

останалите членове на семейството. Сега обаче видя всичко в друга светлина.

Тимъти нямаше постоянен партньор, поне досега нямаша честта да се запознаят с такъв, затова и този въпрос не беше повдиган, а Клер се беше омъжила за Джеймс Картър-Андрюс, който също бе от благороден произход. Естествено, че ги свързваше любов — Кейт изобщо не се съмняваше — но дали това бе изиграло решаваща роля лейди Илайза и сър Рупърт да одобрят брака? Докъде стигаше тяхната толерантност, когато се засягаше въпросът за „потеклото“ им?

Кейт отново си припомни думите на Бен по време на една от разправииите за отношенията ѝ с Камдънови. *Те се имат за нещо повече. Ти не си една от тях, дори да си го мислиш. В тяхната йерархия те са горе, а ти — долу, наред с прислугата.*

Тогава му заяви, че се лъже, но сега изведнъж я обзе съмнение. Оливия, жената на Ралф, не беше от аристокрацията, обаче идваше от много заможно и почитано семейство на предприемач. За разлика от нея Джейн Стърлинг беше просто някаква си келнерка без пари и без добра репутация. Ами ако това наистина е било недостатъчно на лейди Илайза и сър Рупърт? Дали все пак нямаша нещо общо с внезапното изчезване на Джейн?

Кейт искаше да игнорира тази мисъл, но тя непрекъснато се връщаше в главата ѝ, докато в един момент си даде сметка, че не може да остави нещата така. При първия удобен случай щеше да тръгне по следите на подозренията си. Длъжна бе да го направи, иначе щеше да се тормози.

А и не беше изключено да не открие нищо. Тогава поне щеше да бъде сигурна, че обяснението ѝ за странното държане на лейди Илайза е просто плод на внушение.

— Какво искаше лейди Илайза от теб? — попита приближилата се Тили.

Гласът ѝ прозвуча повече от озадачено, напълно разбираемо за Кейт, понеже старата дама никога досега не я беше заговаряла. Точно това правеше цялата история толкова загадъчна и Кейт на драго сърце би споделила съмненията си със своята приятелка. Само че всичко бе още в сферата на предположенията, затова реши да си замълчи и само сви рамене.

— Не разбрах много-много. Мисля, че не е на себе си.

— Нищо чудно — отвърна Тили, видимо разчувствана. — Не че обичам кой знае колко старата чанта, обаче в момента наистина я съжалявам.

Кейт кимна разсеяно и погледна към Бен, който все още беше с Джеймс. Но сега към двамата се бяха присъединили сър Рупърт и графът на Лестър, който май тъкмо се сбогуваше. Както Кейт забеляза, мнозина други също се канеха да си тръгнат. Хората полека-лека се разотиваха.

Бен слушаше безмълвно мъжете и сякаш усетил, че някой го наблюдава, внезапно обърна глава в посока на Кейт.

Погледите им прелетяха пространството и се срещнаха и тя затаи дъх, понеже ужасно ѝ се прииска да бъде с него. Четири дни, рече си с нотка на отчаяние. Досега не беше отсъствал толкова дълго. И направо не ѝ се мислеше как би се почувствала, ако той обърнеше завинаги гръб на Англия. А такава вероятност съществуваше, понеже в крайна сметка вече нямаше нищо, което да го задържи тук.

— Впрочем как вървят нещата между вас двамата? — поинтересува се Тили, явно забелязала погледа на Кейт.

Кейт нямаше отговор на този въпрос, затова само вдигна рамене и се зарадва, че в същия миг Бренда Джонсън се приближи към тях и осуети по-нататъшните обяснения по темата.

Закръглената жена на клисаря беше най-върлата конкурентка на Тили в състезанието по печене на сладкиши, но тя дори не беше в състояние да я погледне накриво, понеже Бренда беше чисто и просто твърде симпатична.

— О, какъв ужас! — рече Бренда с неподправено разстроено изражение. — Горките Камдънови! Кой ли ще поеме управлението на Дарингам Хол, след като Ралф вече не е между нас?

Въпросът бе напълно оправдан и макар в хаоса на последните дни все още да не бе повдигнат в семейството, Кейт си го беше задавала. Тимъти имаше адвокатската си кантора в Лондон и не би могъл да се притече на помощ, както и Джеймс, който неведнъж бе подчертавал, че познава всички аспекти на селскостопанската работа, но не е добър бизнесмен. А Дейвид първо трябваше да завърши следването си. Така че дотогава сър Рупърт трябваше да се заеме отново с делата. Или пък...

Кейт плъзна поглед по помещението в посока на Бен, ала не го видя при Джеймс и сър Рупърт. Озърна се, обаче не го откри никъде сред тълпата.

33.

Бен игнорира погледите на хората, които не се откъсваха от него, и продължи напред, докато стигна голямото фоайе. Беше му неприятно да го зяпат така. Но това бе само една от причините, поради които се нуждаеше спешно от малко усамотение. По-лошото бе, че не издържаше повече да бъде в едно помещение с Кейт и същевременно далеч от нея. Копнееше да я вземе в обятията си, както вечерта, когато бяха в болницата при Ралф, копнееше за близостта ѝ. Само че ако го стореше, трябваше да отговори и на въпроса, който през цялото време четеше в очите ѝ. А точно това не можеше.

— Мога ли да направя нещо за вас, мистър Стърлинг? — попита Къркби, който тъкмо бе помогнал на някои гости да облекат палтата си и ги бе изпратил до вратата.

Бен поклати глава.

— Благодаря, Къркби — отвърна разсеяно и се насочи към стълбите, но икономът го повика още веднъж.

— Мистър Стърлинг? — Къркби изглеждаше някак смутен, когато Бен се спря и се обърна към него. — Аз... исках още веднъж да ви изкажа съболезнования за загубата на баща ви — каза, а обикновено безстрастната му маска леко се смъкна и под нея пролича искрената му скръб.

И това докосна душата на Бен, накара го да преглътне, за да не се задави. Кимна на Къркби, дори успя да се усмихне едва-едва. В следващия момент нова група гости влезе във фоайето и за щастие привлече вниманието на иконома, а той бързо изкачи стълбището, мина по дългия коридор, граничещ с него.

Вече познаваше достатъчно добре замъка, за да се ориентира, но това не означаваше, че се чувства уютно в него. Просто не му беше толкова чужд както в началото. А за да го опознае още по-добре, би трябвало да прекарва повече време тук. Но какъв смисъл имаше, след като човекът, който го бе убедил да остане тук, вече не бе сред тях?

Бен отново усети познатото пробуждане, щом си даде сметка, че отношението му към Дарингам Хол важеше и за Ралф. Накрая двамата не бяха напълно чужди, но и още не бяха близки. И нямаше как да го промени. Този факт му причиняваше болка, макар че си го признаваше неохотно и се стараеше да го изключи от мислите си.

Едно нещо обаче все още дължеше на баща си, затова продължи целеустремено по коридорите, докато застана пред кабинета на Ралф. Но щом улови дръжката на вратата, отново се поколеба.

Досега отбягваше да изпълни молбата на Ралф, вместо това отлетя за Ню Йорк. Тъй като онова, което до неотдавна му се струваше толкова важно — да хвърли поглед на счетоводните книги на Дарингам Хол — изведнъж му заприлича на клопка. Така щеше да затъне още по-дълбоко в проблемите на Камдънови и още по-трудно да се измъкне от тях.

От друга страна, молбата на Ралф бе прозвучала много настоятелно и Бен нямаше сили да пренебрегне тази последна заръка на баща си. Ето защо натисна дръжката и влезе в стаята.

Завари всичко, както го бе видял последния път, и можеше да се закълне, че усеща присъствието на Ралф. Сякаш го видя зад голямото писалище — винаги леко блед, но с тази неочаквано приветлива усмивка — и преглътна с усилие. Не му се струваше редно да застане зад това писалище, принуди се да си напомни неколkokратно, че го прави просто за да изпълни желанието на Ралф. Нерешително седна, обаче просто се вторачи в купчината документи, не можа да преодолее вътрешната си съпротива и да докосне някои от тях или да промени нещо в подредбата им.

Шум откъм вратата го накара да вдигне изненадано глава, в първия миг си помисли, че е Къркби, който по неподражаемия си маниер е изникнал от нищото, за да го попита дали ще желае чаша чай. Само че на прага стоеше не икономът, а Тимъти.

В първия момент Бен се взря изчаквателно в него, предполагайки, че ще последва нов гневен изблик. Би могъл дори да прояви разбиране към Тимъти, в края на краищата знаеше как изглежда седнал зад писалището на Ралф.

— Ралф ме помоли да хвърля едно око на книжката — каза и сам усети колко неубедително е обяснението му.

И се ядоса, че е влязъл без предупреждение в кабинета. Трябваше поне да информира сър Рупърт, а и подозрителния Тимъти, който сто на сто не му вярваше.

Обикновено находчивият и речовит адвокат обаче нямаше войнствен вид, а го наблюдаваше по-скоро замислено.

— Зная — каза накрая. — Ралф ми сподели. Преди да колабира.

Глождещото чувство, измъчващо Бен, се върна в стомаха му, докато не сваляше очи от Тимъти. В погледа на адвоката вече не се четеше враждебност. В гласа му също не се долавяше познатата агресивност, която иначе демонстрираше спрямо Бен.

— Желанието е негово и аз го уважавам — добави Тимъти. — Съжалявам, Бен. Не биваше да се държа толкова недружелюбно с теб. Брат ми не го одобряваше.

Ако той самият не беше толкова опитен тактик. Бен би изтълкуват изразението на чичо си като проява на разкаяние и би оставил нещата така. Нещо обаче му подсказваше, че зад ненадейната любезност на Тимъти се крие друго, затова само кимна без усмивка. Първо искаше да разбере какво става тук, а после да пристъпи към сближаване.

Тимъти очевидно реши, че е казал всичко, понеже се обърна и излезе, без да затвори вратата, сякаш едва ли не бързаше да се махне оттук.

Бен го изпрати с поглед, все още неспособен да проумее напълно внезапната промяна в поведението на чичо си. Но Тимъти постигна поне това, че събуди любопитството му. Бен придърпа една от купчините към себе си и се зае с документите: фактури и няколко делови писма, които прегледа само бегло. На едно от писмата обаче се спря по-продължително и смръщи чело. След това прелисти още веднъж страниците, подравни ги криво-ляво и посегна към втората купчина, разучи я по-внимателно.

— Хм — промърмори и включи компютъра, изчака го да зареди. Иконките на екрана бяха прегледни, така че безпроблемно откри търсеното — програмата, която Ралф бе отворил, когато за пръв път му даде възможност да хвърли поглед на счетоводството. Дългите колони от числа бързо изпълниха екрана и Бен премести мишката напред и назад, после пак напред, сравни записаните в програмата резултати с

видяното в деловата кореспонденция. А картината, която се появи пред вътрешния му взор, го накара да се намръщи още повече.

Кейт забави крачка малко преди да стигне до кабинета на Ралф. Вратата зееше, а когато се приближи, за своя изненада видя Бен, седнал зад писалището на Ралф. Държеше няколко писма и съсредоточено изучаваше съдържанието им. Беше включил дори компютъра, понеже погледът му сновеше между хартиите и екрана.

За секунда Кейт загуби ума и дума, но миг по-късно нахълта в стаята.

— Какво правиш тук? — запита с треперещ от ужас глас.

Бен остави листовите. Погледна я, но не уплашено, и издържа нейния поглед.

— Проверявам счетоводството на имението — призна без никаква следа от угризения, което разпали още по-силно гнева на Кейт.

— Как се осмеляваш? Днес погребяхме Ралф, а ти си нямаш друга работа, освен да се вмъкнеш тук и да ровиш в книгата му!

Направо главата ѝ не го побираше. Тръгна да го търси, след като той внезапно изчезна, понеже се надяваше да поговорят на спокойствие. Претърси целия партер и чак тогава срещна във фойето Къркби, който ѝ съобщи, че го е видял на горния етаж. Стаите за гости обаче бяха заключени, затова продължи към крилото, обитавано от семейството на Ралф. Предположи, че Бен може да е тук, но по сантиментални причини, а не за да нахлуе толкова безочливо в личното пространство на Ралф. Нима през цялото време я беше заблуждавал, а в действителност просто бе преследвал плана си за отмъщение?

— И какво се надяваш да намериш? Доказателства, че Камдънови заслужават омразата ти? — Кейт усети как всички стари страхове се върнаха в душата ѝ. — Или става въпрос за нещо повече? Все още ли търсиш възможност да ги унищожиш окончателно?

Бен замълча, а след миг, продължил сякаш цяла вечност, изсумтя и тръсна глава.

— Мислиш, че съм способен на това, така ли? — отвърна и Кейт едва сега видя разочарованието в очите му. — Тук съм, защото Ралф ме помоли. Пожела да прегледам документите... дори настоя. Просто

досега не намерих време. Ако не ми вярваш, попитай Тимъти. Ей сега беше тук и май също бе доста заинтересован от това да хвърля едно око на всичко.

И посочи документите, разпилени върху писалището.

— Но... — Кейт загуби ума и дума от изумление и изведнъж се засрами от прибързаната си присъда.

— Никога няма да видиш в мен нещо повече от натрапник, нали? — продума Бен и примирението в гласа му ѝ причини болка. Както и обвиняващият му поглед.

— Съжалявам, Бен. Мислех... — Спря насред изречението, защото осъзна, че е прав. В душата ѝ бе останала частица съмнение. Може би защото също като него се затрудняваше да се довери изцяло на другиго. Именно това ги свързваше, ала и разделяше в момента. Тъй като тя не можеше да вземе думите си обратно, колкото и да искаше.

— Какво си мислила? — хвана се за думите ѝ той. — Че възнамерявам да разруша завинаги идилията в Дарингам Хол? Не се тревожи, Кейт, Камдънови сами са се погрижили за това.

Тя го изгледа озадачено.

— Какво имаш предвид?

Бен обаче явно съжали за казаното, понеже махна с ръка.

— Забрави — рече и избегна погледа ѝ.

— Бен, какво става? Кажи ми.

Той седна и пак погледна документите върху писалището. После сви рамене.

— Вероятно и бездруго скоро ще научиш.

Сърцето на Кейт изведнъж се качи в гърлото ѝ.

— Какво?

Той пак я погледна продължително и си пое дълбоко дъх.

— Досега успях да добия само груба представа — каза, — но както личи, Дарингам Хол е изправен пред фалит.

34.

— Искаш ли още нещо за пиене?

Въпросът на Тили изтръгна Кейт от мислите ѝ и я стресна.

— Какво? Не — отговори разсеяно и се помъчи да отбегне изпитателния поглед на приятелката си.

Кое то се оказа безполезно.

— Кейти, какво има? — продължи да подпитва Тили с ръце на кръста. — И не отричай, защото те познавам. Нещо се е случило, нали?

Кейт извърна глава и плъзна поглед по полупразната кръчма. Толкова ѝ се искаше да разкаже на Тили какво бе научила от Бен снощи, но тук, в „Трите корони“, където имаше опасност да го чуе и друг, това беше просто изключено. Пък и не беше сигурна дали изобщо има право да го разкаже, семейството положително щеше първо да го обсъди помежду си, а тя не искаше да се бърка на сър Рупърт.

И бездруго не знаеше кой знае колко. Малко след като Бен ѝ съобщи, че Камдънови са на прага на разорението, дойдоха сър Рупърт и Тимъти и тя остави мъжете сами. А оттогава не беше разговаряла с никого от тримата, затова и сега само сви рамене.

— Преди малко имах спешен случай в кабинета и още не мога да се отърся от него — излъга, но Тили май ѝ повярва, понеже в погледа ѝ се появиха мекота и съчувствие. За щастие веднага след това вниманието ѝ бе погълнато от гост на заведението и не се наложи Кейт да разкрасява лъжата си, тъй че тя пак се унесе в мислите си.

Въпросът какво щеше да последва, просто не ѝ даваше покой и не я остави да мигне цяла нощ. Камдънови бяха сред най-големите работодатели в областта, така че евентуалната несъстоятелност на имението би засегнала мнозина. Също и Кейт, понеже грижата за добитъка в Дарингам Хол спадаше към основните ѝ задължения. Затова и не беше сигурна как и дали изобщо ще продължи да работи. Но най-мъчно ѝ беше за семейството. Това беше истинска катастрофа

за всички и Кейт само се молеше нещата да не са толкова черни, колкото ѝ бе описал Бен.

Умът ѝ обаче бе зает и с нещо друго, може би по-важно от страха за бъдещето. Тежкото финансово положение на Дарингам Хол положително отдавна не бе тайна поне за Ралф. Дали затова бе помолил сина си да остане?

Отказваше да го повярва и все пак въпросите пронизваха съзнанието ѝ и не ѝ даваха мира. Дали в крайна сметка целта беше не да опознаят Бен, а да го привлекат като източник на средства? Затова ли се държаха толкова любезно с него, позволиха му да кара бентлито и го поканиха да остане за неограничено време?

Кейт се разкъсваше между лоялността си към семейството и чувството, че е била несправедлива спрямо Бен. Може би той имаше пълно основание за подозрителност и беше наивно и нехайно от нейна страна нито веднъж да не повярва, че в упреците му има доза истина.

Пак се сети за странното поведение на лейди Илайза по време на опелото и внезапно изтръпна от страх, че може би не е сгрещила. Длъжна беше да открие дали Камдънови имат нещо общо с раздялата между Ралф и Джейн Стърлинг. Важно беше да изясни този въпрос, чисто и просто го дължеше на Бен след всичко, в което го бе обвинила вчера.

Тили обслужи още един клиент и се върна при нея.

— Наистина ли не искаш да пийнеш? Можеш и да хапнеш нещо.
— Погледна ръчния си часовник. — Почти два и половина е, обзалагам се, че още не си обядвала.

Така беше, ала Кейт въпреки това отказа.

— Благодаря ти, Тили, но трябва да бягам. Обещах на Грег да се отбия пак в обора.

Планът ѝ вече не търпеше отлагане. Трябваше да го изпълни, докато все още не бе загубила кураж.

Тили се усмихна снизходително и ѝ подвикна:

— Е, тогава до по-късно.

Кейт ѝ махна с ръка, прекоси с бърза крачка помещението и изтича към ланд роувъра си.

Наистина се беше уговорила с шефа на конюшната по някое време през деня да погледне още веднъж една от кравите, която караше проблемна бременност. Обаче реши да го свърши още сега, та след

това да се върне пак в замъка. Може би щеше да ѝ се удаде случай да провери незабелязано онова, в което се съмняваше.

Тили сподире с поглед Кейт и въздъхна дълбоко. Беше кажи-речи сигурна, че Кейт не ѝ каза истината. Нещо се беше случило, но познаваше приятелката си достатъчно добре, за да знае, че нямаше да изкопчи нищо от нея. А и напълно разбираше потиснатото ѝ настроение. В края на краищата и тя самата не се чувстваше много по-добре.

— Здравсти, Тили! — извика току-що влезлият Едгар Мур и се насочи към нея, а Тили му се усмихна насила. Беше ѝ шеф, затова, естествено, не можеше да му каже да не идва, но честите посещения я дразнеха от доста време насам. Непрестанно ѝ намекуваше, че иска нещо повече от нея, а тъй като тя не проявяваше никакъв интерес към връзка с Едгар, общуването с него напоследък ѝ тежеше.

— Ще ми налееш ли едно уиски? — поръча Едгар както обикновено и понечи да седне.

— Не там! — сопна му се Тили.

— Защо? — запита той и разгледа стола, на който се канеше да седне и който — съвсем основателно — му се стори напълно в ред. — Че какво му е на стола?

— Ами... паянтови е. — С пламнали бузи Тили заобиколи тезгяха и взе стола, прибра го при себе си. — Трябва да го закарам при Джо да го оправи.

— Хубаво — рече Едгар видимо озадачен и Тили побърза да му сервира уискито.

Знаеше, че е реагирала твърде бурно и че той навярно се пита дали пък не е гаврътнала тайно чашка-две. Но Тили трудно издържаше да вижда другото седнал на него, камо ли Едгар.

Образът на Питър отново изплува пред вътрешния ѝ взор и Тили едва сдържа въздишката си. Истинска детинщина беше все още да мисли толкова много за него, защото той сто на сто отдавна я беше забравил. Тя обаче не можеше да го изтласка от съзнанието си, независимо от многобройните опити, и мисълта, че няма да го види повече, беше толкова непоносима, че Тили вършеше всичко с половин

енергия. Надяваше се, че все някога ще ѝ мине, обаче за момента просто се чувстваше зле. Дори много зле.

— Как е Джаз? — поинтересува се тя и се удиви, че той не се впусна в обичайните тиради за поведението на дъщеря си, а се усмихна.

— В момента е като преобразена, много по-приветлива, наистина мила. А и вече не излиза толкова често както по-рано. — Отпи глътка и се ухили. — Хич не знам какво се е случило, но така много ми харесва.

Тили кимна. И тя забеляза същото преди два дни, когато Джаз ѝ помогна в „Трите корони“. Все пак беше сигурна, че момичето има някакъв проблем, понеже още изглеждаше притеснена, сякаш се боеше от нещо.

Точно отвори уста да обърне внимание на Едгар за това, когато в кръчмата влезе пощальонката Ада Риплинг: дребничка слаба жена с коса в миши цвят. Забелязваха я само когато носеше жълта сигнална жилетка върху червеното си яке и бе нарамила червената пощенска чанта на яркожълти райета, която изглеждаше твърде тежка за нея. А и май наистина си беше твърде тежка, понеже Ада почти винаги беше в лошо настроение. Днес обаче се усмихна, е, поне едва-едва, когато, освен няколко писма, подаде на Тили и доста обемист пакет.

— От Америка — заяви и посочи пощенското клеймо. — Изпратен е на домашния ти адрес, но нали знам, че си тук, та рекох да ти го донеса направо в кръчмата.

— Благодаря — каза Тили и погледна кой е изпращачът.

Когато отново вдигна глава, погледът ѝ срещна направо любопитните лица на Едгар и Ада.

— От американеца, дето живя тук, нали? — попита Ада и Тили прокле наум минусите на селския живот.

Вярно, пощата се доставяше на работното място, затова пък изразът „лично пространство“ бе непознат.

— Да — отговори подчертано нехайно и скри пакета под тезгяха. — Това ли е всичко, или ми носиш още нещо?

Маневрата за отвличане на вниманието не беше особено успешна, но Ада очевидно бе наясно, че няма да изтръгне допълнителна информация, затова си тръгна. Едгар обаче остана още половин час и се опита недодялано да флиртува с Тили, което постави

на сериозно изпитание търпението ѝ. Когато най-накрая се сбогува, тя веднага грабна пакета и изчезна в кухнята.

С разтуптяно сърце разкъса големия плик и извади картичка и стабилна картонена кутия, увита неколkokратно и недотам умело във фолио с въздушни мехурчета.

— Таблет! — възкликна изненадана, когато видя гланцираната снимка върху кутията.

И то не какъв да е, а наистина елегантен, супертънък, сребрист дизайнерски модел на известна марка. Никога не бе притежавала подобно устройство и нямаше представа за цената, но беше почти сигурна, че не е евтино.

Благоговейно свали капака и разгледа таблета. След това взе картичката и прочете написаното.

Включи и влез в интернет, после пусни скайп. Ако не успееш, обади ми се по телефона.

Питър

В първия миг Тили се вторачи недоумяващо в двата реда, сетне лицето ѝ грейна в усмивка. Скайп, рече си, това е онази програма, с която хората могат да водят видеоразговори. Досега не беше пробвала, защото нямаше познати, с които си струваше да общува по този начин, но, естествено, знаеше как работи програмата. Така че щом Питър ѝ подаряваше чисто нов таблет с вече инсталиран скайп, това вероятно бе доста скъп и сложен начин да ѝ каже, че иска да разговаря с нея.

Двете безцеремонно хлапашки изречения бяха толкова типични за него и категорично не можеха да минат за любовно писмо. Ала Тили въпреки всичко притисна кутията с таблета към гърдите си, идваше ѝ направо да я разцелува. Тъй като Питър не я беше забравил и още мислеше за нея и тъй като това бе достатъчно, за да свали неопределената тежест от раменете ѝ. За пръв път от няколко дни насам дишаше с пълни гърди.

— Тили? — чу доста нетърпелив глас отвън.

— Ей сега идвам! — извика в отговор тя и пхна кутията и картичката в плика. След това въздъхна щастливо и отнесе пакета в крчмата.

35.

Кейт за пръв път се почувства наистина зле, когато влезе в замъка през един от страничните входи. По това време вратата обикновено беше отворена, понеже бе непосредствено до кухнята и се използваше често от персонала. Но дори да беше заключена, Кейт знаеше, че ключът е в процеп в цокъла на каменната статуя, която бе съвсем наблизо. Беше посветена в тайните на Дарингам Хол и можеше да влезе, когато си пожелаеше. Тъй като Камдънови ѝ се доверяваха и не допускаха, че някога ще злоупотреби с доверието им. Само че тя възнамеряваше да направи именно това, ето защо се чувстваше толкова нервна, докато вървеше по коридора за кухнята. Не очакваше да е празна — поначало в кухнята винаги имаше хора, и действително: готвачката Меган бе застанала пред бюфета и нареждаше чашите за чай върху поднос. Тук беше и Къркби. Когато влезе, двамата я посрещнаха с радост.

— Кейт! — Меган я пресрещна и я прегърна, но обикновено лъчезарната ѝ усмивка остана сдържана. — Ох, детенце, не е ли ужасно! — въздъхна готвачката.

Кейт знаеше, че Меган говори за смъртта на Ралф. Персоналът навярно не предполагаше колко драматично е положението. Освен Къркби евентуално, който измери Кейт с типичния си непроницаем поглед. За него човек никога не беше сигурен какво знае за Камдънови и какво не.

Остави чайника върху големия поднос и изчака Меган да донесе и чинийките с дребни сладки.

— Много ти благодаря — каза с една от редките си усмивки на уста, после взе подноса с думите: — Е, време е да вървя.

Кейт знаеше защо трябва да тръгне: точно в четири часа лейди Илайза събираше семейството за следобедния чай — на което разчиташе и тя самата.

— Другите са вече в Синия салон, нали? — запита тя Меган, когато двете останаха сами.

Закръглената готвачка кимна.

— Да. Даже и Оливия. Клер настоя да не оставят лейди Илайза сама. Само Джеймс има работа в стопанските постройки. И сър Рупърт го няма, от сума ти време се е затворил с мистър Стърлинг в библиотеката. Май обсъждат нещо важно.

Стомахът на Кейт се сви, защото си представяше каква е темата на разговора им. Но се зарадва, че всички действително са заети — факт, който макар и със закъснение стигна и до съзнанието на Меган.

— Да не искаше да говориш с някого от тях? — попита загрижено, обаче Кейт поклати глава.

— Не, бях в обора и реших да се отбия за малко. По-късно ще намина пак.

Набързо се сбогува с готвачката, за да не ѝ е зададе още въпроси, и излезе от кухнята.

В края на коридора спря. Имаше две възможности. Можеше да напусне замъка през страничния вход, откъдето беше дошла. Или да направи завой и да продължи до стълбите за прислугата, водещи към втория етаж. Всъщност в момента можеше да се засече там само с някоя от камериерките, и то ако нямаше късмет.

Въпреки всичко се поколеба при мисълта, че и Айви навярно няма така лесно да ѝ прости, задето тайно е ровила във вещите на баба ѝ. Но нямаше друг начин, трябваше да узнае истината. Ето защо си пое дълбоко дъх и сви в коридора, водещ към стълбите за прислугата.

— Трябва да припишете Дарингам Хол на „Нешънъл Тръст“ — каза Бен и издържа погледа на сър Рупърт, който седеше срещу него на кожения диван в библиотеката.

Беше обмислил добре отговора си още като разбра, че ще бъде изправен пред въпроса какво е бъдещето на имението. И организацията, която изкупуваше ценни архитектурни паметници в Англия и така ги съхраняваше за поколенията, му се стори идеалното разрешение.

— А те ще се погрижат за останалото.

Старецът поклати глава.

— И аз съм мислил за това. Само че „Нешънъл Тръст“ е благотворителна организация, финансирана от дарения. Имат си

директиви относно избора и решават въз основа на икономически критерии. Няма да поемат затънало в дългове имение, рискът е твърде висок. Освен това тогава бихме запазили само постройката. А това изобщо не променя финансовото ни положение.

Не го изрече, нямаше и нужда, защото Бен го прочете по лицето му, по изражението в очите.

Подозираше, че ще се стигне дотам, всъщност от вчера следобед, когато Тимъти застана срещу него в кабинета на Ралф и не му попречи, а дори го прикани да прегледа счетоводните книги. Така че Бен прекара половината нощ и целия предобед в изчисления и сравнения, за да добие представа колко зле е финансовото състояние на Дарингам Хол. Резултатът бе съкрушителен. И затова неизреченият въпрос, който през цялото време витаеше в стаята, имаше само един отговор.

— Не.

Бен стана от коженото кресло и с едри крачки отиде до прозореца, взря се в градината навън.

— Не мога да ви помогна.

— Но се налага, Бен. Моля те — чу гласа на сър Рупърт зад гърба си. — Ти си единственият ни шанс.

Бен стисна толкова здраво зъби, че изпита болка. Сетне бавно се обърна към сър Рупърт, който бе вперил в него изпълнени с надежда очи.

Точно така изглеждаше и Ралф онази вечер, когато предложи на Бен да остане още малко в Дарингам Хол. Даже беше седнал на мястото на стария господин и в изражението му се четеше молба Бен да се съгласи. Въпросът бе само защо толкова държеше на това. Бен беше повярвал, че интересът на Ралф към него е искрен. Но може би още тогава главната причина е била спасяването на богатството и имота му.

— Откога знаете? — попита Бен. — Че положението е толкова зле... откога ви е известно?

Старият барон въздъхна.

— За Ралф не зная. Наистина от време на време ми искаше съвети, но деловите въпроси решаваше сам, през последните години изцяло се оттеглих от управлението. А колко сериозно е в действителност, научих едва преди четири седмици, когато банката спря кредита. Тогава Ралф ми разкри истината.

Бен все още не беше сигурен дали да повярва. Обяснението му прозвуча повече от наивно — да не говорим за поведението на баща му. Нима Ралф не беше забелязал обезпокоителните признаци? От друга страна, понякога действително се създаваше впечатление, че деловите задължения надхвърлят силите му. Може би чисто и просто бе изтласквал проблемите от съзнанието си, докато беше стигнал до задънена улица.

— А Тимъти? Доколко е запознат?

— Той разбра едва преди две седмици — поясни сър Рупърт. — Малко преди Ралф да колабира.

Кое би обяснило защо находчивият адвокат в началото бе категорично против мен, рече си Бен. И защо сега въпреки това е готов да сподели семейните тайни с мен. Изведнъж всичко дойде на мястото си.

— Затова Ралф настояваше да остана, нали? — Бен не успя да прикрие нотката на разочарование в гласа си. — И ти затова го подкрепи. Разчитахте да инвестирам парите си във вашия имот и така да ви спася от разорение.

Сър Рупърт издържа обвинителния му поглед.

— Разбираемо е, че мислиш така. И няма да отрека, че доста съм умувал дали не е знак от съдбата, че точно сега се появи тук. Но за Ралф беше важен само ти. Беше потресен, щом научи, че има още един син, и пожела да се опита да поправи стореното. Много страдаше, че никога не е бил до теб и изобщо не те познава.

Бен си припомни последната среща с баща си, отново видя отчаяното изражение в очите му. *Съжалявам. Не исках да стане така.* Навярно никога нямаше да узнае дали извинението е било адресирано към него, или Ралф е имал предвид факта, че е довел семейството си до ръба на пропастта.

А и това в крайна сметка не играеше никаква роля, понеже с нищо не променяше решението на Бен. Онова, което се въртеше из главата на сър Рупърт, беше напълно изключено.

— Не мога да ви помогна — повтори той. — Знаеш за какви суми говорим тук. Нямам толкова пари.

Сър Рупърт погладя бялата си брада и дълго се взира в Бен, сякаш трябваше да обмисли добре следващите си думи.

— Бен, не е нужно да имаш пари. Не искам да ми даваш заем. — И направи кратка пауза. — Искам да встъпиш във владение на наследството си.

— Какво? — възкликна Бен и го погледна изумено.

— Бен, ти си син на Ралф. Принадлежиш към семейство Камдън от Дарингам Хол, така че също си длъжен да се грижиш за замъка и земите.

Бен поклати глава.

— О, не, никога не съм имал такова желание. Това е от компетентността на Дейвид.

— Само че Дейвид не може да управлява имението, понеже е твърде млад и неопитен. Тимъти и Джеймс също не могат — възрази сър Рупърт. — За разлика от теб. Ти си единственият, който може да ни спаси, и в случая не говоря за парите ти. Финансовите средства няма да ни помогнат. Нуждаем се от теб, Бен. Трябва да дойдеш и да поемеш кормилото. Само тогава ще имаме шанс.

Бен понечи да оспори думите му, обаче сър Рупърт вдигна ръка.

— Зная, че искам много. Може би твърде много — добави припряно. — Но поне си помисли. Моля те, Бен.

Външно бе все още спокоен и Бен нямаше как да не се възхити на достолепното му държане. Въпреки че долавяше отчаянието, скрито зад думите на сър Рупърт. Беше се вкопчил в тази едничка надежда, в този едничък изход, и Бен нямаше сили да му отнеме упованието. Колкото и критично да гледаше на всичко и колкото и да се стараеше да не загуби дистанцията — знаеше, че едно нещо не е фалшиво: болката в очите на сър Рупърт. Беше загубил сина си, а сега имаше опасност да загуби и всичко останало. Така че Бен можеше най-малкото да му даде глътка въздух и да отстъпи за момента.

— Добре — рече. — Ще си помисля.

Сър Рупърт кимна, видимо благодарен.

— Дай си достатъчно време.

На вратата се почука и Къркби влезе в библиотеката, попита дали ще желаят още чай. Бен за пореден път се удиви на фантастичната способност на иконома да усеща кога е потребен. Не за да донесе още чай, Бен отказа, както и сър Рупърт. А за да му даде възможност да се измъкне от този разговор.

— Ще поизляза в градината — обяви, докато Къркби слагаше чайника и чашите върху поднос. Имаше нужда от чист въздух, да се махне от тази съборетина, в която всичко бе покрито с праха на столетията и едва ли не го задушаваше с тежестта си. Навън под открито небе положително щеше да разсъждава по-трезво.

Сър Рупърт само кимна. Имаше уморен вид и паузата явно щеше да се отрази благоприятно и на него, затова Бен се сбогува на бърза ръка и потърси най-краткия път за обширната градина. Обичаше да идва тук и грижливо подрязаният жив плет и поддържаните цветни лехи оказаха желанния ефект и го поуспокоиха.

Да встъпи във владение на наследството си! Ей Богу, все още не проумяваше искането на сър Рупърт. Дали изобщо имаше представа какво би означавало това за Бен? Трябваше да продаде нийоркския си апартамент, вероятно и дела си от фирмата, за да събере що-годе сумата, необходима за спасението на Дарингам Хол. Погасяването на кредита нямаше да свърши работа, понеже рано или късно щяха да се отворят нови дупки за запушване. Дарингам Хол беше бездънна бъчва, поне докато не се предприемеха пълна реконструкция и промени.

— Бен!

Дочул името си, той се обърна изненадан и видя идващата към него Кейт. Днес бе облечена с джинси и семпла тениска под синьото си пухено яке, а не с черната рокля, в която изглеждала толкова крехка вчера. Очите ѝ обаче и сега бяха разширени от ужас както вчера, когато ѝ каза как стоят нещата с Дарингам Хол, и колкото повече се приближаваше, толкова повече се засилваше желанието му да я притисне в обятията си. Кое то нямаше да направи, защото все още ѝ беше ядосан заради снощните обвинения.

— Накъде си тръгнал? — попита задъхано тя, щом застана пред него, и той едва сега забеляза кафявия плик в ръката ѝ. Очевидно беше нещо важно, защото Кейт го стискаше.

— Трябва да походя, за да си избистря главата — отвърна той. — Ами ти какво правиш тук?

Тя си пое дълбоко дъх и му протегна плика.

— Аз... мисля, че трябва да прочетеш това.

— Какво е това? — попита той озадачено и донякъде разтревожено заради сериозния вид на Кейт.

Не изчака обаче отговора ѝ, а извади всичко от плика: дебела купчина хартии, отчасти писма, вече избледнели доклади на пишеща машина и компютърни разпечатки. За някои от тях бяха прикрепени снимки и още при вида на най-горната — на около дванадесетгодишно момче — Бен си пое рязко дъх.

Тъй като момчето бе той.

36.

Погледът на Бен пробягна трескаво по съдържанието на хартиите. Почти всички бяха доклади на американска детективска агенция, адресирани до лондонски адвокат с познато име — юриста, чиято кантора бе поел Тимъти. Години наред детективите бяха държали под око не само майка му, но и него самия. Всичко бе тук — копие от акта за раждане, сведения за жилищата, които бяха обитавали, за работните места на майка му и за неговото образование. Освен тях имаше снимки на открито, тоест по всяка вероятност щракнати тайно. Най-горната, доста ясна и в близък план, явно направена с телеобектив, и Бен веднага позна, че е от погребението на майка му. По-нови снимки, както и доклади за времето след дванадесетата му година, липсваха — сякаш главата „Елизабет Стърлинг“ бе затворена със смъртта ѝ. Види се, клиентът на детективската агенция бе загубил интерес към по-нататъшната съдба на Бен. И не беше никак трудно да отгатне за кого ставаше дума.

Той вдигна гневно глава и срещна погледа на Кейт.

— Знаеше ли за това? — попита и усети как стомахът му се сви при предположението, че го е лъгала от самото начало.

Но тя поклати енергично глава.

— Току-що открих документите.

— Къде?

— В писалището на лейди Илайза — каза Кейт след кратко колебание и гневът на Бен се изпари за миг, а в погледа му се прочете изненада.

Тя ходеше в замъка, когато си пожелаеше, но заради този факт бе като трън в очите на лейди Илайза. Старата дама просто проявяваше търпимост към посещенията ѝ и със сигурност не би я допуснала доброволно в покоите си, особено пък ако се е страхувала, че подобна информация може да излезе на бял свят.

— Претърсила си стаята ѝ?

Кейт кимна, видимо смутена.

— Вчера се държа доста странно на погребението и в един момент заподозрях, че има нещо общо с раздялата между Ралф и майка ти. Затова проверих дали няма да намеря нещо в бюрото ѝ. — И направи нещастна гримаса. — Съжалявам, Бен. Заблуждавала съм се.

И аз, помисли си той. Не беше очаквал, че Кейт ще стигне толкова далеч заради него. А и не беше длъжна да му показва документите. Със същия успех би могла да ги върне на мястото им и да забрави за тях.

— И защо го направи?

Тя сви рамене.

— Трябваше да разбере — каза и в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Но май се надявах да не открива нищо.

Бен вече не знаеше какво да мисли и в пристъп на отчаяние се запита дали някога ще прозре същността на Кейт Хъкли. Как така вчера му вдигна скандал в кабинета на Ралф, пък днес направи същото, в което го бе обвинила несправедливо? Как така седмици наред му повтаряше, че греша, докато почти не го убеди в това, а сега най-неочаквано му даде доказателство, че е бил прав?

Тъкмо там беше проблемът с нея. Бен не можеше чисто и просто да зачеркне чувствата си. Или ѝ беше страшно ядосан, или жадуваше да я прегърне и целуне. Или и двете едновременно. Единствено безразлична нямаше как да му стане, въпреки че това би улеснило много нещата.

Погледът му отново падна на плика, Кейт също се взираше в него, все още изумена от находката си.

— Мислиш ли, че е знаел? — С тези думи вдигна глава към него. — Имам предвид Ралф. Дали пък не е знаел?

Бен стегна мускулите на брадичката си, защото въпросът дали Ралф му е сервирал огромна лъжа изгори вътрешностите му. Доколкото успя да види от беглия преглед, всички доклади бяха адресирани до Чарлз Брюстър, а не до Камдънови. Само че Брюстър бе семейният адвокат, дългогодишният им юридически представител. А след като Кейт бе намерила плика в бюрото на лейди Илайза, значи старата дама знаеше отговорите, които той от толкова време търсеше.

— Предполагам, че това може да се разбере — рече Бен и се обърна, прекоси алеята и продължи към терасата.

Кейт се завтече подире му и го настигна, улови го здраво за лакътя.

— Къде отиваш?

Бен погледна към замъка и едва ли не с радост усети как внезапно го изпълни гняв.

— В Синия салон.

А Кейт явно се опасяваше най-много от това.

— Но те точно сега са се събрали за следобедния чай.

— Още по-добре. — Дръпна ръката си и я стрелна с яден поглед, щом видя уплашеното ѝ лице. — Ти какво очакваше, Кейт? Че ще оставя нещата без последствие?

— Не — увери го припряно тя. — Не, разбира се. Просто... — И се поколеба. — Погребението беше едва вчера, Бен. Всичко е толкова... прясно.

Той издиша шумно, недоумявайки защо тя все още се тревожеше за душевното благополучие на Камдънови.

— Искаш да кажеш, че трябва да проявя тактичност и да изчакам? — рече и сам долови колко горчиво прозвучаха думите му. — Кейт, преди двадесет и две години загубих майка си, но когато разглеждам снимките тук — и вдигна плика, — имам чувството, че е било вчера. Тогава няха семейство, което да сподели скръбта ми, мислех си, че никой не се интересува от мен. А сега по принуда констатирам, че все пак съм имал някого. И че този някой е можел да ми помогне, обаче не го е сторил.

Приблужи се още малко към Кейт, без да сваля поглед от нея, понеже държеше тя да разбере какво става в душата му. Защо трябва да постъпи така.

— Белезите ми все още са пресни, Кейт. И най-сетне искам да науча кой е отговорен за тях.

Изражението ѝ се промени, чертите се смекчиха, а това влоши болката в гърдите му, породена от току-що казаното. Направи я толкова непоносима, че Бен рязко се завъртя гърбом към Кейт и продължи напред. Не обърна внимание дали го следва, видя я чак когато застана пред вратите на терасата, водещи към Синия салон.

Анна, която седеше най-близо до вратите, ги забеляза и стана от мястото си да им отвори.

— Бен! Кейт! — възкликна изненадана. — Ще пийнете ли чай? Ще кажа на Къркби да донесе още две чаши.

— Не, благодаря — каза Бен и се огледа наоколо.

Целият замък с всичките си антики, картини и високи тавани, от които човек имаше чувството, че е пропаднал в дупка на времето, му беше чужд. В този салон обаче чувството бе особено силно, може би защото най-отчетливо носеше почерка на лейди Илайза. Всичко вътре бе фино и изискано. Господарско. Сковано. И точно такава бе и атмосферата.

Бен усети изненаданите погледи на другите. Очевидно никой не бе очаквал появата му на следобедния чай.

Само че както установи, не всички от семейството бяха тук. Липсваше Джеймс, както и Айви и Зоуи, третата дъщеря на Клер, която бе пристигнала за погребението от Париж. Тимъти обаче бе тук, изправен до камината, а Дейвид, Анна и Оливия седяха в изящните кресла. Клер беше на канапето до лейди Илайза, която единствена не се усмихваше, а пронизваше Бен и Кейт със студения си поглед. Не по-различно от друг път, но сега този поглед внезапно му подежда по друг начин, разпали гнева в гърдите му.

— Седнете де — обади се Клер и посочи двете празни кресла.

Бен обаче отказа с раздразнителен жест. Стига толкова общи приказки, сега искаше отговори. Така че метна плика на масичката, от което чашите звъннаха, и се втренчи в лейди Илайза. Само че тя явно не знаеше какво има в него, понеже само го измери с озадачен и злобен поглед.

— Какво е това? — запита Клер и несмело посегна към плика, може би защото видя колко ядосан е Бен.

— Прочети го и ще разбереш — отвърна Бен, без да сваля очи от лейди Илайза.

И ето че когато Клер извади докладите и снимките, по лицето на старата дама най-сетне пробягна сянка и студената ѝ фасада се пропука.

— Откъде взехте това? — попита възмутено. — Влезли сте в стаята ми!

Бен стрелна Кейт, но не каза нищо.

— Значи признавате, че документите са ваши? — отговори ѝ с въпрос, следейки с поглед и Тимъти.

Но пликът, види се, нищо не говореше на адвоката, понеже с напълно спокойно изражение, издаващо само сдържан интерес, се приближи към сестра си да хвърли едно око на документите. Клер обаче ги беше прочела и се взря ужасена първо в Бен, после и в лейди Илайза.

— И ти си знаела през цялото време? — попита невярващо майка си. — Знаела си, че Ралф има син от Джейн Стърлинг?

Това накара и останалите да наострят слух.

— Какво?

Дейвид скочи от мястото си и също се приближи до масичката, след него и Анна, дори Тимъти взе един от докладите, за да го прегледа по-обстойно. Само Оливия остана сгушена в креслото си.

Един поглед към детските снимки явно бе достатъчен на всички, за да се вторачат шокирани в лейди Илайза. Тя обаче игнорира погледите им и фиксира Бен със самодоволна усмивка, сякаш сега, след като всичко излезе наяве, се радваше, че не ѝ се налага да се преструва повече.

— Естествено, че знаех — произнесе снизходително. Студено. — Тя, тази Джейн Стърлинг, дойде при мен и ми сподели гордо, че е бременна. Току-що беше научила. А аз си дадох сметка, че трябва да действам незабавно.

Бен усети как го полазиха студени тръпки.

— Не си е тръгнала по свое желание — констатира той. — Прогонили сте я.

Лейди Илайза изкриви уста.

— Тя беше проста келнерка — отговори, сякаш този факт бе убедително основание. — Не стига, че Ралф се ожени за нея, преди да успеем да попречим, но и отрочето на тази жена под нашия покрив? Не можехме да го допуснем. Нали, Рупърт?

Бен проследи погледа ѝ и видя застаналия в рамката на вратата сър Рупърт. Сигурно бе дошъл преди секунди, а сега се взираше в жена си с каменно изражение. Но на лицето му бе изписано смайване, а не одобрение.

— Илайза...

— Ралф заслужаваше нещо по-добро — продължи лейди Илайза. — Затова обясних на тази отвратителна особа, че Ралф не иска детето и е подал заявление за разтрогване на брака. Предложих ѝ пари, за да

си тръгне доброволно, но тя ми отказа. Навярно ѝ се видяха малко. — Засмя се, обаче никой не реагира със смях. — Пожела да разговаря с Ралф, понеже не ми повярва, обаче той беше при нашия адвокат в Лондон. Обадих се на Чарлз и той се погрижи да задържи Ралф за известно време. После Чарлз дойде и заедно разяснихме на Джейн Стърлинг сериозността на положението. Чарлз ѝ показа декларация, че Ралф иска да се разделят. Само дето декларацията не беше на Ралф, но малката не разбра. Каза ѝ, че ще я дадем под съд, ако дръзне да потърси контакт с Ралф. По-късно Чарлз донесе документите за анулиране на брака, които трябваше да подпише, обаче на другия ден Джейн Стърлинг вече беше изчезнала.

Лейди Илайза въздъхна и продължи:

— Реших, че с това въпросът е приключен, но тя се обади след година в кантората на Чарлз. Вече била родила бебето и държала да го покаже на Ралф. Този път се наложи Чарлз да действа побезцеремонно. Заяви, че ще ѝ отнемем детето и няма да го види повече, ако не престане да ни безпокои, и че имаме достатъчно връзки, за да превърнем живота ѝ в ад, ако не си кротува. После не чухме повече нищо за нея. Нали, Рупърт?

Отново подири одобрение от съпруга си, обаче старият баронет все така не помръдваше от мястото си.

— Ти си я отпратила? — запита с дрезгав глас.

Лейди Илайза кимна с блеснали очи и заяви:

— Все някой трябваше да се погрижи. Момчето ни се нуждаеше от помощ. Сам нямаше да се справи.

Бен сви ръце в юмруци.

— Ралф знаеше ли за това?

Лейди Илайза поклати глава, с все така безучастно лице.

Изглежда, не долови обвинението в гласа на Бен.

— Не. Помисли си, че келнерката го е напуснала и бракът е анулиран. Ако знаеше, щеше да се чувства задължен да остане с нея. Прекалено мекушав беше. Ето защо трябваше да се погрижа да се откачи от тази лепка. — И пак въздъхна. — После с Чарлз много внимавахме. През цялото време. Винаги знаехме къде се намира въпросната Джейн Стърлинг и умувахме как да постъпим, ако Ралф пожелае да се ожени повторно. Тогава истината може би щеше да излезе на бял свят, обаче извадихме късмет, защото тя неочаквано умря

и проблемът се разреши. — На лицето на старата дама грейна смущаващо доволна усмивка. — Но Ралф все пак едва не разкри истината, защото за сватбата с Оливия трябваше да представи свидетелството за разтрогване на брака. И Чарлз тайно от Ралф показва смъртния акт на чиновника в общината и му обясни да не повдига този въпрос, защото Ралф още не бил превъзмогнал смъртта на първата си жена. Така тази неприятна глава бе затворена окончателно. До момента, в който не изникнахте тук.

И пак стрелна Бен със злобен поглед. Чак тогава лейди Илайза явно забеляза тишината, надвиснала над помещението, и че всички погледи са насочени към нея, и се обърна към мъжа си с озадачено изражение.

Сър Рупърт поклати глава.

— Илайза, какво си направила! — В гласа му се доловиха нотки на гняв и изумление. — Бен ни е внук.

— Не! — възрази рязко тя и отново обърна глава към Бен, фиксира го с добре познатата му омраза. — Той е парвеню, кръгла нула, също като майка си. Не е един от нас и никога няма да бъде. — С тези думи поклати глава. — Камъкът трябваше да го улучи. Тогава изобщо нямаше да се стигне дотук.

Бен се сети за каменната статуя, която падна на терасата по време на летния бал и едва не го уцели. Нима искаше да каже, че...

— Илайза! — възкликна ужасен сър Рупърт, а застаналата до Бен Кейт така изохка, сякаш признанието ѝ причини физическа болка.

Току-що чутото бе трудно за асимилиране — но Бен все пак изпита и известно облекчение, задето най-накрая бе научил цялата истина.

Лейди Илайза местеше поглед от един на друг и, види се, не разбираше за какво е цялото вълнение. Вместо това взе чашата си и отпи глътка чай, после я остави с енергично движение.

— Впрочем къде е Ралф? — попита и в очите ѝ отново се появи странният блясък, който преди малко озадачи Бен. — Няма ли и той да дойде? Нали знае, че по това време винаги прием чай.

Оливия се разхълца.

— Мамо, Ралф почина — обади се Клер. — Вчера го погребавме.

— Не! — Лейди Илайза поклати глава и се усмихна, но долната ѝ устна потрепери. — Не, той ей сега ще дойде. Нали, Рупърт?

Сър Рупърт си замълча, обаче изражението му все пак явно я усъмни.

— Рупърт! — извика тя. — Рупърт, къде е Ралф?

Трескаво се озърна и заповтаря името на сина си. После направо изпадна в истерия и се успокои чак когато мъжът ѝ седна до нея.

— Ей сега ще дойде, Илайза — каза ѝ и тя се усмихна с облекчение, склони глава на рамото му.

— Добре. — Въздъхна дълбоко и го погледна замечтано, докосна лицето му. — Ах, Рупърт. Всичко ще се оправи, нали?

Тя има деменция, рече си Бен и прочете шокиращото откритие и по лицата на другите. Само че със сигурност не е страдала от това заболяване, когато преди повече от тридесет години е изхвърлила и заплашила майка ми. Тогава е била заслепена единствено от съсловна високомерие и самомнителност. Както и да го погледнеше, извършеното беше жестоко.

Бях прав, помисли си Бен и зачака чувството на удовлетворение. Ала то така и не се появи. Вместо това се почувства изпразнен. И разочарован.

Сър Рупърт го погледна, докато люлееше в ръцете си лейди Илайза, която сега бе затворила очи, и Бен видя объркването и отчаянието в очите му.

— Съжалявам — продума старият баронет, явно надявайки се на опрощение.

Но Бен не бе в състояние да му го даде.

— Бен?

Усети ръката на Кейт върху лакътя си. Нямаше обаче желание да я погледне в очите. Искаше единствено да се махне оттук.

Ето защо се завъртя на пети и с едри крачки излезе от Синия салон.

37.

Кейт спря пред вратата на стаята за гости и нададе ухо, но не чу шум отвътре.

— Бен?

Потропа предпазливо, не беше сигурна дали изобщо е там. Обаче беше, понеже след миг вратата се разтвори със замах и той така неочаквано се озова досами нея, че я остави без дъх.

Явно не беше очарован от идването ѝ, защото лицето му бе все така недостъпно както одеде, когато изскочи от Синия салон. Кейт обаче не се стресна от това.

— Може ли да поговорим?

Бен пусна вратата и отстъпи встрани, направи ѝ място да влезе. Сетне се приближи до прозореца и ѝ обърна гръб, вторачи се в двора пред замъка, заровил ръце дълбоко в джобовете си. В минутите, след като напусна Синия салон, обаче не беше стоял със скръстени ръце: куфарът му лежеше отворен върху леглото и вече беше нахвърлял едно-друго в него — в буквалния смисъл на думата.

— Стягаш си багажа? — попита уплашено тя.

Бен кимна.

— Довечера ще взема последния самолет за Ню Йорк — отвърна и отиде до гардероба, сякаш се сети, че има още вещи за прибиране.

Кейт се помъчи да преглътне буцата, която внезапно застана на гърлото ѝ и я задави.

— И всичко приключва, така ли? — попита, като не успя да овладее треперенето на гласа си, гледайки как Бен сваля от закачалката черния си костюм. — Просто си тръгваш?

Даваше си сметка, че евентуално ще стане така, щом му покаже плика, а след сцената в Синия салон твърде добре разбра гнева и разочарованието му. И тя самата все още не можеше да побере в ума си признанието на лейди Илайза. Но дали единствено това бе важно за Бен? Нима нищо друго не го задържаше тук?

— Дойдох да си изясня какво е било отношението на семейство Камдън към майка ми и какво са й сторили и вече знам отговора — отвърна той, без да я погледне. — Повече не исках.

— Но, Бен, в дъното на всичко е лейди Илайза. Тя е скроила целия план заедно с този Брюстър. Сър Рупърт не е знаел нищо, нито пък Ралф.

Бен бе посегнал да сгъне сакото си, обаче застина напред движението и се взря в нея.

— И какво от това? — попита рязко. — Кейт, двамата може и да не са изгонили лично майка ми, но потърсили ли са я, когато е изчезнала? Усъмнили ли са се макар за секунда, че си е тръгнала по своя воля? Не. И знаеш ли защо? Защото в действителност са били извънредно доволни, че се е махнала. Дълбоко в сърцето си също са били убедени, че бедните келнерки не са достатъчно добра партия, нима не разбираш? Жени като нея под път и над път, така че не си струва усилията. — Сmachка сакото и го метна на кревата. — Само че като закъсат с парите, синът на келнерката изведнъж се оказва достатъчно добър, за да влезе във владение на наследството.

Кейт го погледна с изненада.

— Наследството ли?

— Да, точно така — отговори Бен с нотка на сарказъм. — Сър Рупърт иска да се откаже от фирмата си и да дойде в Англия, за да поема управлението на Дарингам Хол. Да изпълня дълга си пред семейството. — След тези думи изсумтя. — Едно им признавам на Камдънови. Поискат ли нещо, не се задоволяват с половинчати резултати, а държат да получат всичко.

— О! — възкликна учудено Кейт, а сърцето й запрепуска още по-бързо, защото в първата секунда възприе новината като разрешение на всичките си проблеми. Тогава Бен щеше да остане при нея. А Дарингам Хол може би щеше да получи още един шанс. Ала в следващия миг осъзна, че той не обмисля този вариант. Вече не...

Почука се и Кейт, която все още бе до вратата, се обърна и отвори на сър Рупърт. Той влезе нерешително в стаята, изглеждаше измъчен, едва ли не смазан.

— Обадох се на д-р Уолвъртън. Ще дойде веднага и ще реши как да постъпим с Илайза. По всяка вероятност... — Замълча и продължи, след като се покашля. — По всяка вероятност тази психическа

обърканост е отдавна. Сега, като се върна назад във времето, се сещам, че е имало симптоми, но никой от нас не си е давал сметка за сериозността им. Боже мой, направо не ми се мисли какво можеше да се случи, когато тя...

Остави изречението недовършено и Кейт беше сигурна, че също като нея си представи каменната статуя, която стана на хиляди парчета върху терасата и замалко да улучи Бен, както и Дейвид.

— Няма извинение за поведението на Илайза — изговори с пресипнал глас. — Нито за тази, нито за постъпката преди години. — Сър Рупърт погледна Бен. — Ако знаех, никога не бих го позволил. Също и Ралф. Най-вече той.

Ако беше очаквал някаква реакция от страна на Бен — да речем, кимване, усмивка, остана разочарован. Тъй като той просто го фиксираше с онзи суров и резервиран поглед, до болка познат на Кейт. И накрая сър Рупърт извърна глава. Посочи куфара на леглото и каза онова, от което явно се опасяваше.

— Заминаваш ли?

Този път Бен кимна и повтори думите, които Кейт вече беше чула.

— Довечера ще взема последния самолет.

— Тоест...

— Тоест отговорът ми е „не“ — додаде Бен. На бузата му заигра мускулче. — Не мога да ви помогна.

— Но... — започна сър Рупърт, веднага обаче си замълча, подозирайки, че след признанието на лейди Илайза няма повече аргументи, за да убеди Бен. Леко приведе рамене, енергията сякаш отведнъж напусна тялото му. Запази обаче самообладание и само кимна.

— Ако желаеш, Къркби ще те закара до летището — каза. — Ще го предупредя.

Още веднъж кимна на Бен и Кейт, сетне си тръгна и затвори вратата след себе си.

— Ти би могъл, нали? — наруши тишината Кейт. — Би могъл да спасиш Дарингам Хол.

— Не, не мога — отговори Бен. — Пък и дори да можех, защо да го правя? От къде на къде да изоставя всичко, което съм създал, и да

помогна точно на Камдънови? — И поклати глава. — Това не е мой проблем, Кейт.

— О, не, напротив, твой е — настоя тя. — Става въпрос за семейството ти. Ти също си Камдън, Бен.

— Да, а ти не си, Кейт. — Острите му думи я свариха неподготвена и Кейт отстъпи крачка назад, когато той се приближи към нея. — Така че защо изобщо се интересуваш от всичко това?

Кейт усети как в очите ѝ нахлуха сълзи.

— Защото тук е моят дом — отвърна разпалено. — А и твоят, ако навремето нещата се бяха развили другояче. Тогава щеше да отраснеш тук и имението щеше да бъде мястото, към което принадлежиш. Тогава нямаше да ми задаваш този въпрос, а щеше да се бориш с всички сили, за да спасиш Дарингам Хол.

Той се вторачи в нея и за миг-два Кейт сякаш видя пламъче в сивите му очи. После обаче рязко се обърна и пак отиде до прозореца.

— Само че нещата са се развили другояче, Кейт — рече.

— И аз съм такъв, какъвто съм. Нямам нужда от дом, нямам нужда от семейство. И въобще нямам нужда от никого.

Кейт усети, че Бен се отдръпва от нея. Щеше да си отиде, още днес, и въпреки че тя отдавна живееше със страха да не го загуби, този път бе различно. По-лошо. Безвъзвратно. Тъй като ако сега си тръгнеше, щеше да отнесе със себе си и надеждата, че светът ѝ няма да рухне. Без него нищо нямаше да бъде както преди, без него нямаше бъдеще. Не само за Камдънови. Също и за нея. Особено за нея.

— Аз обаче имам нужда от теб — промълви тя. — Не искам да си идеш, Бен. Искам да останеш при мен. — Поколеба се, но трябваше да му го каже, макар да допускаше, че той не желае да го чуе. — Обичам те.

Затаи дъх и зачака, ала той не реагира, продължи да стои гърбом. А когато най-сетне се обърна към нея, на лицето му бе изписано същото резервирано изражение както преди малко.

— Недей.

Кейт потисна с усилие сълзите, които напиреха в очите ѝ, и за секунда-две издържа погледа му, надявайки се все пак да открие в него нещо, което би ѝ подсказало, че е сгрешила. Че е имал предвид друго. Само че не откри нещо и това разкъса сърцето ѝ.

— Защо, Бен? — попита с треперещ глас. — Понеже е болезнено да признаеш, че изпитваш нещо? Че имаш чувства? Адски се страхуваш от това, нали? Че може да се привържеш към нещо. Че то може да те *засяга* по някакъв начин. — Поклати глава и не успя да овладее сълзите, които се затъркаляха по бузите ѝ. — Няма как да го осуетиш, Бен. Все някога нещо ще те поразии с такава сила, че няма да можеш да му се противопоставиш. Все някога бронята ти няма да издържи. И тогава...

Кейт вдигна безпомощно ръце и млъкна, тъй като видя, че думите ѝ не стигат до него.

Няма да го изживее, помисли си. Защото изобщо няма да го допусне. Не го желаше и тя нищо не можеше да промени, независимо от това какво му казваше.

— Кейт...

Бен направи крачка към нея, ала тя усещаше, че е свръхсилите ѝ да издържи. Беше сложила сърцето си в нозете му и щом той не го искаше, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се предпази. Затова отстъпи назад.

— Сбогом, Бен — изрече припряно и се обърна, заслепена от сълзи, избяга от стаята, преди да е проявила слабост и на целия ужас дори да му се е примолила да не си тръгва.

38.

Хрущенето на стъпките, които се приближаваха по чакълената пътека, се чуваше ясно в неделната тишина и Дейвид въздъхна с облекчение. Стана от каменната пейка в центъра на лабиринта да изчака Анна, която секунда по-късно се появи в отвора на живия плет. Пресрещна я с усмивка и тя се втурна към него, сгуши се в обятията му.

Дейвид я притисна към себе си, целуна я по косата, вдъхна познатия аромат. Господи, така се нуждаеше от нея и толкова хубаво беше, че не трябва да се въздържа, както все още правеше в замъка. Затова се откъсна от Анна, пое лицето ѝ в шепи и нежно я целуна по устните. Тук, в усамотения лабиринт, се осмеляваше да го прави и това му носеше утеха, отнемаше малко от товара на скръбта, който тежеше на раменете му.

Едва след дълъг миг я пусна и потъна в усмивката ѝ. Тя го улови за ръка и го отведе до пейката.

— Е? — попита, щом седнаха. — Постигнахте ли някакъв резултат?

Дейвид поклати тъжно глава.

— Не — отговори и пак се замисли за разговора между него, сър Рупърт, Тимъти и Бен.

Всъщност Бен възнамеряваше да замине още снощи, обаче сър Рупърт го склонил да резервира полет за днес следобед. И поговориха още веднъж с него, помъчиха се да го придумат. По-точно сър Рупърт и Тимъти се помъчиха, Дейвид беше само слушател.

Но Бен държеше на своето и колкото и болезнено да беше, Дейвид до известна степен разбираше позицията му — сега, когато знаеше колко зле е финансовото положение на Дарингам Хол. Даже Тимъти май не беше сигурен дали може да спасят имението. И защо именно Бен трябваше да се откаже от всичко и да се впусне в рисковано начинание, за да помогне на семейството? След онова, което лейди Илайза бе причинила на майка му! Не можеше да му се

разсърди, задето не желаше — дори ако това би означавало да загубят всичко.

С тъга си спомни как започна лятото. Преди няколко седмици всичко беше наред и той нито за миг не би предположил колко бързо може да се промени целият му живот. Ако знаеше, в много случаи би постъпил другояче. Но сега вече бе късно.

Дейвид усети, че скръбта му се завърна, а с нея и болката. Само в редки моменти успяваше да се отскубне от нея, иначе накъдето и да се обърнеше, го загрупваха проблеми. Единственият светъл лъч бе Анна. Без нея не би преживял изминалата седмица.

— Значи Бен се връща в Ню Йорк? — попита тя.

Дейвид кимна и я прегърна през рамо.

— След малко Къркби ще го закара на летището.

Анна се притисна към него с въздишка.

— И какво ще стане сега?

И тя бе запозната със ситуацията, понеже снощи сър Рупърт свика семейния съвет и им разясни всичко. Затова Дейвид само сви рамене.

— Не зная — каза и констатира, че за пръв път чувства нещата точно така.

Вече нищо не знаеше. Не знаеше как да живее с факта, че баща му е починал, с болката, която го пронизваше във всеки момент, не знаеше как да помогне на майка си, която очевидно бе загубила цялата си жизнена енергия. Не знаеше дори дали има смисъл да продължи следването, след като щяха да загубят Дарингам Хол. Целият му живот се обърна наопаки и единственото, което можеше да направи, беше да не губи кураж. Което обаче бе трудно, при положение че лошите новини се надпреварваха.

— Как е баба? — поинтересува се той, защото знаеше, че Анна е била при лейди Илайза.

Тя въздъхна дълбоко.

— Все още не е по-добре. По-скоро обратното. Непрекъснато пита за Ралф, а понякога и говори с него, все едно е при нея. Според д-р Уолвъртън шокът от смъртта му е влошил толкова бързо състоянието ѝ. Или срещата с Бен вчера. — Анна се откъсна от Дейвид и го погледна. — Посъветва мама да си помисли за изпращането ѝ в подходящо лечебно заведение. Казва, че може да остане тук само ако

се грижим денонощно за нея. Че ако повтори онова, което направи на летния бал...

— Ясно — прекъсна я Дейвид.

Никой от тях не можеше да повярва, че лейди Илайза е способна на опит за убийство. Нямаше да повдигнат обвинение срещу нея, въпреки това не биваше да подценяват риска. Тя беше наистина болна, с толкова разстроени възприятия, че очевидно бе опасна за околните.

А всъщност би трябвало да мрази мен, помисли си Дейвид. В крайна сметка той не принадлежеше към семейството, докато Бен категорично бе потомък на Камдънови. След разговора с баща си обаче бе постигнал вътрешен покой.

При мисълта за Ралф с мъка преглътна сълзите си, защото отново си даде сметка колко бързо се беше развило всичко. Нямаше полза да си повтаря, че смъртта е спестила на Ралф ужасните страдания, които по всяка вероятност щеше да му причини раковото заболяване. Това не носеше утеха на Дейвид. Толкова му се искаше да прекара с баща си поне още няколко седмици, чувстваше толкова силно липсата му. Само че тогава Ралф би узнал какво е сторила майка му. И би станал очевидец на това как губят всичко...

Дейвид въздъхна дълбоко и Анна вдигна очи към него. Явно усети какво се разиграва в душата му, защото обви ръце около шията му.

— Ако сме сплотени, ще се справим и с най-лошото — каза, а усмивката ѝ излъчваше толкова вяра, че пак му поолекна.

Привлече я към себе си и внезапно осъзна, че е права. Способен беше да преодолее всичко — докато тя бе с него.

— Тогава не си тръгвай — каза и я притисна до себе си, целуна усмихнатите ѝ устни и за момента забрави мъчителните грижи.

39.

Бентлито пътуваше плавно по шосето за магистралата, на което вече имаше табела за летището. Откакто бяха напуснали Източна Англия, небето беше сиво, забулено с облаци и от време на време се изсипваше проливен дъжд.

Къркби шофираше, без да продума, но Бен току улавяше погледа му в огледалото за обратно виждане.

Чувстваше се странно, задето го караше друг. Той самият предпочиташе да седи зад кормилото, а разходките с тази аристократична лимузина из близките шосета дори му доставяха удоволствие. За миг се запита каква ли ще е съдбата на бентлито. Сър Рупърт сигурно щеше да го продаде по принуда, както и редица други вещи. Дори скоро, защото банката беше дала срок за погасяване на кредита и времето неумолимо изтичаше...

Бен тръсна глава, защото не желаше отново да се задълбочава в проблемите на Камдънови, и благодари на Бога, че в този момент телефонът му иззвъня.

— На летището ли си вече? — запита Питър.

— Не, още не. Но скоро ще пристигна.

Питър въздъхна.

— И този път ще се качиш на самолета?

Гласът му прозвуча скептично и това ядоса Бен.

— Да, разбира се, че ще се кача. Щях да го направя още снощи, но... трябваше да се обсъдят някои неща.

Загледа се през страничния прозорец, видя как капките на започналия дъжд се стичаха по стъклото, увлечени от попътния вятър. Би предпочел да си спести втория разговор със сър Рупърт и Тимъти, но сърце не му даде да откаже на стареца, който изглеждаше толкова отчаян. Не че не искаше да си тръгне. Напротив. Идваше му да замине на секундата, веднага след като Кейт си тръгна и го остави сам.

— ... не е ли супер?

— Кое? — подпита Бен, понеже не беше чул началото на изречението, а Питър простена.

— Бен, човече, съобщавам ти нещо изключително радостно, а ти не ме слушаш! — повиши тон, но казаното не помрачи доброто му настроение. — Сделката е наша. Станфорд току-що ми се обади, приема офертата.

Бен смръщи чело. В Ню Йорк беше много рано — а днес беше неделя. Типично за нервака Станфорд да не спазва нормалното работно време.

— Не е ли откачено? — продължи весело Питър. — Съгласи се с всичко, което му представихме, с допълнителните разходи и условията. Работата ни е в кърпа вързана!

— Страхотно, Пийт! — каза Бен с облекчение, но и известно учудване.

Партньорът му обикновено клинчеше от заключителните преговори, затова Бен предполагаше, че утре директно ще се включи в последните разговори. Вярно, Питър му съобщи, че възнамерява да поеме повече управленски задължения, но това, че прие толкова сериозно задачата си, пък и че я изпълни толкова успешно, беше истинска изненада.

— Звучиш така, все едно вече нямаш нужда от мен!

— Ха-ха, много смешно — реагира Питър, но Бен долови гордостта в гласа му. След това обаче приятелят му отново стана сериозен. — Дано не говориш сериозно! Връщаш се, нали?

— Естествено, че се връщам... кажи-речи вече съм в самолета — отвърна Бен и се ядоса на себе си. Изобщо не биваше да намеква за такава вероятност. В края на краищата се радваше, че най-накрая ще се махне от този дъждовен остров. Вече нищо не го задържаше тук.

След като затвори телефона, се вторачи пред себе си и погледът му падна върху Къркби, който се взираше невъзмутимо в пътното платно. Икономът сигурно бе чул разговора. Навярно чуваше и горе-долу всичко, ставащо в замъка. Знаеше много за Камдънови, но бе олицетворение на дискретността и Бен изведнъж се запита защо ли е толкова предан на семейството и най-вече на сър Рупърт.

— Всъщност на колко години сте, Къркби? — наруши мълчанието в колата.

Личният въпрос като че ли учуди мълчаливия иконом.

— През декември ще навърша петдесет и осем — отвърна след кратко колебание.

— А откога работите за Камдънови?

Отговорът дойде по-бързо.

— От тридесет и пет години.

Леле, рече си Бен. Значи е дошъл в Дарингам Хол на двадесет и една-две. Доста време.

— И работата винаги ви е задоволявала, така ли? Никога ли не сте пожелавали нещо друго?

За пръв път, откакто го познаваше, Къркби повдигна ъгълчето на устата си.

— Не.

— Защо?

Къркби въздъхна, понеже тези въпроси очевидно не му се нравеха, и пусна мигач, последва обозначението към терминала за заминаващи пътници, който почти бяха стигнали.

— Защото сър Рупърт ми даде шанс в момент, в който друг не го направи — каза, когато Бен вече се бе простил с надеждата, че ще получи отговор. — Никога няма да забравя това.

Бен замълча, изненадан от интонацията му и нескритата симпатия, която се долавяше в думите на иконома. Неволно се запита какво ли е извършил Къркби преди идването си в Дарингам Хол. И внезапно си даде сметка за още нещо. Щом икономът работеше толкова време за Камдънови, значи...

— Познавахте ли майка ми?

Къркби кимна, но не каза нищо повече и Бен го наруга наум заради неразговорливостта му. Трябваше да му вади всяка дума с ченгел от устата.

— Знаехте ли, че лейди Илайза я е отпратила?

Този път Къркби поклати глава.

— Научих само, че си е тръгнала неочаквано — каза. — Тогава точно бях започнал работа в Дарингам Хол и не си позволявах да давам оценки на господарите. Но...

— Но какво? — не го остави на мира Бен.

Къркби пак забави отговора си, първо спря автомобила пред терминала. После се обърна към Бен.

— Майка ви изглеждаше много щастлива с мистър Ралф — рече. — А и той беше много влюбен в нея. Когато тя внезапно изчезна, мистър Ралф беше смазан от мъка. И мина доста време, преди да си намери друга жена.

Бен го изгледа с изненада.

— Значи не е имал друга приятелка между майка ми и Оливия?

Къркби поклати глава и слезе, отиде до багажника, за да свали куфара на Бен. Бен обаче не го последва, а остана на мястото си, за да асимилира чутото.

Тринадесет години, каза си. Никога не се беше замислял дали на Ралф му е било трудно да преодолее загубата на Джейн и сега почувства как представата, която си бе създал за баща си, отново претърпя промяна. Може би Ралф наистина бе повярвал, че тя го е напуснала, и се беше ядосал. Разочаровал. Бе проявявал непредпазливост да подари сърцето си на жена. Може би затова не я беше потърсил.

Бен преглътна. А ако го беше направил? Ако бе осуетил плановете на лейди Илайза и бе върнал майка му в имението?

Тогава щеше да отраснеш тук и имението щеше да бъде мястото, към което принадлежиш. Тогава нямаше да ми задаваш този въпрос, а щеше да се бориш с всички сили, за да спасиш Дарингам Хол.

През вътрешния му взор изплува образът на Кейт. Не я беше виждал след снощната им кавга и полагаше усилия да не мисли за това. Не желаше да си припомня колко тъжна бе тя. Колко отчаяна. Нито думите ѝ.

Колко ли години щяха да изминат, докато превъзмогне раздялата с нея?

Пое си дъх, но усети остра болка в гърдите си.

— Мистър Стърлинг? — Къркби бе отворил вратата и стоеше до нея с куфара му в ръка, чакаше го да слезе. — Идвате ли?

40.

— Е, Лола? — каза Кейт и се усмихна, когато красивата рижа кобила протегна глава над ръба на бокса.

Сложи парче морков в шепата си и Лола го пое внимателно с бърните си, схруска го шумно, докато Кейт я галеше нежно по врата.

— Заслужи си го — продължи Кейт. — В крайна сметка си е доста уморително с малкия палавник, а?

Сякаш за да потвърди думите ѝ, Лъвско сърце — жребчето на Лола, се измуши и застана до майка си, проточи любопитно врат. Обикновено това извикваше усмивка на устните ѝ, ала днес я натъжи. Тъй като беше под въпрос още колко време Лола и кончето щяха да останат в бокса. Анна, собственичката им, щеше да се съсипе от мъка, но след като не можеха да задържат имението, щяха по принуда да продадат и животните, може би дори първо тях.

Все още никой извън семейството не знаеше за проблемите, Кейт обаче беше сигурна, че беше само въпрос на време новината да се разнесе из селото. Вуйна ѝ Нанси положително щеше да я погълне стръвно, както и другите клюкарки в Салтърс Енд, и на Кейт още сега ѝ приляваше при мисълта как под маската на мнимо съчувствие и загриженост щяха да злословят за Ралф Камдън. И за Бен, който не бе останал.

Чу стъпки по пътеката в конюшната и бързо затвори очи, сподави парещите сълзи. Сетне се обърна и видя, че към нея се приближава Жан.

— Кейт! — По лицето на французина се разля усмивка. — Видях колата ви отпред. Да няма спешен случай?

Въпросът бе разбираем, в края на краищата днес беше неделя и повечето хора навярно си седяха вкъщи и се радваха на почивния си ден. За разлика от Кейт, която би дала мило и драго да има повече работа, за да се разсее. Само че в стопанските постройки всичко беше спокойно, затова тя поклати глава.

— Не, исках да проверя още веднъж дали всичко е наред — поясни на Жан.

И да избяга от часовника, в който непрестанно се взираше в дома си, докато малката стрелка неумолимо се местеше по посока на цифрата четири — часа, в който машината на Бен щеше да излети от Хийтроу. Сигурно ей сега щеше да стане четири, но тя изобщо не искаше да го знае, затова предпочете да се усмихне на Жан, който явно не се интересуваше от причината за присъствието ѝ тук. Радваше се винаги когато я видеше, макар днес да изглеждаше някак потиснат.

— Всичко наред ли е? — запита тя, докато вървяха по пътеката към изхода.

Той сви рамене.

— Ами всъщност не е. Току-що разговарях с мисис Картър-Андрюс. Каза ми, че е принудена да прекрати предсрочно договора и че от този момент съм освободен от задълженията си. Очевидно вече не се нуждаят от услугите ми.

— О! — Кейт спря до вратата на конюшната и погледна смаяно Жан.

Не очакваше, че Клер ще вземе толкова бързо решение относно навярно доста скъпия френски енолог. Но това май беше първата от многобройните болезнени мерки, които щяха да последват в Дарингам Хол.

Въпреки всичко Клер положително бе взела решението с болка в сърцето. Развитието на лозарството беше любимият ѝ проект, Ралф също твърдо вярваше, че то ще носи допълнителни приходи на имението. А ето че трябваше да се откажат именно от него.

— Това е... много жалко — отвърна Кейт, забелязала, че Жан все още очаква реакция от нейна страна. Не беше сигурна доколко е осведомен за причините за преждевременното си освобождаване, затова не навлезе в повече подробности. — Какво ще правите сега?

Жан отново пусна в ход очарователната си усмивка, която тя толкова харесваше, въпреки че днес не бе толкова лъчезарна както друг път.

— Връщам се у дома — каза. — Ходили ли сте в Дордон, Кейт? Тя поклати глава.

— Не. Не съм пътувала много-много.

Това не беше точно така, понеже освен тридневната екскурзия до Амстердам по случай завършване на училище бе прекарала всичките си ваканции с Нанси, Бил и братовчедките си в Котсуълдс или Корнуел. Познаваше Лондон и Кеймбридж, но досега не беше ходила в Париж. Или в Ню Йорк...

Жан я улови за ръката и я изтръгна от мислите ѝ.

— Тогава ми елате на гости, Кейт. С най-голямо удоволствие ще ви покажа родината си. Сигурно ще ви хареса — каза, а когато добави полугласното „при мен“, в очите му проблесна копнеж, до болка познат на Кейт. Само дето тя свързваше това чувство с другиго.

Кейт въздъхна нечуто. Колко хубаво би било, ако можеше да отвърне на видяното в погледа на Жан. По-лесно. Той беше симпатичен, непосредствен и много чаровен. И двамата имаха доста общи неща, обичаха живота на село. Ала вглеждайки се в усмихнатото му лице, Кейт си даде сметка, че не може да подхранва надеждите му. Не бе в състояние да му предложи друго, освен приятелство, а той заслужаваше повече от половинчат компромис, който в крайна сметка би довел до разочарование.

— Много мило, Жан, но се опасявам, че в близките седмици ще бъда затрупана с работа.

Изпълненото с надежда сияние в очите му допреди секунди угасна. Схвана, че думите ѝ означават повече от обикновен отказ да му гостува във Франция, и това го отрезви.

— Разбирам — продума и на Кейт ѝ се прииска да го прегърне, защото наистина съжаляваше, задето му причинява болка.

Искаше ѝ се да го увери, че си струва да почака. Обаче не беше сигурна дали ще се съвземе от мъката по Бен, разяждаща сърцето ѝ. Сто на сто нямаше да се случи в близко бъдеще.

— Ако все пак размислите — поканата ми остава в сила — каза Жан и вдигна ръката ѝ до устните си.

Но Кейт не го погледна, а се вторачи в бентлитото на сър Рупърт, което в същия момент зави към двора.

— Благодаря, Жан — промълви разсеяно тя, а той пусна ръката ѝ.

Усмихна се още веднъж, този път по-скоро тъжно, и внезапно се разбърза, все едно имаше спешна работа, защото се обърна и с едри

крачки извървя разстоянието по продължение на конюшната, заровил ръце в джобовете си, и се скри зад ъгъла.

Кейт го изпрати с поглед, ала след секунда-две се съсредоточи върху бентлитото, което бързо се приближаваше и спря на известно разстояние от нея. Зеленият лак блестеше под лъчите на следобедното слънце и тя присви очи, защото заради контражура не можеше да види кой е зад волана. Съдейки по широките рамене на силуета, би трябвало да е Къркби. Само че той не беше сам, понеже едната задна врата се отвори и някой слезе от колата. Не беше сър Рупърт, както си помисли отначало. Беше...

— Бен! — прошепна тя и се взря в идващия към нея мъж, сигурна, че е оптична измама. Не беше възможно да е той. Това бе просто мираж, плод на копнежа ѝ.

Но мъжът се приближаваше все повече и повече и сънят полека-лека се превръщаше в реалност, колкото по-ясно виждаше решителното му изражение. Сивите очи искряха, плениха нейните и тя забрави да диша, щом осъзна, че Бен действително е тук.

Не бе в състояние да помръдне, разкъсвана от непреодолимото желание да изтича към него или да се обърне и да направи точно обратното. Тъй като нямаше начин всичко да се уреди и тъй като той навярно щеше да разбие окончателно сърцето ѝ. Тъй като...

Бен стигна до нея и я привлече в прегръдките си, целуна я, преди да е казала или направила нещо. Целува я дълго. Толкова дълго, че тя забрави защо е искала да избяга.

Сети се, когато той откъсна устни от нейните, но нямаше достатъчно сили, за да го отблъсне. Всъщност нямаше достатъчно сили дори да стои на краката си, затова вкопчи пръсти в ризата му, щастлива, че той ѝ дава опора.

— Какво искаше от теб този тип? — попита Бен и на Кейт ѝ отне миг, докато разбере кого има предвид.

Само че сега не ѝ се говореше за Жан, имаше много по-важни неща.

— Беше решил да заминеш — каза със същия укорителен тон като него преди малко.

Емоцията от това, че пак е в обятията му, все още ѝ идваше в повече и тя се нуждаеше от отговор, от нещо, благодарение на което да възприеме и с разума си, че той наистина се е върнал.

— Да, бях решил — рече Бен и издиша въздуха в гърдите си, което прозвуча като стон. — Но не мога. — Вдигна ръка до лицето й, погали я с палец по бузата. — Не мога да те изоставя.

И изви нагоре ъгълчето на устата си, а усмивката му излъчваше такова разкаяние, едва ли не безпомощност, че сърцето на Кейт литна към него.

Бен отново я целуна, този път още по-отчаяно, по-настойчиво, а Кейт усети вълна от облекчение, щом осъзна: това бе признание, че той има нужда от нея. Нямаше представа дали някога щеше да изрече „обичам те“ и дали с току-що казаното имаше точно това предвид, но то й стигаше. Преливаща от щастие, обви ръце около врата му и отвърна всеотдайно на целувката.

— Това означава ли, че въпреки всичко ще останеш тук? — попита, когато след дълъг миг Бен откъсна устни от нейните, ала усмивката й замря, защото той изведнъж стана сериозен.

— Означава, че ще остана при теб. Искам да сме заедно, Кейт. Но... — И се поколеба. — За целта не е задължително да сме тук.

Кейт се вторачи изумено в него.

— Искаш да кажеш: да замина с теб в Ню Йорк?

Тази мисъл изобщо не й беше хрумвала.

Бен я пусна от прегръдките си и отстъпи крачка назад.

— Толкова ли е зле? — гласът му прозвуча дрезгаво. — Кейт, ако остана тук и изпълня молбата на сър Рупърт, ще изгоря всички мостове за връщане. Тогава ще трябва да заложа на карта цялото си състояние. С риск да претърпя провал.

Издържа погледа й, а Кейт прочете в очите му несигурност. Съмнение. После Бен си пое дълбоко дъх.

— Наистина ли искаш да го направя?

Издание:

Автор: Катрин Тейлър

Заглавие: Решението

Преводач: Емилия Владимирова Драганова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: немски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: немска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Мария Влагова

ISBN: 978-954-26-1608-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7890>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.